

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และเจตคติต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

EFFECT OF MULTIPLE INTELLIGENCES LEARNING APPROACH
TOWARD ACHIEVEMENT AND ATTITUDE
ON THAI SUBJECT AREA

T117137

ชลิดา ฟักหวาง

CHARIDA FUKWANG

เลขหมู่ .....
เลขทะเบียน **117137**
ในเดือนปี **24** ส.ย. 2554

b. ....
i. ....

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา
คณะครุศาสตรบัณฑิต
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.2553

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

KMITL-2010-ED-M-213-129

**EFFECT OF MULTIPLE INTELLIGENCES LEARNING APPROACH
TOWARD ACHIEVEMENT AND ATTITUDE
ON THAI SUBJECT AREA**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN
VOCATIONAL CURRICULUM AND INSTRUCTION
FACULTY OF INDUSTRIAL EDUCATION**

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

2010

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
KMITL-2010-ED-M-213-129

COPYRIGHT 2010

FACULTY OF INDUSTRIAL EDUCATION

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์การใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามเผยแพร่ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

Effect of Multiple Intelligences Learning Approach Toward Achievemant and Attitude on Thai Subject Area

นักศึกษา นางสาวชลิดา พิทหว่าง

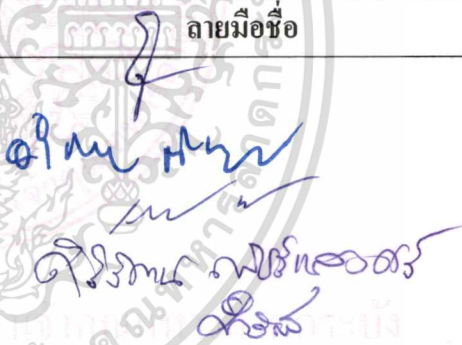
รหัสประจำตัว 49063256

ปริญญา ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชา หลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผศ.ดร.อำนาจ ตั้งเจริญชัย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์		ลายมือชื่อ
ดร.ผดุงชัย	ภูพัฒน์	
ผศ.ดร.อำนาจ	ตั้งเจริญชัย	
ผศ.ดร.เลิศลักษณ์	กลิ่นหอม	
ผศ.ดร.ศิริรัตน์	เพชรแสงศรี	
ผศ.ดร.ทิวต์ถ์	มณีโชติ	

วัน/เดือน/ปี ที่สอบ 1 ตุลาคม 2553 เวลา 14.00 น. เป็นต้นไป

สถานที่สอบ ณ ห้องเรียนปริญญาเอก

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมรับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์ พีระวุฒิ สุวรรณจันทร์)

คณบดี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

วันที่ 28 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2553

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
นักศึกษา	นางสาวชลิตา พิกหว่าง
รหัสนักศึกษา	49063256
ปริญญา	ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา
พ.ศ.	2553
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อำนวย ตั้งเจริญชัย
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เลิศลักษณ์ กลั่นหอม

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับวิธีการสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนชุมทองวิทยา เขตคลองสามวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้อง มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 64 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง จำนวน 32 คน เรียนโดยวิธีการสอนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับกลุ่มควบคุม 1 ห้อง จำนวน 32 คน เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มและการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาและแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และแบบวัดเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test แบบ Independent samples

ผลการวิจัยพบว่า

1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยอยู่ในระดับสูง และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับ ปานกลาง

2) นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดย การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาพบว่า เจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับ สูง ส่วนนักเรียนที่ได้เรียน ด้วยวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า เจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับ ปานกลาง

4) นักเรียนที่ได้เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา มีเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thesis Title	Effect of Multiple Intelligences Learning Approach Toward Achievement and Attitude on Thai Subject Area
Student	MissCharida Fukwang
Student ID.	49063256
Degree	Master of Industrial Education
Program	Vocational Curriculum and Instruction
Year	2010
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Amnart Tungjaroenchai
Thesis Co-Advisor	Assistant Professor Dr. Lertlak Klinhom

ABSTRACT

The purposes of this research were to study and compare learning achievement and attitude on Thai subject area of the primary 2 students between multiple intelligences learning and conventional method. The samples group of this research were students of the primary 2 first semester academic year 2009 of Kumthongwittaya school Bangkok. The two comparable classes were total sixty-four students selected by cluster sampling. The first room was an experiment group and there were 32 students who studied by using multiple intelligences learning. The second room was a control group and there were 32 students taught by conventional method

The instruments used were, 1) multiple intelligences lesson plans, 2) a conventional lesson plans, 3) the achievement test and 4) an attitude evaluation form. The statistical tools for data analysis were percentage, arithmetic mean, standard deviation and independent samples t-test.

The results of this research were as followed:

1) The experimental group who studied by using multiple intelligences learning had high learning achievement but the controlled group who studied by the conventional method were at medium level.

2) The learning achievement of the primary 2 students studied by using multiple intelligences learning was statistical significance higher than the group who applied conventional method at .05 level.

3) The experimental group who studied by using multiple intelligences learning had high attitude toward Thai subject area but the controlled group who studied by conventional method were at medium level.

4) The attitude toward Thai subject area of primary 2 students who studied by using multiple intelligences learning was statistical significantce higher than the group who applied conventional method at .05 level.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จด้วยดีตามเป้าหมายเพราะได้รับความอนุเคราะห์จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อำนาจ ตั้งเจริญชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม ที่ได้ให้คำปรึกษา แนะนำ ช่วยเหลืออย่างดียิ่งพร้อมทั้งตรวจสอบแก้ไข ตลอดจนปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆ จนวิทยานิพนธ์นี้สำเร็จอย่างได้อย่างสมบูรณ์ ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งในความกรุณา และขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริรัตน์ เพ็ชรแสงศรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรสา โกศลนันทกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อำนาจ ตั้งเจริญชัย และดร.ทิวดี มณีโชติ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อเค้าโครงวิทยานิพนธ์ที่ให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อให้วิทยานิพนธ์นี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่สละเวลาให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัยและให้คำแนะนำต่างๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ คณะผู้บริหาร ครูและนักเรียน โรงเรียนชุมทองวิทยาที่ให้ความอนุเคราะห์ ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณบิดา มารดา ผู้เป็นที่เคารพอย่างยิ่ง รวมถึงพี่ น้อง อาจารย์จรรุวรรณ จุมวงษ์ และเพื่อนๆ ที่ให้กำลังใจ ดูแลช่วยเหลือทุกเรื่องและให้การสนับสนุนในทุกเรื่องๆ ทำให้ข้าพเจ้าสามารถทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบพระคุณส่วนบริหารงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมที่ ให้ความช่วยเหลือในเรื่องต่างๆ

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมาจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ข้าพเจ้าขอบเป็นเครื่องบูชา พระคุณแต่บิดา มารดา ครู อาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่านด้วยความเคารพอย่างยิ่ง

ชลิดา พักหว่าง

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	III
กิตติกรรมประกาศ.....	V
สารบัญ.....	VI
สารบัญตาราง.....	VIII
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	4
1.4 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	4
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	6
1.6 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	9
2.2 การจัดการเรียนรู้แบบหุ้ปัญญา.....	16
2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	25
2.4 เจตคติต่อการเรียนรู้.....	34
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	50
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	55
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	55
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	56
3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	56
3.3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง.....	56
3.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อวิจัย.....	59
3.4 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	65
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้.....	69

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้拿去ใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	74
5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	74
5.2 สมมติฐานของการวิจัย.....	74
5.3 ขอบเขตของการวิจัย.....	75
5.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	76
5.5 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	77
5.6 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
5.7 สรุปผลการวิจัย.....	78
5.8 อภิปรายผลการวิจัย.....	78
5.9 ข้อเสนอแนะ.....	81
บรรณานุกรม.....	82
ภาคผนวก.....	87
ภาคผนวก ก. แผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา.....	88
ภาคผนวก ข. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	115
ภาคผนวก ค. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	120
ภาคผนวก ง. เอกสารทางราชการ.....	122
ประวัติผู้เขียน.....	132

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 แสดงลักษณะแผนการจัดการเรียนรู้ จำแนกตามเนื้อหา จำนวนเวลาเรียน.....	57
3.2 แสดงตารางวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้.....	62
4.1 แสดงค่าสถิติพื้นฐานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ได้รับวิธีการสอนที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับวิธีการสอนแบบปกติ.....	71
4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการวัดผลสัมฤทธิ์ต่อการเรียนของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับนักเรียน กลุ่มควบคุมที่ได้รับวิธีการสอนแบบปกติ.....	72
4.3 แสดงค่าสถิติพื้นฐานเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอน โดย ใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับวิธีการสอน แบบปกติ.....	72
4.4 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับนักเรียนกลุ่มควบคุม ที่ได้รับวิธีการสอนแบบปกติ.....	73

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นเครื่องมืออันสำคัญในการพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ ทักษะ คติ ค่านิยม และคุณธรรม ของบุคคลเพื่อให้เป็นพลเมืองดี มีคุณภาพและประสิทธิภาพ การศึกษาจะทำให้การพัฒนาประเทศ ทำได้สะดวกราบรื่นได้ผลที่แน่นอนและรวดเร็ว การศึกษาจึงเป็นปัจจัยที่ 5 ของชีวิต เป็นปัจจัยที่จะช่วยแก้ปัญหาทุก ๆ ด้านของชีวิต และเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของชีวิต ในโลกที่มีกระแสความเปลี่ยนแปลงทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว และส่งผลกระทบให้วิถีการดำรงชีวิตต้องเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกัน การศึกษายังมีบทบาทและความจำเป็นมากขึ้น การศึกษาที่จะช่วยให้ทุกคนมีชีวิตที่ดีขึ้น (พนม พงษ์ไพบูลย์. 2540 : 5) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ระบุว่า การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคมโดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึกการอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม (กรมวิชาการ. 2546 : 2) ดังนั้นการพัฒนาคุณภาพการศึกษาจึงเป็นรากฐานสำคัญประการหนึ่งในการสร้างความเจริญก้าวหน้าของสังคม การเรียนรู้เป็นปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอด

ในปัจจุบันระบบการศึกษาได้พัฒนาไปอย่างต่อเนื่องโดยมีการกระตุ้นให้สถานศึกษามีการพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ เช่น การประเมินคุณภาพสถานศึกษาทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษาเพื่อนำผลจากการประเมินมาพิจารณาแก้ไขในส่วนที่บกพร่อง จากรายงานการสังเคราะห์ผลการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไทยในภาพรวม ปีงบประมาณ 2549-2550 พบว่า สถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานที่ 5 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมาตรฐานที่ 9 เป็นเรื่อง เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. 2552 : 11) การศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไทย ควรได้รับการพัฒนาเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง โดยเน้นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานที่เชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ โดยมีหลักการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระบวนการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองเต็มศักยภาพ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและเน้นความรู้ควบคู่คุณธรรม ผู้สอนต้องอาศัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กระบวนการที่หลากหลายซึ่งถือเป็นเครื่องมือที่นำนักเรียนไปสู่เป้าหมายของหลักสูตร (กระทรวงศึกษาธิการ . 2551 : 25)

กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี บรรลุเป้าหมายของวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้นมีหลายวิธี เช่น กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบประสบการณ์จริง เป็นต้น กระบวนการเหล่านี้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่เป็นการฝึกฝนให้ผู้เรียนมีความรู้ควบคู่กับทักษะที่จำเป็นสำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 10)

การจัดการเรียนรู้ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยได้เป็นผู้ดำเนินการสอนนั้น พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างต่ำ นักเรียนไม่ตอบคำถามที่ครูถาม ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น ทั้งๆที่กลุ่มสาระภาษาไทยเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้หลักของนักเรียนและยังเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรมประเพณี เป็นมรดกอันล้ำค่าต่อการเรียนรู้จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่คนไทยทุกคนต้องเรียนรู้ภาษาไทย และใช้ภาษาไทยและใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง (ทวี ก่อแก้ว. 2547 : 22) ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษากระบวนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา ซึ่งเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาโดยเยอวา เดชะคุปต์ เป็นรูปแบบการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีพื้นฐานในการพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาของ Howard Gardner โดยเน้นผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมตามหลัก 5 ขั้นตอน โดยใช้ตัวย่อว่า ACACA ซึ่งมีความหมายดังนี้

1. A ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Active learning)
2. C ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (Cooperation learning)
3. A ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (Analysis)
4. C ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism)
5. A ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (Application)

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแบบพหุปัญญาทั้ง 5 ขั้นตอน สามารถส่งเสริมทักษะพหุปัญญาทั้ง 8 ด้านของผู้เรียนได้แก่ 1. ปัญญาด้านภาษา 2. ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ 3. ปัญญาด้านมิติ 4. ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว 5. ปัญญาด้านดนตรี 6. ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล 7. ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง 8. ปัญญาด้านธรรมชาติ (เยอวา เดชะคุปต์. 2550 : 38)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา นอกจากจะช่วยส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วยังส่งผลต่อเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนได้เพราะ เจตคติต่อการเรียนรู้เป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อวัตถุ เหตุการณ์หรือบุคคลอื่นๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบตัวเรา (กฤษศรี คำชาย. 2540 : 150) เจตคติเป็นความรู้สึก ความคิด ความเชื่อของนักเรียนที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียน ไม่ว่าจะเป็นครู เพื่อน วิชา สภาพที่เอื้อต่อการเรียนที่โรงเรียนและที่บ้าน ส่งผลให้แสดงพฤติกรรมออกมา 2 ลักษณะ คือ

1. เจตคติต่อการเรียนที่แสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วย สนใจมาเรียนสม่ำเสมอ ยอมรับความสามารถและพฤติกรรมของครู เห็นคุณค่าของการศึกษา
2. เจตคติที่ไม่ดีต่อการศึกษานักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของการตีไม่เห็นด้วย ไม่สนใจ ขาดเรียนบ่อยๆ ไม่ชอบ ไม่ยอมรับความสามารถและพฤติกรรมของครู ไม่เห็นคุณค่าทางการศึกษา (ทัศนีย์ เจริญเลิศ. 2538 : 29)

การพัฒนาการเรียนการสอน ครูผู้สอนจึงเป็นผู้พัฒนาตนเอง ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา เพื่อพัฒนาผู้เรียนซึ่งสอดคล้องกับแนวการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2545 ที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองตามศักยภาพ เพื่อเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม เสริมสร้างให้เป็นผู้มีศีลธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย ปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกของการทำประโยชน์เพื่อสังคม สามารถจัดการตนเองได้และอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญากับวิธีการสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญากับวิธีการสอนแบบปกติ
3. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญากับวิธีการสอนแบบปกติ
4. เพื่อเปรียบเทียบ เจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญากับวิธีการสอนแบบปกติ

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ
2. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา มีเจตคติต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

1.4 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้วิจัยได้ศึกษา ทฤษฎี และแนวคิดในหัวข้อต่อไปนี้

- 1.4.1 การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา
- 1.4.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 1.4.3 เจตคติต่อการเรียนรู้

1.4.1 การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาของ เฮาเวา เดชะคุปต์ (2544 : 15-16) ที่เป็นผู้สร้างไว้โดยมีพื้นฐานจากทฤษฎีพหุปัญญาของ Howard Gardner การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ (Multiple Intelligences Model for Learning) เน้นการพัฒนาศักยภาพและความถนัดของผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยการให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 8 ด้าน มีการจัดกิจกรรมตามหลักการ 5 ขั้น โดยใช้อักษรย่อว่า ACACA ดังมีความหมายต่อไปนี้

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (A : Active learning)

การเรียนรู้ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ คือการให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Hand on) โดยการทดลอง ค้นคว้า ในรูปของการเล่นเกม การปฏิบัติการ ค้นคว้า การปฏิบัติจริง การแก้ปัญหาฯลฯ หรือที่เรียกกันว่าการเรียนรู้ตามสภาพจริง

2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (C : Cooperation learning)

การเรียนรู้ที่ดีที่สุดเกิดจากการที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยการที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเล่น การทำงาน และการเรียนร่วมกับผู้อื่น หรือจากการทำงานกลุ่ม

3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (A : Analysis)

การเรียนรู้ที่ดี คือ การที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสวิเคราะห์ความรู้สึก ประสบการณ์ของตนเอง ขณะที่เรียกว่า ทำอะไร กับใคร ที่ไหน และเกิดความรู้สึกอย่างไร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (C : Constructivism)

การให้ผู้เรียนสรุปสิ่งที่เรียนรู้ที่เกิดขึ้นได้ด้วยตนเอง หรือที่เรียกว่า ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง จะทำให้การเรียนรู้ที่มีความหมายสำหรับผู้เรียนมากกว่า การเรียนรู้โดยการท่องจำจากตำรา หรือทำแบบฝึกหัดเพียงอย่างเดียว

5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (A : Application)

การเรียนรู้ที่แท้จริง คือ การที่ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้นั้นไปประยุกต์ใช้กับการแก้ปัญหา หรือกับสิ่งที่เกิดขึ้น

1.4.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Bloom (อ้างใน จิตณรงค์ เอี่ยมสำอาง. 2549 : 34) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักเรียนที่เกิดจากการเรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดระดับพฤติกรรม 6 ชั้น ดังนี้

1. ความรู้ความจำ หมายถึง ความสามารถในการระลึกได้ แสดงรายการได้ บอกได้
  2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการจำแนกความรู้ แปลความหมาย
  3. นำความรู้ไปใช้ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้และวิธีการต่างๆ ไปใช้ประยุกต์ใช้แก้ปัญหา
  4. วิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวต่างๆ ออกเป็นส่วนย่อย ว่าสิ่งนั้นประกอบด้วยอะไร เปรียบเทียบ อธิบายลักษณะการจัดการ
  5. สังเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการคิดถึงองค์ประกอบต่าง ๆ มาหลอมรวมกันภายใต้โครงร่างใหม่
  6. ประเมินค่า หมายถึง ความสามารถในการตรวจสอบ วิจรณ์ ตัดสิน
- ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้ระดับพฤติกรรมที่ 1-4 ได้แก่ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ นำความรู้ไปใช้และวิเคราะห์ มาใช้ในการทำวิจัย

1.4.3 เจตคติต่อการเรียนรู้

Good (อ้างใน ใจเด็ด หวานชะเอม. 2550 : 35) กล่าวว่า เจตคติ คือความรู้สึกของคนเราที่มีความคิดเห็นต่อสิ่งต่างๆ รอบๆ ตัว ในด้านความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อสิ่งเหล่านั้น โดยมีองค์ประกอบดังนี้

1. องค์ประกอบด้านสติปัญญา (Cognitive Component) หมายถึงองค์ประกอบด้าน ความเชื่อ ความรู้ ความคิด และความคิดเห็นที่มีต่อเป้าหมายของเจตคติ
2. องค์ประกอบด้านอารมณ์หรือความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ หรือทำที่ที่ดีหรือไม่ดีที่มีต่อเป้าหมายของเจตคติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3 องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึงความพร้อม หรือแนวโน้มที่บุคคลจะปฏิบัติต่อเป้าหมายของเจตคติ

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็น นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนชุมทองวิทยา เขตคลองสามวา จังหวัด

กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 ห้อง ห้องละ 32 คน รวม 128 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็น นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนชุมทองวิทยา เขตคลองสามวา จังหวัด

กรุงเทพมหานคร

จำนวน 2 ห้อง ห้องละ 32 คน รวม 64 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม มา 2

ห้องเรียนจากจำนวน 4 ห้องเรียนจากนั้นกลุ่มอย่างง่ายดังนี้

ห้องที่ 1 เป็นกลุ่มทดลอง เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา

ห้องที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุม เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

1.5.2 ตัวแปรที่ศึกษา

1.5.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการสอน โดยแบ่งเป็น 2 วิธี คือ

- 1) วิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา
- 2) วิธีการสอนแบบปกติ

1.5.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
- 2) เจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

1.5.3 เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง คือ เนื้อหากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับประถมศึกษาปีที่

2 จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

เรื่อง สระ -ะ และสระ -า

1. ลักษณะของสระ -ะ และสระ -า
2. คำที่ประสมด้วยสระ -ะ และสระ-า
3. อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ-ะและสระ-า
4. คำคล้องจองจากคำสระ -ะ และคำสระ-า
5. พ้องเสียงที่เป็นคำสระ -ะ และสระ -า

เรื่อง สระ -ิ และสระ -ี

1. ลักษณะของสระ -ิ และสระ -ี
2. คำที่ประสมด้วยสระ -ิ และสระ -ี
3. อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ -ิ และสระ -ี
4. คำคล้องจองจากคำสระ -ิ และสระ -ี

เรื่อง สระ -ึ และสระ -ู

1. ลักษณะของสระ -ึ และสระ -ู
2. คำที่ประสมด้วยสระ -ึ และสระ -ู
3. อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ -ึ และสระ -ู
4. คำคล้องจองจากคำสระ -ึ และสระ -ู
5. จับใจความจากเรื่องที่อ่าน

1.5.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โดยใช้ระยะเวลาในการทดลอง 15 ชั่วโมง

1.6 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1. วิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา หมายถึง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ เน้นการพัฒนาศักยภาพและความถนัดของผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยการให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 8 ด้าน มีการจัดกิจกรรมตามหลักการ 5 ขั้น โดยใช้อักษรย่อว่า ACACA ดังมีความหมายต่อไปนี้

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (A : Active learning)
2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (C : Cooperation learning)
3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (A : Analysis)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (C : Constructivism)
5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย

(A : Application)

2. วิธีการสอนแบบปกติ หมายถึง การสอนที่มีหลักในการสอน 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน
2. ขั้นการสอน
3. ขั้นสรุป

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักเรียนที่เกิดจากการเรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งพิจารณาจากคะแนนจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัยเลือกตอบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยวัดความสามารถ 4 ด้าน คือ

1. ความรู้ความจำ หมายถึง ความสามารถในการระลึกได้ แสดงรายการได้ บอกได้
  2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการจำแนกความรู้ แปลความหมาย
  3. นำความรู้ไปใช้ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้และวิธีการต่างๆ ไปใช้ประยุกต์ใช้แก้ปัญหา
  4. วิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวต่างๆ ออกเป็นส่วนย่อยว่าสิ่งนั้นประกอบด้วยอะไร เปรียบเทียบ อธิบายลักษณะการจัดการ
4. เจตคติต่อการเรียนรู้ หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่มีความคิดเห็น ต่อ การจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ซึ่งวัดได้จากคะแนนของการตอบ แบบวัดเจตคติต่อการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นมาตราส่วนประมาณค่า
5. กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย หมายถึง องค์ความรู้ภาษาไทย ที่นักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 ทุกคนจำเป็นต้องเรียน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนด 3 หน่วยการเรียนรู้ คือ 1 ชื่อเรื่องสระ อะ , อา 2 เรื่อง สระอิ อี 3 เรื่อง สระอึ , อือ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ เจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ศึกษา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

- 2.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
- 2.2 การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา
- 2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.4 เจตคติต่อการเรียนรู้
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2.1.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อ สร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิต ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุขและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนากระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็น สื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควร แก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่างๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไป ปรบใช้ในชีวิตประจำวัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเขียน การเขียนสะกดตามอักษรวิธี การเขียนสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่างๆ ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ข้อความ รายงานชนิดต่างๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่างๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่างๆ ทั้งเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่างๆ และอิทธิพลของ ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่ บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

2.1.2 สารและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ข้อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่าง มีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของ ภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.3 คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้นๆ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่ง คำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่ และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมีมารยาทในการอ่าน

มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการและมีมารยาทในการเขียน

เล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสารเล่าประสบการณ์และพูดแนะนำ หรือพูดเชิญชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม และมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำ ในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยคง่ายๆ แต่งคำคล้องจอง แต่งคำขวัญ และเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

เข้าใจและสามารถสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดีที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็ก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น ท่องจำบทอาขยานและบทร้อยกรอง ที่มีคุณค่าตามความสนใจได้

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง อธิบายความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยของคำ ประโยค ข้อความ สำนวนโวหาร จากเรื่องที่อ่าน เข้าใจคำแนะนำ คำอธิบายในคู่มือต่างๆ แยกแยะข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง รวมทั้งจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านและนำความรู้ความคิดจากเรื่องที่อ่านไปตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตได้ มีมารยาทและมีนิสัยรักการอ่าน และเห็นคุณค่าสิ่งที่อ่าน

มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและครึ่งบรรทัด เขียนสะกดคำ แต่งประโยค และเขียนข้อความ ตลอดจนเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำชัดเจนเหมาะสม ใช้แผนภาพ โครงเรื่อง และแผนภาพความคิด เพื่อพัฒนางานเขียน เขียนเรียงความ ย่อความ จดหมายส่วนตัว กรอกแบบรายการต่างๆ เขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น เขียนเรื่องตามจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ และมีมารยาทในการเขียน

บุคคลแสดงความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู เล่าเรื่องย่อหรือสรุปจากเรื่องที่ฟังและดู ตั้งคำถาม ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังและดู รวมทั้งประเมินความน่าเชื่อถือจากการฟังและดูโฆษณา อย่างมีเหตุผล พูดย่อตามลำดับขั้นตอนเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน พูดย่อรายงานหรือประเด็นสั้นกว่าจากการฟัง การดู การสนทนา และพูดโน้มน้าวได้อย่างมีเหตุผล รวมทั้งมีมารยาทในการดูและพูด

สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ สำนวน คำพังเพยและสุภาษิต รู้และเข้าใจ ชนิด และหน้าที่ของคำในประโยค ชนิดของประโยค และคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ใช้คำราชาศัพท์และคำสุภาพได้อย่างเหมาะสม แต่งประโยค แต่งบทหรือยกทรงประเภทกลอนสี่ กลอนสุภาพ และกาพย์ยานี 11

เข้าใจและเห็นคุณค่าวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน เล่านิทานพื้นบ้าน ร้องเพลงพื้นบ้าน ของท้องถิ่น นำข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง และท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดได้

2.1.4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.2	1. อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ และบทหรือยกทรงง่ายๆ ได้ถูกต้อง	การอ่านออกเสียงและการบอกความหมายของ คำ คำคล้องจอง ข้อความ และบทหรือยกทรง ง่ายๆ ที่ประกอบด้วยคำพื้นฐานเพิ่มจาก ป. 1
	2. อธิบายความหมายของคำและ ข้อความที่อ่าน	ไม่น้อยกว่า 800 คำ รวมทั้งคำที่ใช้เรียนรู้ในกลุ่ม สาระการเรียนรู้อื่น ประกอบด้วย <ul style="list-style-type: none"> - คำที่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีรูปวรรณยุกต์ - คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา - คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ คำที่มีอักษรนำ - คำที่มีตัวการันต์ - คำที่มี รร - คำที่มีพยัญชนะและสระที่ไม่ออกเสียง
	3. ตั้งคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับ เรื่องที่อ่าน	การอ่านจับใจความจากสื่อต่างๆ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - นิทาน
	4. ระบุใจความสำคัญและรายละเอียด	- เรื่องเล่าสั้น ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	จากเรื่องที่อ่าน	- บทเพลงและบทร้อยกรองง่ายๆ
5.	แสดงความคิดเห็นและคาดคะเน เหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน	- เรื่องจากบทเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
6.	อ่านหนังสือตามความสนใจอย่าง สม่ำเสมอและนำเสนอเรื่องที่อ่าน	- ข่าวและเหตุการณ์ประจำวัน
7.	อ่านข้อเขียนเชิงอธิบาย และปฏิบัติ ตามคำสั่งหรือข้อแนะนำ	การอ่านหนังสือตามความสนใจ เช่น - หนังสือที่นักเรียนสนใจและเหมาะสม - หนังสือที่ครูและนักเรียนกำหนดร่วมกัน
8.	มีมารยาทในการอ่าน	การอ่านข้อเขียนเชิงอธิบาย และปฏิบัติตาม คำสั่งหรือข้อแนะนำ - การใช้สถานที่สาธารณะ - คำแนะนำการใช้เครื่องใช้ที่จำเป็นในบ้าน และในโรงเรียน
สาระที่ 2 การเขียน		มารยาทในการอ่าน เช่น - ไม่อ่านเสียงดังรบกวนผู้อื่น - ไม่เล่นกันขณะที่อ่าน - ไม่ทำลายหนังสือ - ไม่ควรแย่งอ่านหรือชะโงกหน้าไปอ่าน ขณะที่ผู้อื่นกำลังอ่านอยู่
มาตรฐาน ท 2.1	ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียน เรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงาน การศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ	

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.2	1. คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด	การคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดตามรูปแบบ การเขียนตัวอักษรไทย
	2. เขียนเรื่องสั้นๆ เกี่ยวกับ ประสบการณ์	การเขียนเรื่องสั้นๆ เกี่ยวกับประสบการณ์
	3. เขียนเรื่องสั้นๆ ตามจินตนาการ	การเขียนเรื่องสั้นๆ ตามจินตนาการ
	4. มีมารยาทในการเขียน	มารยาทในการเขียน เช่น - เขียนให้อ่านง่าย สะอาด ไม่ขีดฆ่า - ไม่ขีดเขียนในที่สาธารณะ - ใช้ภาษาเขียนเหมาะสมกับเวลา สถานที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้拿去ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชั้น

ตัวชี้วัด

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

และบุคคล

- ไม่เขียนล้อเลียนผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นเสียหาย

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

ชั้น

ตัวชี้วัด

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

ป.2

1. ฟังคำแนะนำ คำสั่งที่ซับซ้อน และปฏิบัติตาม 2. เล่าเรื่องที่ฟังและดูทั้งที่เป็นความรู้และความบันเทิง 3. บอกสาระสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู 4. ตั้งคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู 5. พูดแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจากเรื่องที่ฟังและดู 6. พูดสื่อสารได้ชัดเจนตรงตามวัตถุประสงค์ 7. มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด	การฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำ คำสั่งที่ซับซ้อน การจับใจความและพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกจากเรื่องที่ฟังและดู ทั้งที่เป็นความรู้และความบันเทิง เช่น - เรื่องเล่าและสารคดีสำหรับเด็ก - นิทาน การ์ตูน และเรื่องขบขัน - รายการสำหรับเด็ก - ข่าวและเหตุการณ์ประจำวัน - เพลง การพูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น - การแนะนำตนเอง - การขอความช่วยเหลือ - การกล่าวคำขอบคุณ - การกล่าวคำขอโทษ - การพูดขอเรื่องในโอกาสต่างๆ - การเล่าประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน มารยาทในการฟัง เช่น - ตั้งใจฟัง ตามองผู้พูด - ไม่รบกวนผู้อื่นขณะที่ฟัง - ไม่ควรนำอาหารหรือเครื่องดื่มไปรับประทานขณะที่ฟัง - ไม่พูดสอดแทรกขณะที่ฟัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชั้น

ตัวชี้วัด

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

มารยาทในการดู เช่น

- ตั้งใจดู
- ไม่ส่งเสียงดังหรือแสดงอาการรบกวนสมาธิของผู้อื่น

มารยาทในการพูด เช่น

- ใช้ถ้อยคำและกิริยาที่สุภาพ เหมาะสมกับกาลเทศะ
- ใช้น้ำเสียงนุ่มนวล
- ไม่พูดสอดแทรกในขณะที่ผู้อื่นกำลังพูด
- ไม่พูดล้อเลียนให้ผู้อื่นได้รับความอับอายหรือเสียหาย

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ชั้น

ตัวชี้วัด

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

ป.2

1. บอกและเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย 2. เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ 3. เรียบเรียงคำเป็นประโยคได้ตรงตามเจตนาของการสื่อสาร 4. บอกลักษณะคำคล้องจอง 5. เลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ	พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เลขไทย การสะกดคำ การแจกถูก และการอ่านเป็นคำมาตราตัวสะกดที่ตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา การผันอักษรกลาง อักษรสูง และอักษรต่ำ คำที่มีตัวการันต์ คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ คำที่มีอักษรนำ คำที่มีความหมายตรงข้ามกัน คำที่มี รร ความหมายของคำ การแต่งประโยค การเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความสั้นๆ คำคล้องจอง ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาถิ่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.2	1. ระบุข้อคิดที่ได้จากการอ่านหรือการฟังวรรณกรรมสำหรับเด็กเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	วรรณกรรมร้อยแก้วและร้อยกรองสำหรับเด็ก เช่น - นิทาน - เรื่องสั้นง่ายๆ - ปริศนาคำทาย - บทอาขยาน - บทร้อยกรอง - วรรณคดีและวรรณกรรมในบทเรียน
	2. ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น	บทร้องเล่นที่มีคุณค่า - บทร้องเล่นในท้องถิ่น - บทร้องเล่นในการละเล่นของเด็กไทย
	3. ท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดและบทร้อยกรองที่มีคุณค่าตามความสนใจ	บทอาขยานและบทร้อยกรองที่มีคุณค่า - บทอาขยานตามที่กำหนด - บทร้อยกรองตามความสนใจ

2.2 การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา

2.2.1 แนวคิดทฤษฎีพื้นฐานของทฤษฎีพหุปัญญา

Howard Gardner (อ้างใน เขียวพา เดชะคุปต์. 2550 : 2-3) เป็นนักวิทยาศาสตร์ด้านระบบประสาท แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ได้ศึกษาเกี่ยวกับความหลากหลายของสติปัญญา โดยการคิดทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Muiltiple Intelligences : MI) ขึ้นและจำแนกปัญญาของคนเอาไว้ในหนังสือชื่อ “โครงสร้างของจิตใจ” (Frame of Mind) และหนังสือเรื่อง “พหุปัญญา” (Muiltiple Intelligences . 1993) โดยเขาศึกษาจากผู้ที่มีสมองบกพร่องในบางส่วนและพบว่าผู้ที่ถูกศึกษาังมีความสามารถในส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งเป็นการพิสูจน์ว่าสมองของมนุษย์ได้แบ่งเป็นส่วน ๆ แต่ละส่วนได้กำหนดความสามารถเป็นเรื่อง ๆ หรือมีปัญญาหลาย ๆ อย่าง ถือกำเนิดมาจากสมองเฉพาะส่วนแตกต่างกัน Howard Gardner ได้ใช้ฐานความคิดจากศาสตร์ทางการรับรู้ (Cognitive Science)

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และศาสตร์การทำงานของสมอง (Neuro Science) และให้คำจำกัดความคำว่า “ปัญญา” ว่าเป็นความสามารถเชิงชีวจิต (Biopsychological Potential) นั่นคือ คนทุกคนสามารถแสดงออกซึ่งองค์แห่งปัญญาที่เขาสามารถ และพัฒนาความสามารถนั้นกับบริบทต่าง ๆ ตามสภาพแวดล้อมของตนเอง เขามองสติปัญญาในหลายลักษณะ และเชื่ออีกว่าสติปัญญาของแต่ละคนจะเป็นกระบวนการทางจิตใจ หรือความสามารถที่จะค้นหา แก้ปัญหา และสร้างผลผลิตที่มีคุณค่าเป็นที่ยอมรับของสังคม

ทิสนา แชมมณี (2550 : 85-86) ผู้บุกเบิกทฤษฎีพหุปัญญา Howard Gardner จากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) ในปี ค.ศ. 1983 เขาได้เขียนหนังสือชื่อ “Frames of Mind: The theory of Multiple Intelligences” ซึ่งได้รับความสนใจอย่างกว้างขวาง แนวคิดของเขาก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิดเกี่ยวกับ “เชาวน์ปัญญา” เป็นอย่างมาก และกลายเป็นทฤษฎีที่กำลังมีอิทธิพลอย่างกว้างขวางต่อการจัดการศึกษาและการเรียนการสอนในปัจจุบัน

แนวคิดเกี่ยวกับเชาวน์ปัญญา(Intelligence) ที่มีมาตั้งแต่เดิมนั้นจำกัดอยู่ที่ความสามารถด้านภาษา ความสามารถด้านคณิตศาสตร์ และการคิดเชิงตรรกะหรือเชิงเหตุผลเป็น หลักการวัดเชาวน์ปัญญาของผู้เรียนจะวัดจากคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทางสติปัญญา ซึ่งประกอบด้วยการทดสอบความสามารถทั้งสองด้านดังกล่าวคะแนนจากการวัดเชาวน์ปัญญา จะเป็นตัวกำหนดเชาวน์ปัญญาของบุคคลนั้นไปตลอด เพราะมีความเชื่อว่าองค์ประกอบของเชาวน์ปัญญาจะไม่เปลี่ยนแปลงไปตามวัยหรือประสบการณ์มากนักแต่เป็นคุณลักษณะที่ติดตัวมาแต่กำเนิด Howard Gardner ให้นิยามคำว่า “เชาวน์ปัญญา” (Intelligence) ไว้ว่า หมายถึงความสามารถในการแก้ปัญหาในสภาพแวดล้อมต่าง ๆ หรือการสร้างสรรค์ผลงานต่าง ๆ ซึ่งจะมีความสัมพันธ์กับบริบททางวัฒนธรรม ในแต่ละแห่ง รวมทั้งความสามารถในการตั้งปัญหาเพื่อหาคำตอบและเพิ่มพูนความรู้ Howard Gardner มีความเชื่อพื้นฐานที่สำคัญ 2 ประการคือ

1. เชาวน์ปัญญาของบุคคลมิได้มีเพียงความสามารถทางภาษาและคณิตศาสตร์เท่านั้น แต่มีอยู่อย่างหลากหลายถึง 8 ประเภทด้วยกันซึ่งเขาบอกว่าความจริงอาจจะมีมากกว่านี้ คนแต่ละคนจะมีความสามารถแต่ละด้านที่แตกต่างไปจากคนอื่น และมีความสามารถด้านต่าง ๆ ไม่เท่ากัน ความสามารถที่ผสมผสานกันออกมาทำให้บุคคลแต่ละคนมีแบบแผนซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน

2. เชาวน์ปัญญาของแต่ละบุคคลจะไม่อยู่คงที่อยู่ที่ระดับที่ตนมีตอนเกิดแต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ หากได้รับการส่งเสริมที่เหมาะสม

ในความคิดของ Howard Gardner เชาวน์ปัญญาของบุคคลประกอบด้วยความสามารถ 3 ประการ

1. ความสามารถในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นไปตามธรรมชาติและตามบริบททางวัฒนธรรมของบุคคลนั้น
2. ความสามารถในการสร้างสรรค์ผลงานที่มีประสิทธิภาพและสัมพันธ์กับบริบททางวัฒนธรรม

3. ความสามารถในการแสวงหาหรือตั้งปัญหาเพื่อหาคำตอบและเพิ่มพูนความรู้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรวงศ์ โค้วตระกูล. (2541 : 28) แนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาที่ Howard Gardner แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เป็นผู้บุกเบิกนำเสนอแนวคิดใหม่เกี่ยวกับสติปัญญาของมนุษย์ว่ามีหลายด้าน แต่ละด้านไม่ได้ทำงานโดยแยกจากกันอย่างเด็ดขาด หากแต่จะทำงานร่วมกัน โดยเฉพาะผู้ใหญ่ที่มีชีวิตสลับซับซ้อนจะมีการผสมผสานการใช้สติปัญญาด้านต่าง ๆ นี้เข้าด้วยกัน พหุปัญญาตามแนวคิดของ Howard Gardner มีทั้งหมด 8 ด้าน คือ ด้านภาษา ตรรกและคณิตศาสตร์ ดนตรี การเคลื่อนไหว ศิลปะ มิติสัมพันธ์ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล/การสื่อสาร ความรู้สึก

อารี สัมหลวี (2543 : 1-2) กล่าวว่า ความฉลาดหรือเชาว์ปัญญาของมนุษย์มีอย่างน้อย 7 ด้าน Howard Gardner เรียกทฤษฎีของเขาว่า “ทฤษฎีพหุปัญญา” (Theory of Multiple Intelligences : MI) Howard Gardner ต้องการจะรู้จักศักยภาพของความสามารถมนุษย์ที่นอกเหนือไปจากคะแนนแบบทดสอบเชาว์ปัญญาเขาตั้งข้อสงสัยถึงความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบเชาว์ปัญญาแบบต่าง ๆ ที่ไม่เคยทำ Howard Gardner กล่าวว่าความฉลาดหรือเชาว์ปัญญา น่าจะเกี่ยวกับความสามารถในการแก้ปัญหาและการออกแบบผลผลิตที่ทันสมัยในสถานการณ์ธรรมชาติ

2.2.2 องค์ประกอบพหุปัญญา

ทิสนา แจมมณี (2550 : 87-88) เชาว์ปัญญา 8 ด้านตามแนวความคิดของ Howard Gardner มีดังนี้

1. ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) คือ ความสามารถในการใช้ภาษารูปแบบต่าง ๆ ตั้งแต่ภาษาพื้นเมือง จนถึงภาษาอื่นๆ ด้วย สามารถรับรู้ เข้าใจภาษา และสามารถสื่อภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตามที่ต้องการ ผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น ก็มักเป็น กวี นักเขียน นักพูด นักหนังสือพิมพ์ ครู ทนายความหรือนักการเมือง

2. ปัญญาด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ (Logical-Mathematical Intelligence) คือ ความสามารถในการคิดแบบมีเหตุและผล การคิดเชิงนามธรรม การคิดคาดการณ์ และการคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ ผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น ก็มักเป็น นักบัญชี นักสถิติ นักคณิตศาสตร์ นักวิจัย นักวิทยาศาสตร์ นักเขียน โปรแกรม หรือวิศวกร

3. ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Visual-Spatial Intelligence) คือ ความสามารถในการรับรู้ทางสายตาได้ดี สามารถมองเห็นพื้นที่ รูปทรง ระยะทาง และตำแหน่ง อย่างสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน แล้วถ่ายทอดแสดงออกอย่างกลมกลืน มีความไวต่อการรับรู้ในเรื่องทิศทาง สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น จะมีทั้งสายวิทย์ และสายศิลป์ สายวิทย์ ก็มักเป็น นักประดิษฐ์ วิศวกร ส่วนสายศิลป์ ก็มักเป็นศิลปินในแขนงต่าง ๆ เช่น จิตรกร วาดรูป ระบายสี เขียนการ์ตูน นักปั้น นักออกแบบ ช่างภาพ หรือสถาปนิก เป็นต้น

4. ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily Kinesthetic Intelligence) คือ ความสามารถในการควบคุมและแสดงออกซึ่งความคิด ความรู้สึก โดยใช้อวัยวะส่วนต่างๆ ของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ร่างกาย รวมถึงความสามารถในการใช้มือประดิษฐ์ ความคล่องแคล่ว ความแข็งแรง ความรวดเร็ว ความยืดหยุ่น ความประณีต และความไวทางประสาทสัมผัส สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็นนักกีฬา หรือไม่ก็ศิลปินในแขนง นักแสดง นักฟ้อน นักเต้น นักบัลเล่ย์ หรือนักแสดง ละครกรรม

5. ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) คือความสามารถในการซึมซับ และเข้าถึงสุนทรียะทางดนตรี ทั้งการได้ยิน การรับรู้ การจดจำ และการแต่งเพลง สามารถจดจำจังหวะ ทำนอง และโครงสร้างทางดนตรีได้ดี และถ่ายทอดออกมาโดยการขับเพลง เคะจิงหะ เล่นดนตรี และร้องเพลง สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็นนักดนตรี นักประพันธ์เพลง หรือนักร้อง

6. ปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์ (Interpersonal Intelligence) คือความสามารถในการเข้าใจผู้อื่น ทั้งด้านความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ และเจตนาที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน มีความไวในการสังเกต สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง สามารถตอบสนองได้อย่างเหมาะสม สร้างมิตรภาพได้ง่าย เจรจาต่อรอง ลดความขัดแย้ง สามารถจูงใจผู้อื่นได้ดี เป็นปัญญาด้านที่จำเป็นต้องมีอยู่ในทุกคน แต่สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็นครู บาอาจารย์ ผู้ให้คำปรึกษา นักการทูต เซลแมน พนักงานขายตรง พนักงานต้อนรับ ประชาสัมพันธ์ นักการเมือง หรือนักธุรกิจ

7. ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) คือความสามารถในการรู้จักตระหนักรู้ในตนเอง สามารถเท่าทันตนเอง ควบคุมการแสดงออกอย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ และสถานการณ์ รู้ว่าเมื่อไหร่ควรเผชิญหน้า เมื่อไหร่ควรหลีกเลี่ยง เมื่อไหร่ต้องขอความช่วยเหลือ มองภาพตนเองตามความเป็นจริง รู้ถึงจุดอ่อน หรือข้อบกพร่องของตนเอง ในขณะเดียวกันก็รู้ว่าตนมีจุดแข็ง หรือความสามารถในเรื่องใด มีความรู้เท่าทันอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความคาดหวัง ความปรารถนา และตัวตนของตนเองอย่างแท้จริง เป็นปัญญาด้านที่จำเป็นต้องมีอยู่ในทุกคนเช่นกัน เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่า และมีความสุข สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็นนักคิด นักปรัชญา หรือนักวิจัย

8. ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence) คือความสามารถในการรู้จัก และเข้าใจธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง เข้าใจกฎเกณฑ์ ปรากฏการณ์ และการรังสรรค์ต่างๆ ของธรรมชาติ มีความไวในการสังเกต เพื่อคาดการณ์ความเป็นไปของธรรมชาติ มีความสามารถในการจัดจำแนก แยกแยะประเภทของสิ่งมีชีวิต ทั้งพืชและสัตว์ สำหรับผู้ที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะเป็นนักธรรมชาติวิทยา นักวิทยาศาสตร์ นักวิจัย หรือนักสำรวจธรรมชาติ

2.2.3 ความสำคัญของทฤษฎีปัญญา

ทิสนา แจมมณี (2550 : 89) เชาว์ปัญญาทั้ง 8 ด้าน แต่ละด้านถูกควบคุมโดยสมองส่วนต่าง ๆ กัน ดังนั้นหากสมองส่วนใดถูกทำลาย ความสามารถในด้านที่สมองส่วนนั้นควบคุมก็จะได้รับความกระทบกระเทือนหรือเสียไปด้วย สำหรับสองส่วนที่ไม่ถูกทำลาย ความสามารถในส่วนที่สมองนั้นควบคุมก็จะยังเป็นปกติอย่างไรก็ตามเชาว์ปัญญาแต่ละด้านไม่ได้ทำงานแยกจากกันแต่ก็จะทำงานในลักษณะผสมผสานกันไปแล้วแต่กิจกรรมที่ทำอยู่ว่าต้องการสติปัญญาส่วนใดบ้าง Howard Gardner เชื่อว่า ในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแม้จะดูเหมือนว่าใช้เชาว์ปัญญาด้านหนึ่งด้านใดอย่างชัดเจน แต่แท้จริงแล้วต้องอาศัยเชาว์ปัญญาหลาย ๆ ด้านผสมผสานกันเช่น นักดนตรีที่ประสบความสำเร็จ ยังอาจต้องอาศัยเชาว์ปัญญาด้านดนตรี แต่จริง ๆ แล้วการประสบความสำเร็จยังต้องอาศัยเชาว์ปัญญาด้านการสัมพันธ์กับผู้อื่น ด้านภาษา และด้านการเข้าใจตนเองด้วย

เนื่องจากเชาว์ปัญญาทุกด้านเป็นส่วนหนึ่งของการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ เชาว์ปัญญาแต่ละด้านจึงแสดงออกในระดับพื้นฐานเหมือน ๆ กันทุกแห่ง โดยอิสระจากอิทธิพลทางการศึกษาและวัฒนธรรม ซึ่งความสามารถนี้จะแสดงเด่นชัดในช่วงปีแรกของชีวิตและต่อ ๆ มาจะค่อย ๆ พัฒนาโดยการสัมพันธ์กับระบบสัญลักษณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น แสดงออกทางเสียงเพลง การวาดภาพ ข้อเขียนเรื่องราว เป็นต้น ต่อไปการพัฒนาจะค่อย ๆ เพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้นเรื่อย ๆ และในช่วงวัยรุ่นและผู้ใหญ่จะแสดงออกผ่านทางกิจกรรมและการประกอบอาชีพต่าง ๆ

ทฤษฎีทฤษฎีปัญญา หรือ MI Theory ไม่เพียงแต่อธิบายปัญญาทั้ง 8 ด้านนี้เท่านั้นแต่ยังได้อธิบายถึงลักษณะสำคัญเอาไว้ ดังนี้ (อ้างใน เขียวพา เดชะคุปต์. 2550 : 7-8)

1. ปัญญามีลักษณะเฉพาะด้านจากการศึกษาเรื่องสมอง
2. ทุกคนมีปัญญาทั้ง 8 ด้านมากบ้างน้อยบ้างต่างกันไป ซึ่งบางคนอาจมีปัญญาทั้ง 8 ด้าน แต่บางคนอาจจะมีเพียงหนึ่งหรือสองด้าน ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่สูงนัก
3. ทุกคนสามารถพัฒนาปัญญาแต่ละด้านให้สูงขึ้นถึงระดับใช้การได้ ถ้ามีการให้กำลังใจ ฝึกฝน อบรม มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เช่นความร่วมมือของผู้ปกครอง การได้ประสบการณ์ ก็อาจจะเสริมสมรรถภาพของปัญญาด้านต่าง ๆ ได้

4. ปัญญาต่าง ๆ สามารถทำงานร่วมกันได้ ซึ่งการ์ดเนอร์ชี้แจงว่า การแบ่งลักษณะของปัญญาแต่ละด้านเป็นเพียงการอธิบายลักษณะของปัญญาแต่ละด้านเท่านั้น แท้จริงแล้วปัญญาทั้งหลาย ๆ ด้านจะทำงานร่วมกันเช่นในการประกอบอาหารก็ต้องสามารถอ่านวิธีทำ (ด้านภาษา) คิดคำนวณปริมาณของส่วนผสม (ด้านคณิตศาสตร์) เมื่อประกอบอาหารเสร็จก็ทำให้สมาชิกทุกคนในบ้านพอใจ (ด้านความเข้าใจผู้อื่น) และทำให้ตนเองมีความสุข (ด้านความเข้าใจตนเอง) เป็นต้น การกล่าวถึงปัญญาแต่ละด้านเป็นเพียงการนำลักษณะพิเศษเฉพาะออกมาศึกษาเพื่อหาทางใช้ให้เหมาะสม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ปัญหาแต่ละด้านจะมีการแสดงความสามารถหลายอย่าง เช่น บางคนไม่มีความสามารถด้านการอ่านก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีความสามารถด้านภาษา เพราะเขาอาจจะเป็นคนที่เล่นกีฬาหรือเล่นเครื่องดนตรีได้คล่องแคล่ว หรือคนที่ไม่มีความสามารถทางกีฬา ก็อาจใช้ร่างกายได้ดีในการถักทอผ้าหรือเล่นหมากรุกได้เก่ง ซึ่งจะเห็นได้ว่าแม้แต่ในปัญหาด้านใดด้านหนึ่ง ก็จะมีการแสดงออกถึงความสามารถที่หลากหลาย

2.2.4 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาหุปัญญา

Howard Gardner (อ้างในอารี สัตถลวี. 2543 : 13) ได้อธิบายไว้ว่าปัญญาจะพัฒนาขึ้นได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยต่อไปนี้

1. สภาพทางชีววิทยาของบุคคล อันได้แก่ กรรมพันธุ์ หรือการกระทบกระเทือนของสมองก่อนตั้งครรภ์ ระหว่างตั้งครรภ์ และเมื่อเกิดมาแล้ว
2. ประวัติชีวิตของคนแต่ละคน อันได้แก่ ประสบการณ์ที่มีพ่อแม่ ครู พี่น้อง และเพื่อนฝูง ซึ่งอาจจะเป็นประสบการณ์ที่จะช่วยพัฒนาปัญญา หรือทำให้การพัฒนาปัญญาชะงักงัน
3. พื้นฐานทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ตลอดจนระยะเวลา สถานที่เกิด และการเติบโตจะมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมปัญญาและไม่ส่งเสริมปัญญา

2.2.5 แนวทางการส่งเสริมความสามารถทางหุปัญญา

ไพท สิทธิสุนทร (2543 : 21) การส่งเสริมความสามารถทางหุปัญญาให้กับเด็กนั้น ต้องเข้าใจว่า เด็กทุกคนไม่ใช่อัจฉริยะ แต่เด็กทุกคนมีความสามารถถึงขีดสูงสุดของแต่ละบุคคลได้ การเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกถึงความรู้สึกรักของตนเอง จากประสบการณ์ที่ได้รับด้วยการสื่อสารด้านต่างๆ เช่น การพูดแสดงความคิดเห็น การวาดภาพสิ่งที่ตนเองประทับใจ เป็นต้น ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นการเรียนรู้ที่เด็กจะจดจำไปได้ยาวนาน และได้แสดงความสามารถของตนเองได้อย่างแท้จริง ได้เสนอแนวทางในการส่งเสริมความสามารถทางหุปัญญาให้แก่เด็กดังนี้

1. จัดกิจกรรมโดยให้เด็กได้เรียนรู้ และทำกิจกรรมร่วมกัน อาจจะเป็นกลุ่มใหญ่หรือกลุ่มเล็ก โดยเน้นการเรียนรู้แบบบูรณาการ และฝึกความสามารถในด้านต่างๆ ให้กับเด็ก เช่น ความสามารถด้านดนตรี ความสามารถด้านภาษา ความสามารถด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ความสามารถด้านการเคลื่อนไหวและร่างกาย ความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ ความสามารถด้านการเข้าใจตนเอง ความสามารถด้านธรรมชาติวิทยา
2. เด็กและครูร่วมกันวางแผนการเรียนรู้ของตนเอง เพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถในด้านตนเองถนัดหรือมีความสามารถพิเศษ
3. การเรียนรู้ของเด็กเกิดจากความต้องการที่ต่อเนื่องจากการเรียนรู้ในเรื่องหนึ่งและเด็กยังสนใจ ครูควรจะช่วยเหลือหรือให้คำแนะนำ นอกจากนี้อาจจะเกิดจากความต้องการที่จะเรียนรู้ด้วยตัวเองโดยครูไม่ได้กระตุ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกตามความสามารถที่มีอยู่อย่างเต็มที่ โดยส่งเสริมให้มีการจัดมุมประสบการณ์สำหรับเด็กได้เลือกทำกิจกรรมที่สนใจ และแสดงความสามารถด้านที่ตนเองถนัด

สุรศักดิ์ หลาบมาลา (2543 : 52-53) ได้กล่าวถึงแนวทางในการส่งเสริมความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กดังนี้

1. การจัดกิจกรรมยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง โดยมีครูคอยแนะนำ และให้การสนับสนุนการเรียนรู้ เน้นการค้นพบ การคิดไตร่ตรอง ซึ่งเน้นให้เด็กเป็นผู้ปฏิบัติ และทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้เกิดการค้นพบตัวเอง

2. เด็กควรจะได้เรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน เช่น ภายในชุมชนของตนเอง จากทัศนศึกษา เป็นต้น

3. ครูควรศึกษาหาความรู้อย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการค้นหากิจกรรมใหม่ๆ ให้กับเด็ก ทำให้เด็กไม่เกิดความเบื่อหน่ายในกิจกรรมที่ซ้ำซาก

4. จัดกิจกรรมแบบบูรณาการ การเรียนรู้และเพิ่มทักษะความสามารถของเด็ก โดยส่งเสริมศักยภาพของเด็กๆ ในทุกๆ ด้าน

5. ส่งเสริมพัฒนาการเด็กในด้านการอยู่ร่วมกัน เช่น การทำงานกลุ่ม

6. ส่งเสริมการเข้าใจตนเอง รู้จักส่วนดี ส่วนที่บกพร่องของตนเอง และความเข้าใจผู้อื่น สามารถชื่นชมกับความสำเร็จของผู้อื่น

7. โรงเรียนเป็นสถานที่ที่สนับสนุนการเรียนรู้ของเด็ก และเป็นสถานที่ที่ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถของเด็กในด้านต่างๆ

กฤษริ คำชาย (2544 : 159-160) ได้กล่าวว่าการส่งเสริมความสามารถทางพหุปัญญาให้ดี ไม่ว่าจะป็นในด้านใดก็ตาม ถ้าเด็กได้รับการส่งเสริมที่ตรงตามความสามารถก็จะทำให้เด็กพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็วกว่าเด็กคนอื่น ดังนั้นควรที่จะส่งเสริมความสามารถทางพหุปัญญาให้กับเด็กเพื่อการเรียนรู้ดังนี้

1. ต้องรู้จักความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กในทุกๆ ด้าน เพราะจะช่วยให้การเรียนการสอนและการประเมินการเรียนรู้ของเด็กสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กแต่ละคน

2. กระตุ้นให้เด็กได้ใช้ความสามารถทุกๆ ด้านร่วมกันในการเรียนรู้สิ่งทีอยากจะเรียน

3. กิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดให้ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แก้ปัญหาหรือเข้าไปมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และเป็นกิจกรรมที่ต้องทำโดยอาศัยการผสมผสานกันของความคิดเชิงเหตุผล

4. กระตุ้นให้เด็กตอบคำถาม โดยการให้เหตุผล

5. สังเกตการณ์เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กว่าเป็นไปตามลำดับขั้นหรือไม่ เพื่อที่จะได้ทราบถึงจุดบกพร่องในการเรียนรู้ของเด็ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. หากพบว่าเด็กเรียนรู้หรือเข้าใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ช้ากว่าคนอื่น ๆ ควรจะช่วยเหลือ เพราะอาจเป็นไปได้ว่าเด็กมีความสามารถเพียงเท่านี้

7. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ส่งเสริมความสามารถในทุกๆ ด้านเช่น

- 7.1 การอ่าน การเล่น การเขียนเรื่อง (ด้านภาษา)
- 7.2 การเล่านิทาน และให้เด็กเดาว่าตอนจบจะเป็นอย่างไร (ด้านตรรกะ)
- 7.3 การเขียนภาพ ลอกแบบ หรือวางผังที่จะตกแต่งพื้นที่ (ด้านมิติสัมพันธ์)
- 7.4 การฟังเสียงดนตรี หรือเสียงต่างๆ (ด้านดนตรี)
- 7.5 การเดินรำ การละเล่นไทยเช่นมอญซ่อนผ้า งูกินหาง โพงพาง (ด้านการเคลื่อนไหวและร่างกาย)
- 7.6 การสวมบทบาทต่างๆ การใช้ภาษาท่าทาง (ด้านมนุษยสัมพันธ์)
- 7.7 การบอกถึงความต้องการของตนเอง (ด้านการเข้าใจตนเอง)
- 7.8 การปลูกต้นไม้ การเลี้ยงสัตว์ และการบันทึกการเจริญเติบโต (ด้านธรรมชาติวิทยา)

2.2.6 รูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา

เยาเวพา เดชะคุปต์ (2544 : 6-7) การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อ การเรียนรู้ (Multiple Intelligences Model for Learning) ได้พัฒนาขึ้น โดยมีพื้นฐานในการพัฒนา พหุปัญญาตามทฤษฎีของ โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ที่เน้นการพัฒนาศักยภาพและความถนัดของผู้เรียนเป็นสำคัญซึ่งสอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษา ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ โดยการให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วย ตนเอง โดยมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 8 ด้าน ซึ่งมีการจัดกิจกรรมตาม หลักการ 5 ขั้น โดยใช้อักษรย่อว่า ACACA ดังมีความหมายต่อไปนี้

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (A : Active learning)
2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (C : Cooperation learning)
3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (A : Analysis)
4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (C : Constructivism)
5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (A : Application)

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Active learning) การเรียนรู้ตาม รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ คือการให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Hand on) โดยการทดลอง ค้นคว้า ในรูปของการเล่นเกม การปฏิบัติการ การค้นคว้า การปฏิบัติจริง การไป ทักษศึกษา การแก้ปัญหา ฯลฯ หรือที่เรียกกันว่าการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic Learning)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. **ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (Cooperation learning)** การเรียนรู้ที่ดีที่สุด เกิดจากการที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยการที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเล่น การทำงาน และการเรียนร่วมกับผู้อื่น หรือจากการทำงานกลุ่ม

3. **ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (Analysis)** การเรียนรู้ที่ดี คือ การที่ให้ผู้เรียนได้ มีโอกาสวิเคราะห์ความรู้สึก ประสบการณ์ของตนเองขณะที่เรียกว่า ทำอะไร กับใคร ที่ไหน และ เกิดความรู้สึกอย่างไร

4. **ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism)** การให้ผู้เรียนสรุปสิ่งที่เรียนรู้ที่เกิดขึ้นได้ด้วยตนเอง หรือที่เรียกว่า ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง จะทำให้การเรียนรู้ที่มีความหมายสำหรับผู้เรียนมากกว่า การเรียนรู้โดยการท่องจำจากตำรา หรือทำแบบฝึกหัดเพียงอย่างเดียว

5. **ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (Application)** การเรียนรู้ที่แท้จริง คือ การที่ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้นั้น ไปประยุกต์ใช้กับการแก้ปัญหา หรือกับสิ่งที่เกิดขึ้น

การนำรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ ตามทฤษฎีพื้นฐาน ในการพัฒนาพหุปัญญา ของ โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่ง สอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษาที่เน้นผู้เรียนผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยการให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรม ที่ส่งเสริมพัฒนาการ 8 ด้าน โดยมีการจัดกิจกรรมตามหลักการ 5 ขั้น ที่ใช้อักษรย่อว่า ACACA ได้แก่

ขั้นที่ 1 ผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ในขั้นแรก การเรียนรู้ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ คือ การให้ผู้เรียนลงมือ ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง หรือที่เรียกว่า นักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ โดยผู้เรียน จะได้มีโอกาสพัฒนาพหุปัญญาหรือปัญญาหลายด้าน ไปพร้อมๆกัน ครูควรมีบทบาทในการจัด กิจกรรมที่ส่งเสริมพหุปัญญาในรูปแบบที่หลากหลาย

วุทธิศักดิ์ โภชนกุล (2551: 2) Active Learning คือกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียน ได้ลงมือกระทำและได้ใช้กระบวนการคิด เกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้กระทำลงไป เป็นการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ภายใต้สมมติฐานพื้นฐาน 2 ประการคือ

1. การเรียนรู้เป็นความพยายามโดยธรรมชาติของมนุษย์
2. แต่ละบุคคลมีแนวทางในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน โดยผู้เรียนจะถูกเปลี่ยนบทบาท จากผู้รับความรู้ไปสู่การมีส่วนร่วมในการสร้างความรู้

ขั้นที่ 2 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้

การเรียนรู้ที่ดีที่สุด เกิดจากการที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ในขั้นนี้ผู้เรียนควรได้รับ **ประสบการณ์** ในการมีส่วนร่วมในการเล่น การทำงานและเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น โดยการเรียนรู้จาก

การทำงานกลุ่มหรือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่มร่วมกับผู้อื่น โดยครูจะจัดประสบการณ์ที่ผู้เรียนเป็นกลุ่มร่วมกับผู้อื่น โดยครูจะจัดประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้ทำงานได้ทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อน

ขั้นที่ 3 ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์การเรียนรู้

การเรียนรู้ที่ดี คือการที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสวิเคราะห์ความรู้สึก ประสบการณ์ของตนเองขณะที่ร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น เรียนตามขั้น 1 และขั้น 2 ในขั้นนี้ ครูผู้สอนจะมีบทบาทในการถามคำถาม เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้สึกของตนต่อการทำกิจกรรม โดยคำถามที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้คำถามว่า ทำอะไร กับใคร ที่ไหน และเกิดความรู้สึกอย่างไร เป็นต้น

ขั้นที่ 4 ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง

การให้ผู้เรียนสรุปสิ่งที่เรียนรู้ที่เกิดขึ้นได้ด้วยตนเอง หรือที่เรียกว่าผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองจะทำให้การเรียนรู้ที่มีความหมายสำหรับผู้เรียนมากกว่า การเรียนรู้โดยการท่องจำจากตำรา หรือทำแบบฝึกหัดแค่เพียงอย่างเดียว ในขั้นนี้ครูจะมีส่วนในการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดหาข้อสรุปกิจกรรมที่ได้ทำในข้อ 1 และ 2 โดยการถามคำถามเช่น นักเรียนได้เรียนรู้อะไรได้ ข้อคิดอะไรบ้าง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตจริง

การเรียนรู้ที่แท้จริงคือการที่ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้กับการแก้ปัญหา หรือกับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง โดยครูควรมีบทบาทในการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดว่าจะนำสิ่งที่สรุปได้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างไรบ้าง โดยคำถามเช่น นักเรียนจะทำอะไรต่อไปได้อีกบ้าง เป็นต้น

2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Bloom (อ้างใน จิตณรงค์ เอี่ยมสำอาง .2549 : 34) กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึงความรู้ความสามารถของนักเรียนที่เกิดจากการเรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน โดยการใช้แบบทดสอบวัดระดับพฤติกรรม 6 ชั้น ดังนี้

1. ความรู้ความจำ หมายถึง ความสามารถในการระลึกได้ แสดงรายการได้ บอกได้
2. เข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการแปลความหมาย ยกตัวอย่าง สรุป อ้างอิง
3. ประยุกต์ใช้ หมายถึง ความสามารถในการนำไปใช้ ประยุกต์ใช้ แก้ไข ปัญหา
4. วิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการเปรียบเทียบ อธิบายลักษณะการจัดการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. สังเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการคิดสิ่งองค์ประกอบต่าง ๆ มาหลอมรวมกันภายใต้ โครงสร้างใหม่

6. ประเมินค่า หมายถึง ความสามารถในการตรวจสอบ วิเคราะห์ ตัดสิน

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 13) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง ความสำเร็จหรือความสามารถในการกระทำใดๆ ที่ต้องอาศัยทักษะหรือมีเจตจำนงที่ต้อง อาศัยความรู้ในวิชาหนึ่งวิชาใดโดยเฉพาะ

Good (อ้างใน อัจฉรา สุขารมณ์และอรพินท์ ชูชม . 2530 : 10) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่าง ๆ ที่ได้เรียน มาแล้ว ซึ่งได้จากผลการทดสอบของครูผู้สอน หรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือทั้งสองอย่าง ร่วมกันโดยทั่วไปผลสัมฤทธิ์ (Achievement) หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้มาจากการทำงาน ที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียน โดย อาศัยความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ตัวที่บ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจาก กระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ (Non -testing Procedures) เช่น การสังเกต หรือ การตรวจ การบ้าน หรืออาจอยู่ในรูปของเกรดที่ได้ที่โรงเรียนซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อนและช่วงเวลาในการประเมินอันยาวนาน หรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนที่นิยมใช้กันทั่วไป (Published Achievement Test) จะพบว่าการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนที่นิยมใช้กันทั่วไป มักอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน เนื่องจากให้ผลที่เชื่อถือได้มากกว่า อย่างน้อยก่อนการ ประเมินผลการเรียนของนักเรียน ครูจะต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่น ๆ อีก หลาย ๆ ด้าน จึงย่อมดีกว่าการแสดงขนาดความล้มเหลวหรือความสำเร็จทางการเรียนจากการ ทดสอบนักเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่ว ๆ ไปเพียงครั้งเดียว

ประกายทิพย์ พิชัย (2539 : 20) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถที่ ผู้เรียนได้รับหลังจากการเรียนรู้วิชานั้น ๆ แล้ว ซึ่งจะทราบว่ามีปริมาณมากน้อยเพียงใด โดย พิจารณาได้จากคะแนนผลสอบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือได้จากการสังเกต พฤติกรรมและความสำเร็จด้านอื่นๆ ประกอบกัน

อัจฉรา สุขารมณ์ และอรพินท์ ชูชม (2530 : 8) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์หมายถึงขนาดของ ความสำเร็จที่ได้มาจากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการ กระทำที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของ ความสำเร็จที่ได้จากการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวของบุคคล ตัวที่บ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบที่เรียกว่า (Nontesting Procedures) เช่น การสังเกต หรือตรวจการบ้าน หรืออาจอยู่ในรูปของเกรดที่ได้มาจากโรงเรียน ซึ่ง ต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อนและช่วงเวลาในการประเมินอันยาวนาน หรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป (Published Achievement Test) จะพบว่าการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้กันทั่วไป มักอยู่ในรูปแบบของเกรดที่ได้จากโรงเรียนเนื่องจากให้ผลที่เชื่อถือได้มากกว่า อย่างน้อยก่อนที่จะทำการประเมินผลการเรียนของนักเรียน ครูจะต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่น ๆ อีกหลาย ๆ ด้าน จึงย่อมดีกว่าการแสดงความล้มเหลว หรือความสำเร็จทางการเรียน จากการทดสอบนักเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่ว ๆ ไปเพียงครั้งเดียว

สมหวัง พิริยานุวัฒน์ (2537: 71) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าหมายถึง ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

ภพ เลหาไพบูลย์ (2537: 295) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าหมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ จากที่ไม่เคยกระทำได้หรือกระทำได้น้อยก่อนที่จะมีการเรียนการสอนซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดได้

วรรณิ โสมประยูร (2537: 262) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าหมายถึง ความสามารถหรือพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดจากการเรียนการสอน ซึ่งพัฒนาขึ้นหลังจากได้รับการอบรมสั่งสอนและฝึกฝนโดยตรง

สมหวัง พิริยานุวัฒน์ (2537: 71) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าหมายถึง ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

จากความหมายที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถที่เกิดจากการเรียนการสอน การฝึกฝน ทำให้นักเรียนมีความสามารถ ประสบความสำเร็จและมีความชำนาญ

2.3.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Bloom (อ้างใน จารุวรรณ จุมวงษ์. 2552: 37) องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับสติปัญญาเพียงด้านเดียว แต่จะขึ้นอยู่กับตัวแปรอื่นๆ ดังนี้

1. พฤติกรรมทางด้านความรู้ ความคิด หมายถึง ความสามารถทั้งหลายของผู้เรียนซึ่งประกอบด้วยความถนัดพื้นฐานเดิมของผู้เรียน
2. คุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย หมายถึง สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเด็กการเรียนรู้ใหม่ ได้แก่ ความสนใจ ทศนคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียนในโรงเรียนหรือระบบการเรียน ความคิดเห็นต่อตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพ
3. คุณภาพการสอน ซึ่งได้แก่การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจูงใจจากครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และรู้ว่าตนเองกระทำผิดถูกต้องหรือไม่

Bloom ได้จำแนกวัตถุประสงค์ทางการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3 ด้าน คือ

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive domain) คือ มุ่งพัฒนาการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับความสามารถทางสมองหรือสติปัญญา ด้านความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า
2. ด้านจิตพิสัย (Affective domain) คือ มุ่งพัฒนาคุณลักษณะด้านจิตใจหรือความรู้เกี่ยวกับความสนใจ เจตคติ และการปรับตัว เป็นต้น
3. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor domain) คือ มุ่งพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างร่างกาย และสมองที่มีความสามารถในการปฏิบัติจนมีทักษะ มีความชำนาญในการดำเนินงานต่างๆ

2.3.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

หลักเบื้องต้นในการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เกตุแก้ว ลาวัลย์วุฒิ (2534: 46) ได้กล่าวว่าประสพการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรม หรือจากการสอบวัดผลสัมฤทธิ์นั้นเป็นการตรวจสอบความสามารถ หรือความสัมฤทธิ์ผล (Level of Accomplishment) ของบุคคลว่าเรียนรู้ไปแล้วทำอะไรมีความสามารถในด้านใด ซึ่งสามารถวัดได้ 2 แบบ ตามจุดมุ่งหมาย และลักษณะวิชาที่สอน คือ

1. การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติหรือลักษณะของนักเรียน โดยเน้นให้นักเรียนได้แสดงความสามารถในรูปการกระทำจริงให้ออกเป็นผลงาน เช่น วิชาศิลปศึกษา พลศึกษา การช่าง เป็นต้น การวัดแบบนี้จึงต้องใช้ “ข้อสอบภาคปฏิบัติ” (Performance Test)
2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาซึ่งเป็นประสพการณ์การเรียนรู้ของนักเรียน รวมทั้งพฤติกรรมความสามารถในด้านต่างๆ สามารถวัดได้ โดยใช้ “ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์” (Achievement Test)

2.3.4 ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (achievement tests)

ชวาล แพร์ตกุล (2552 : 22) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) ไว้ว่า หมายถึงแบบทดสอบที่วัดความรู้ทักษะ และสมรรถภาพสมองในด้านต่างๆ ที่นักเรียนได้รับจากประสพการณ์ ทั้งจากโรงเรียนและที่บ้าน ยกเว้น การวัดทางร่างกาย ความถนัด และทางบุคคลกับสังคมจากที่นักการศึกษากล่าวมาแล้วข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะและสมรรถภาพสมองด้านต่างๆ ของนักเรียนที่ได้รับจากประสพการณ์ทั้งจากโรงเรียนและบ้าน เพื่อวัดสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งอาจเป็นข้อคำถามให้นักเรียนตอบด้วยกระดาษดินสอ และให้นักเรียนปฏิบัติจริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัทรา นิคมานนท์ (2534 : 23) ได้กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดปริมาณความรู้ ความสามารถ ทักษะเกี่ยวกับด้านวิชาการที่เด็กได้ เรียนรู้มาในอดีต ว่ารับรู้ได้มากน้อยเพียงใด โดยทั่วไปแล้วมักใช้หลังจากทำกิจกรรมเรียบร้อยแล้ว เพื่อประเมินการเรียนการสอนว่าได้ผลเพียงใด

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543 : 96) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใน ทำนองเดียวกันว่า หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความรู้ของนักเรียนที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งมักจะเป็นข้อ คำถามให้นักเรียนตอบด้วยกระดาษและดินสอกับให้นักเรียนปฏิบัติจริง

อังคณา สายยศ (2541 : 146 -147) ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนไว้ว่า เป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ของนักเรียนที่ได้เรียนไปแล้วซึ่งมักจะเป็นข้อคำถามให้ นักเรียนตอบด้วยกระดาษและดินสอ (Paper and Pencil Test) กับนักเรียนปฏิบัติจริง

จากความหมายที่กล่าวมาสรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะและสมรรถภาพสมองด้านต่างๆ ของนักเรียนที่ได้รับจาก ประสบการณ์ทั้งจากโรงเรียนและบ้าน เพื่อวัดสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งอาจเป็นข้อคำถามให้นักเรียน ตอบด้วยกระดาษดินสอ และให้นักเรียนปฏิบัติจริง

2.3.5 ลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชวาล แพร์ติกุล (2552 : 112 - 115) แบ่งแบบทดสอบออกเป็น 2 ชนิด ใหญ่ ๆ คือ

1. แบบทดสอบที่ผู้สอนสร้างขึ้นเอง (teacher - made test) เป็นแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ใน วิชาต่าง ๆ เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือภาษา เป็นต้น โดยแบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ แบบให้ตอบ เสรีและแบบจำกัดคำตอบ ซึ่งคุณประโยชน์ของแบบทดสอบชนิดนี้อยู่ที่สามารถพลิกแพลงให้ เหมาะกับสภาพและเหตุการณ์ได้

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (standardized test) แบบทดสอบมาตรฐานเป็นตัวอย่างของการ กระทำหรือความรู้ของบุคคลแต่ละคนของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งรับมาภายใต้สภาพการณ์ที่กำหนด การให้คะแนนเป็นไปตามกฎเกณฑ์และการตีความหมายก็เป็นไปตามตารางเกณฑ์ปกติ (norm) แบบทดสอบมาตรฐานผู้สอนใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเป็นรายบุคคลหรือรายห้อง ได้อย่างมั่นใจและประหยัดถูกต้องตามหลักวิชามากกว่าการวัดด้วยวิธีอื่น ๆ ใช้สำหรับวัดพิสัย ความรู้ของผู้เรียนของแต่ละชั้นและแต่ละกลุ่มว่ามีระดับความรู้ทัดเทียมกัน หรือแตกต่างกัน เพื่อจะ ได้ปรับปรุงการสอนให้เหมาะสมกับสภาพการณ์นั้น ๆ ได้ ใช้สำหรับแยกประเภทผู้เรียนออกเป็น กลุ่มย่อย ๆ ตามความสามารถของเขา เพื่อจะได้เรียนอย่างมีความสุข ใช้ในการวินิจฉัยสมรรถภาพ ว่าแต่ละคนเก่ง - อ่อน ในวิชาใดบ้าง มากน้อยเพียงใดและเพราะสาเหตุใดใช้สำหรับเปรียบเทียบ ความงอกงามของผู้เรียนแต่ละคนแต่ละห้องว่า มีพัฒนาการขึ้นจากเดิมในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ มาก น้อยเพียงใด ใช้ตรวจประสิทธิภาพของการเรียน ใช้พยากรณ์ความสำเร็จในการศึกษาว่ามีโอกาสจะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประสบความสำเร็จในทางใดระดับใด ใช้ในการแนะนำโดยพิจารณาผลสอบจากแบบทดสอบมาตรฐานหลายฉบับว่า เขามีสมรรถภาพทางสมองหรือหัวโน้มเอียงหรือมีความถนัดในด้านใด เพื่อจะได้แนะนำอาชีพที่เหมาะสม ใช้ในการประเมินการศึกษา ใช้ในการวิจัยในฐานะที่เป็นแบบทดสอบมาตรฐานมีประสิทธิภาพในการวัดสูงมาก การสำรวจค้นคว้าและการวิจัยต่าง ๆ จึงต้องอาศัยแบบทดสอบชนิดนี้เป็นเครื่องมือสำคัญ สำหรับการเก็บข้อมูลในการทดลอง และเปรียบเทียบความสามารถ

อำนาจ เลิศขันธ์ (2533 : 88 – 91) แบ่งแบบทดสอบออกเป็น 18 ชนิด ดังนี้

1. แบบทดสอบชนิดเลือกตอบ (multiple choice) แบบทดสอบชนิดนี้มีลักษณะประกอบด้วยคำถาม 1 คำถาม มีตัวเลือก 4 – 5 ตัวเลือก ถ้าเป็นระดับประถมศึกษาควรมี 4 ตัวเลือกระดับ ป. 1 ควรสร้างให้มี 3 ตัวเลือก และควรมีรูปภาพประกอบมาก ๆ ระดับมัธยมศึกษาจึงควรใช้ 5 ตัวเลือก

2. แบบทดสอบถูก – ผิด (true – false) แบบทดสอบชนิดนี้จัดว่า เป็นแบบเลือกตอบอีกอย่างหนึ่ง แต่มีเพียงถูกหรือผิด หรือมีสองตัวเลือก

3. แบบทดสอบแบบจับคู่ (matching) ลักษณะของแบบทดสอบจัดว่าเป็นแบบเลือกตอบอีกชนิดหนึ่ง แต่มีตัวเลือกจำนวนคงที่และภายหลังการคัดเลือกตัวเลือกที่ถูกไปแล้ว จำนวนตัวเลือกนี้จะลดน้อยลงไปเรื่อย ๆ

4. แบบทดสอบให้เขียนตอบ (free response) แบบทดสอบชนิดนี้มีหลายลักษณะ เช่น ให้เป็นแบบเติมคำ หรือเติมข้อความสั้น ๆ หรือให้เขียนบรรยายแสดงความคิดเห็น

5. แบบทดสอบความเร็วในการคิด (speed test) ลักษณะของแบบทดสอบความเร็ว จะประกอบด้วยข้อคำถามง่าย ๆ แต่มีข้อคำถามจำนวนมาก ๆ ให้ความเวลาในการทำข้อสอบน้อยมาก คะแนนที่ได้จะเป็นตัวเลข ที่ชี้ให้เห็นถึงความเร็วในการคิด การทำข้อสอบ

6. แบบทดสอบแบบไม่จำกัดเวลา (power test) แบบทดสอบชนิดนี้ ประกอบด้วย ข้อคำถามที่ค่อนข้างยาก ต้องใช้เวลาในการคิดทำข้อสอบเป็นเวลานาน ดังนั้น จะไม่จำกัดเวลาในการทำข้อสอบ ให้ผู้สอบคิดจนกว่าจะสำเร็จ

7. แบบทดสอบที่วัดความสามารถขั้นสูงสุด (maximum performance) แบบทดสอบลักษณะนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวัดความสามารถขั้นสูงสุดของผู้สอบ ผู้สอบต้องพยายามคิดทำข้อสอบให้ได้คะแนนมากที่สุด คะแนนจะเป็นตัวชี้ถึงความสามารถขั้นสูงสุด เช่น การสอบวัดทางด้านสติปัญญา หรือการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

8. แบบทดสอบที่วัดคุณลักษณะเฉพาะอย่าง (typical performance) แบบทดสอบลักษณะนี้มีจุดมุ่งหมายวัดความสามารถบางอย่างบางประการ หรือคุณลักษณะที่ต้องการวัดเพียงบางลักษณะเท่านั้น เช่น แบบทดสอบวัดความสนใจในวิชาชีพ หรือแบบวัดบุคลิกภาพ เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9. แบบทดสอบแบบปรนัย (objective tests) แบบทดสอบแบบปรนัยเป็นแบบทดสอบที่ประกอบด้วยคุณลักษณะสามประการ คือ

ก. คำถามที่ใช้ถาม เป็นคำถามที่ชัดเจน ถามตรงจุด อ่านแล้วรู้ว่าถามอะไร

ข. เกณฑ์การตรวจให้คะแนน ได้กำหนดไว้ชัดเจน ใคร ๆ ตรวจก็ได้คะแนนตรงกันเท่ากัน

ค. การแปลผล ทุกคนที่แปลผลย่อมแปลได้ตรงกัน เช่น ใครทำข้อสอบได้ คือ คนเก่ง ใครทำข้อสอบไม่ได้ คือ คนเรียนอ่อน

10. แบบทดสอบแบบอัตนัย (subjective) แบบทดสอบแบบอัตนัย เน้นที่คนออกข้อสอบเป็นคนตรวจและให้คะแนน การให้คนตรวจก็ย่อมมีข้อยุ่งยากหลาย ๆ ประการเกี่ยวกับกิเลสในตัวคน

11. การทดสอบที่ใช้การเขียน - ตอบ (paper - pencil test) การทดสอบลักษณะนี้อาจใช้เป็นแบบลักษณะของแบบทดสอบในข้อ 1 ข้อ 2 ข้อ 3 ข้อ 4 ดังที่กล่าวมา เรียกว่า แบบทดสอบที่เป็น การทดสอบที่ใช้เขียนตอบ

12. การทดสอบที่ไม่ใช้การเขียน (performance) การทดสอบลักษณะนี้ไม่ใช้การเขียนตอบ แต่เป็นแบบสังเกตพฤติกรรมจากการกระทำโดยตรง เช่น การทดสอบพลศึกษาการทดสอบด้านการปฏิบัติในวิชาช่างประเภทต่าง ๆ

13. การทดสอบที่ใช้นักเรียนเป็นกลุ่ม (group tests) การทดสอบที่ใช้ลักษณะนักเรียนทดสอบเป็นกลุ่ม ส่วนมากมักใช้ paper - pencil test เพราะสามารถสอบนักเรียนได้พร้อม ๆ กันถึงแม้นักเรียนจะมีจำนวนมาก

14. แบบทดสอบที่ต้องสอบครั้งละ 1 คน (individual tests) การทดสอบที่สอบกับนักเรียนเพียง 1 คน มักเป็นแบบการสอบเพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องทางการเรียน หรือเป็นการสอบความพร้อมทางการเรียน ความพร้อมด้านการฟัง ความพร้อมด้านการอ่าน และโดยเฉพาะการสอบด้านการปฏิบัติงาน ฯลฯ ซึ่งต้องดูพฤติกรรม อากัปกิริยาของผู้เข้าสอบด้วยการสอบเป็นกลุ่มทำให้ไม่สามารถสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนโดยตรงได้

15. แบบทดสอบที่ใช้ภาษา (language) แบบทดสอบที่ใช้ภาษาเน้นที่การใช้ภาษาเป็นการสื่อความหมาย เหมาะสำหรับนักเรียนที่สามารถอ่านหนังสือได้เร็ว แบบทดสอบที่ใช้ภาษาจึงเหมาะสำหรับนักเรียนที่อ่านคล่อง เช่น ระดับชั้น ป. 4 ป. 5 ป. 6 และระดับชั้นมัธยมศึกษาขึ้นไป

16. แบบทดสอบที่ไม่ใช้ภาษา (non - language) แบบทดสอบชนิดนี้จะเหมาะกับเด็กเล็ก ๆ และเหมาะกับเด็กที่ไม่สามารถสื่อความหมายด้วยการพูดหรือเขียนได้

17. แบบทดสอบที่ต้องการเฉพาะกระบวนการคิดตอบ (process) แบบทดสอบลักษณะนี้ผู้สอบไม่สนใจว่าใครคิดได้หรือไม่ แต่มีความสนใจที่ผู้เข้าสอบคิดอย่างไร

18. แบบทดสอบแบบการสร้างจินตภาพ (projective) ลักษณะแบบทดสอบการสร้างจินตภาพ เป็นการเน้นให้ผู้เข้าสอบแสดงความรู้ ความคิดต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ (stimuli) ที่ตนได้พบเห็น ผู้เข้าสอบจะแสดงอาการตอบสนองออกมาเป็นความรู้สึกนึกคิด ทศนคติต่าง ๆ ต่อสิ่งเร้าที่ปรากฏ

อยู่ ตัวแบบทดสอบที่ใช้เป็นสิ่งเร้า จะมีลักษณะไม่ชัดเจน เพราะต้องการเป็นตัวการที่จะให้ผู้สอบแสดงพฤติกรรม ความรู้สึกในคนตอบสนองออกมาเท่านั้น เมื่อไรที่ตัวแบบทดสอบมีความชัดเจนไม่ถือว่าเป็นการสอบเพื่อวัดการสร้างจินตภาพ การสอบลักษณะนี้จึงเหมาะกับบุคคลที่มีจิตไม่สมประกอบ คนเหล่านี้เมื่อพบเห็นภาพสลัว ๆ ไม่ชัดเจน ก็จะระบายความรู้สึกนึกคิดที่เป็นปัญหาออกมา ผู้วัดผลก็จะแปลพฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นให้เขารู้ว่าเป็นคนอย่างไร มีปัญหาหรือไม่เห็นได้ว่าชนิดของแบบทดสอบมีหลายชนิดด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นแบบทดสอบปรนัย อัตนัย แบบเลือกตอบ แบบจำกัดเวลา ที่ผู้สอนสร้างขึ้นเอง หรือแบบทดสอบมาตรฐาน อย่างไรก็ตาม การสร้างแบบทดสอบชนิดต่าง ๆ นั้น ผู้สร้างจะต้องสร้างให้เหมาะสมกับเนื้อหาและสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ และเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้สอบด้วย

2.3.6 หลักเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เยาเวดี วิบูลย์ศรี (2549 : 82) กล่าวถึงหลักเกณฑ์ไว้สอดคล้องกัน ดังนี้

1. เนื้อหาหรือทักษะที่ครอบคลุมในแบบทดสอบนั้น จะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ได้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้แบบทดสอบวัดนั้น ถ้านำไปเปรียบเทียบกับกันจะต้องให้ทุกคนมีโอกาสเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นได้ครอบคลุมและเท่าเทียมกัน
3. วัดให้ตรงกับจุดประสงค์ การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะวัดตามวัตถุประสงค์ทุกอย่างของการสอน และจะต้องมั่นใจว่าได้วัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้จริง
4. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการวัดความเจริญงอกงามของนักเรียน การเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าไปสู่วัตถุประสงค์ที่วางไว้ ดังนั้น ครูควรจะทราบมาก่อนเรียน นักเรียนมีความรู้ความสามารถอย่างไร เมื่อเรียนเสร็จแล้วมีความรู้แตกต่างจากเดิมหรือไม่ โดยการทดสอบก่อนเรียนและทดสอบหลังเรียน
5. การวัดผลเป็นการวัดผลทางอ้อม เป็นการยากที่จะใช้ข้อสอบแบบเขียนตอบ วัดพฤติกรรมตรง ๆ ของบุคคลได้ สิ่งที่วัดได้ คือ การตอบสนองต่อข้อสอบ ดังนั้น การเปลี่ยนวัตถุประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่จะสอบ จะต้องทำอย่างรอบคอบและถูกต้อง
6. การวัดการเรียนรู้ เป็นการยากที่จะวัดทุกสิ่งทุกอย่างที่สอนได้ภายในเวลาจำกัด สิ่งที่วัดได้เป็นเพียงตัวแทนของพฤติกรรมทั้งหมดเท่านั้น ดังนั้น ต้องมั่นใจว่าสิ่งที่วัดนั้นเป็นตัวแทนแท้จริงได้
7. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องช่วยพัฒนาการสอนของครู และเป็นเครื่องช่วยในการเรียนของเด็ก
8. ในการศึกษาที่สมบูรณ์นั้น สิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่การทดสอบแต่เพียงอย่างเดียว การทบทวนการสอนของครูก็เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะเน้นในการวัดความสามารถในการใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ หรือการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ๆ

10. ควรใช้คำถามให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและวัตถุประสงค์ที่วัด

11. ให้ข้อสอบมีความเหมาะสมกับนักเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น ความยากง่าย พอเหมาะ มีเวลาพอสำหรับนักเรียนในการทำข้อสอบ

ชวาล แพร่ตกุล (2552: 123 - 136) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีไว้ 10 ประการ คือ

1. ต้องเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง คุณสมบัติที่จะทำให้ครูบรรลุถึงวัตถุประสงค์แบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงสูง คือ แบบทดสอบที่สามารถทำหน้าที่วัดสิ่งที่เราจะวัดได้อย่างถูกต้องตามความมุ่งหมาย

2. ต้องยุติธรรม (Fair) คือ โจทย์คำถามทั้งหลายไม่มีช่องทางแนะให้นักเรียนเดาคำตอบได้ ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนเก็งคร้านที่จะดูตำราแต่ตอบได้ดี

3. ต้องถามลึก (Searching) วัดความลึกซึ่งถึงวิชาการตามแนวตั้งมากกว่าที่จะวัดตามแนวกว้างว่ารู้น้อยเพียงใด

4. ต้องช่วยเป็นเยี่ยงอย่าง (Exemplary) คำถามที่มีลักษณะท้าทาย เชิญชวนให้คิด นักเรียนสอบแล้วมีความรู้เรื่องราวได้กว้างยิ่งขึ้นอีก

5. ต้องจำเพาะเจาะจง (Definite) เด็กอ่านคำถามแล้วต้องเข้าใจแจ่มชัด ว่าครูถามถึงอะไร หรือให้นักเรียนคิดอะไร ไม่ถามคลุมเครือ

6. ต้องเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึง คุณสมบัติ 3 ประการ คือ

6.1 แจ่มชัดในความหมายของคำถาม

6.2 แจ่มชัดในวิธีตรวจหรือมาตรฐานการให้คะแนน

6.3 แจ่มชัดในการแปลความหมายของคะแนน

7. ต้องมีประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ สามารถให้คะแนนที่เที่ยงตรงและเชื่อถือได้มากที่สุดโดยใช้เวลา แรงงาน และเงินที่น้อยที่สุดด้วย

8. ต้องยากพอเหมาะ (Difficulty)

9. ต้องมีอำนาจจำแนก (Discrimination) คือ สามารถแยกนักเรียนออกเป็นประเภทๆ ได้ทุกระดับตั้งแต่อ่อนสุดจนถึงเก่งสุด

10. ต้องเชื่อมั่นได้ (Reliability) คือ ข้อสอบนั้นสามารถให้คะแนนได้คงที่แน่นอน ดังนั้นสรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการตรวจสอบความรู้ที่ผู้เรียนได้รับจากการสอนว่าสามารถประสบความสำเร็จทางการเรียนตามที่ผู้สอนได้ตั้งเป้าหมายไว้หรือไม่ ซึ่งมีการใช้เครื่องมือในการวัดผลเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน และนำผลที่ได้มาปรับปรุงการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะในการปฏิบัติ และสามารถ

นำความรู้มาใช้ในการแก้ปัญหาทางการเรียนซึ่งถือว่าผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนตามเป้าหมายที่ผู้สอนได้กำหนดไว้

2.4 เจตคติทางการเรียน

2.4.1 ความหมายของเจตคติ

คำว่า Attitude แปลเป็นภาษาไทยอาจมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น ทักษะคติ เจตคติ ทั้งสองคำต่างมีความหมายคล้ายคลึงกัน ซึ่งมีความหมายกว้าง ๆ ดังนี้

Joger (อ้างใน สุรพงษ์ โสธนะเสถียร. 2533 : 122) ได้กล่าวถึง ทักษะคติ ว่า เป็นดัชนีชี้ว่าบุคคลนั้น คิดและรู้สึกอย่างไร กับคนรอบข้าง วัตถุหรือสิ่งแวดล้อมตลอดจนสถานการณ์ต่าง ๆ โดยทักษะคตินั้นมีรากฐานมาจาก ความเชื่อที่อาจส่งผลถึง พฤติกรรม ในอนาคตได้ ทักษะคติ จึงเป็นเพียงความพร้อม ที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า และเป็น มิติของ การประเมิน เพื่อแสดงว่า ชอบหรือไม่ชอบต่อประเด็นหนึ่ง ๆ ซึ่งถือเป็น การสื่อสารภายในบุคคล (Interpersonal Communication) ที่เป็นผลกระทบมาจากการรับสาร อันจะมีผลต่อ พฤติกรรม ต่อไป

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2544:56) ได้สรุปความหมายของเจตคติ ดังนี้

1. ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆหลังการบุคคลได้รับประสบการณ์ในสิ่งนั้น ความรู้สึกนี้จึงแบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

- 1) ความรู้สึกทางบวก เป็นการแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบและสนับสนุน
- 2) ความรู้สึกทางลบ เป็นการแสดงออกทางลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบ ไม่สนับสนุน
- 3) ความรู้สึกเป็นกลาง คือ ไม่รู้สึกใดๆ

2. บุคคลแสดงความรู้สึกด้านพฤติกรรม ซึ่งแบ่งพฤติกรรมเป็น 2 ลักษณะ คือ

1) พฤติกรรมภายนอกเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้มีการกล่าวถึงสนับสนุนท่าทางหน้าตา ที่บอกความพึงพอใจ

2) พฤติกรรมภายในเป็นพฤติกรรมที่สังเกตไม่ได้ ชอบหรือไม่ชอบก็ไม่แสดงออกหรือรู้สึกเป็นกลางโดยสามารถแบ่งเจตคติออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

2.1 เจตคติในด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ ประสบการณ์ที่คนหรือสิ่งของได้สร้างความพึงพอใจและความสุขใจจะทำให้มีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้นตลอดจนคนอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกัน

2.2 เจตคติทางปัญญา เป็นเจตคติที่ประกอบด้วยความคิดและความรู้สึกเป็นแกน บุคคลอาจมีเจตคติต่อบางสิ่งบางอย่างโดยอาศัยการศึกษาความรู้จนเกิดความเข้าใจและมี

ความสัมพันธ์กับจิตใจคืออารมณ์และความรู้สึกร่วมหมายถึงมีความรู้สึกจนเกิดความซาบซึ้งเห็นดีหรือเห็นงามด้วย เช่น เจตคติที่มีต่อศาสนา เจตคติที่ไม่ดีต่อยาเสพติด

2.3 เจตคติทางการกระทำ เป็นเจตคติที่พร้อมจะนำไปปฏิบัติเพื่อสนองความต้องการของบุคคลเจตคติที่ดีต่อการพุดจาไฟระออ่อนหวานเพื่อให้อื่นเกิดความนิยม

2.4 เจตคติทางด้านความสมดุล ประกอบด้วยความสัมพันธ์ทางความรู้สึกและอารมณ์เจตคติทางปัญญาและเจตคติทางการกระทำเป็นเจตคติที่สามารถตอบสนองต่อความพึงพอใจในการทำงาน ทำให้บุคคลสามารถทำงานตามเป้าหมายของตนเองและองค์กรได้

2.5 เจตคติในการป้องกันตัวเอง เป็นเจตคติเกี่ยวกับการป้องกันตนเองให้พ้นความขัดแย้งภายในใจประกอบด้วยความสัมพันธ์ทั้ง 3 ด้านคือความสัมพันธ์ด้านความรู้สึก อารมณ์ ด้านปัญญา และด้านการกระทำ

กฤษศรี คำชาย (2540 : 159) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกหรือความคิดที่บุคคลมีต่อวัตถุ เหตุการณ์ หรือบุคคลอื่นๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบตัวเรา

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540 : 106) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลอันเป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่างๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจเป็นไปในทางสนับสนุน หรือคัดค้านก็ได้

บุญธรรม กิจปริดาภิรัฐ (2535 : 15) เจตคติ หมายถึง ท่าทีรวมๆ ของบุคคล ที่เกิดจากความพร้อมหรือความโน้มเอียงของจิตใจ ซึ่งแสดงออกต่อสิ่งเร้าหนึ่ง ๆ เช่น ต่อวัตถุ สิ่งของ และสถานการณ์ต่างๆ ที่สำคัญโดยจะแสดงออกในทางบวก (Positive) ซึ่งมีความรู้สึกเห็นดีเห็นชอบต่อสิ่งเร้า นั้น หรือแสดงออกในทางลบ(Negative) ซึ่งมีความรู้สึกไม่เห็นดีเห็นชอบต่อสิ่งเร้า นั้น

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2540 : 55) ได้ใช้คำว่า ทักษคติ แทนคำว่าเจตคติ กล่าวว่า ทักษคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจแสดงออกให้เห็นได้จากคำพูดหรือพฤติกรรมที่สะท้อนทักษคตินั้นๆ

สุรงค์ ไคว้ตระกูล (2541 : 19) ได้ใช้คำว่าทักษคติ โดยกล่าวว่า ทักษคติเป็นอักษมาสัย (Disposition) หรือแนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสนองตอบต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ทั้งคน วัตถุสิ่งของหรือความคิด(Ideas) ทักษคติอาจจะเป็นบวกหรือลบ ถ้าบุคคลมีทักษคติบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่จะเผชิญกับสิ่งนั้น ถ้ามีทักษคติลบก็จะหลีกเลี่ยง ทักษคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้ และเป็นการแสดงออกของค่านิยม และความเชื่อของบุคคล

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ (2543 : 118-119) กล่าวว่า เจตคติหมายถึงอารมณ์หรือความรู้สึกอันบังเกิดการรับรู้ต่อสิ่งนั้นๆ โดยแสดงพฤติกรรมโน้มเอียงอย่างใดอย่างหนึ่งในรูปของการประเมินเช่น ชอบ ไม่ชอบ เป็นต้น

สุชา จันทรเอม (2531 : 242) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึกหรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุ สิ่งของหรือสถานการณ์ต่างๆ เป็นไปในทำนองที่พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็น

ศักดิ์ สุนทรเสณี (2531 : 2) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความสลับซับซ้อนของความรู้สึก ความอยาก ความกลัว ความเชื่อมั่น ความลำเอียง ความโน้มเอียงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งมีการเตรียมตัว หรือความพร้อมในทางที่จะตอบสนอง

จากความหมายที่กล่าวมาสรุปได้ว่าความรู้สึก ความคิด ท่าที อารมณ์ ของบุคคลที่มีต่อการเรียนรู้ ประสบการณ์ เป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่างๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจเป็นไปในทางเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย

2.4.2 เจตคติทางการเรียนรู้

ทัศนีย์ เจริญเลิศ (2538 : 29) เจตคติต่อการเรียนรู้ หมายถึง ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อของนักเรียนที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนไม่ว่าจะเป็นครู เพื่อน วิชาเรียนสภาพที่เอื้อต่อการเรียนที่โรงเรียนและที่บ้าน ส่งผลให้แสดงพฤติกรรมออกมา 2 ลักษณะ คือ

1. เจตคติที่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วย สนใจ มาเรียนสม่ำเสมอ ยอมรับความสามารถและพฤติกรรมของครู เห็นคุณค่าทางการศึกษา
2. เจตคติที่ไม่ดีต่อการศึกษา นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของการตี ไม่เห็นด้วย ไม่สนใจ ขาดเรียนบ่อยๆ ไม่ชอบและไม่ยอมรับความสามารถและพฤติกรรมของครู ไม่เห็นคุณค่าทางการศึกษา

2.4.3 องค์ประกอบของเจตคติ

ศักดิ์ สุนทรเสณี (2531 : 4 – 5) ได้กล่าวว่างค์ประกอบของเจตคติมี 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางการรับรู้ (Cognitive Component) เป็นเรื่องของการรับรู้ของบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นการรับรู้เกี่ยวกับวัตถุ สิ่งของ บุคคล หรือเหตุการณ์ต่างๆ ว่ารู้สิ่งต่างๆดังกล่าวนั้นได้อย่างไร รู้ในทางที่ดีหรือไม่ดี ทางบวกหรือทางลบ ซึ่งจะก่อให้เกิดเจตคติขึ้น ถ้าเรารู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดี เราจะมีเจตคติต่อสิ่งนั้นในทางที่ดี และถ้ารู้สิ่งหนึ่งสิ่งใดในทางไม่ดี เราก็จะมีเจตคติไม่ดีต่อสิ่งนั้นด้วย ถ้าเราไม่รู้จักสิ่งใดเลย

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Affective Component or Feeling Component) เป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งถูกเร้าขึ้นจากการรู้นั้น เมื่อเราเกิดการรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ว จะทำให้เราเกิดความรู้สึกในทางดีหรือไม่ดี ถ้าเรารู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในทางไม่ดี เราก็จะไม่ชอบหรือไม่พอใจในสิ่งนั้น ซึ่งความรู้สึกนี้จะทำให้เกิดเจตคติในทางใดทางหนึ่ง คือชอบหรือไม่ชอบ ความรู้สึกนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะเปลี่ยนแปลงได้ยากมาก ไม่เหมือนกับความจริง (Facts) ต่างๆ ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่าถ้ามีเหตุผลเพียงพอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. องค์ประกอบทางด้านแนวโน้มในเชิงพฤติกรรมกระทำ (Action Tendency Component or Behavioral Component) เป็นความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งนั้นๆ ในทางใดทางหนึ่ง คือพร้อมที่จะสนับสนุน ส่งเสริม ช่วยเหลือ หรือในทางทำลาย ขัดขวาง ต่อสู้

สุชา จันทร์อม (2539 : 242) เจตคติมี 3 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบด้านความคิดความเข้าใจ (Cognitive Component) มีส่วนย่อยประกอบด้วย ความเชื่อ ความรู้ ความคิด และความคิดเห็นที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติ

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง ความรู้สึกชอบไม่ชอบ หรือทำที่ดี ไม่ดีที่บุคคลมีต่อที่หมายของเจตคติ ความรู้หรือความจริง รวมทั้งความรู้สึกที่เราประเมินค่าออกมาทั้งในทางบวก และทางลบ

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง แนวโน้มหรือความพร้อม ที่จะปฏิบัติต่อที่หมายของเจตคติ

ธัญญา บุพผเวส(2534 : 301) กล่าวว่า โดยทั่วไปแล้วเมื่อพิจารณาตามเนื้อหา และความหมายที่ครอบคลุมเป็นส่วนใหญ่และเป็นที่ยอมรับได้อยู่ เจตคติจะถูกมองว่าประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบด้านความคิดความเข้าใจ หมายถึง การที่บุคคลมีเจตคติต่อสิ่งใดจะต้องประกอบด้วยความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งนั้นเป็นประการแรก ตั้งแต่การรับรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นมากน้อยเพียงใด รู้ว่าสิ่งนั้นมีคุณมีโทษ หรือ “ดี” “เลว” อย่างไร ที่จะช่วยเราตัดสินใจว่า “จริง” “ไม่จริง” หรือ “ดี” “เลว” ได้ ตัวอย่างเช่น คนจะมีเจตคติต่อ “กัญชา” ได้ก็ต่อเมื่อรู้เกี่ยวกับกัญชา ไม่รู้ก็ไม่มีเจตคติเกิดขึ้น องค์ประกอบทางด้านความรู้ี้มีความสำคัญมากในแง่ของการมีเจตคติ (Attitude Formation) และการเปลี่ยนเจตคติเพราะผู้ที่ขาดความรู้ย่อมจะถูกเปลี่ยนได้ง่ายกว่าผู้มีการรับรู้กว้าง

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก เป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากของเจตคติ เพราะเป็นองค์ประกอบที่แสดงถึงอารมณ์ ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่า “ชอบ” หรือ “ไม่ชอบ” “พอใจ” หรือ “ไม่พอใจ” สิ่งนั้นมากน้อยเพียงใด องค์ประกอบทางด้านความรู้สึกนี้โดยทั่วไปแล้วจะมีสัมพันธ์กับอีกสององค์ประกอบ เช่น คนที่มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดพอที่จะเกิดเจตคติได้ ย่อมสัมพันธ์ สอดคล้องกับ ความรู้สึกชอบพอที่เกิดขึ้นต่อสิ่งนั้นและย่อมมีแนวโน้มที่จะสัมพันธ์สอดคล้องกับความพร้อมที่จะประพฤติปฏิบัติออกมาเป็นการกระทำขององค์ประกอบถัดไป

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม หมายถึง เมื่อคนมีความรู้เชิงประเมินและมีความรู้สึกชอบพอหรือไม่ชอบพอต่อสิ่งใดแล้ว สิ่งก็ตามมาก็คือ ความพร้อมที่จะกระทำในทางใดทางหนึ่งที่สอดคล้องกับความรู้เชิงประเมินและความรู้สึกต่อสิ่งนั้น

จากความหมายที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เจตคติมี 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านความคิด ความเข้าใจ องค์ประกอบด้านความรู้สึก องค์ประกอบด้านพฤติกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.4 ประเภทของเจตคติ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2534 : 44) ได้แบ่งเจตคติออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. เจตคติทั่วไป (General Attitude) ได้แก่ สภาพจิตใจโดยทั่วไป เป็นแนวคิดประจำตัวของบุคคล เจตคติโดยทั่วไป ได้แก่ ลักษณะของบุคลิกภาพอันกว้างขวาง เช่น การมองโลกในแง่ดี การเคร่งในระเบียบประเพณี

2. เจตคติเฉพาะ (Specific Attitude) ได้แก่ สภาพทางจิตใจที่บุคคลมีต่อวัตถุ สิ่งของบุคคล สถานการณ์และสิ่งอื่นๆ เจตคติเฉพาะอย่างนี้จะแสดงออกในลักษณะชอบ ไม่ชอบสิ่งนั้นคนนั้น ถ้าชอบ หรือเห็นดีด้วยก็เรียกว่า มีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าไม่ชอบและเห็นว่าไม่ดี เราเรียกว่ามีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น หรือคนนั้น สำหรับเจตคติเช่นนี้เรากล่าวได้เจาะจงไปว่าคนนั้นมีเจตคติอย่างไรต่อครู ต่อวิชาคณิตศาสตร์ ต่อคนจีนหรือต่อเพื่อน เป็นต้น

2.4.5 ลักษณะของเจตคติ

ล้วน สายยศ (2530: 3) ได้กล่าวถึง ลักษณะของเจตคติ ไว้ดังนี้

1. เป็นผล หรือขึ้นอยู่กับ การที่บุคคลประเมินผลสิ่งเร้า แล้วแปรเปลี่ยนมาเป็นความรู้สึกภายใน ที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรม
2. เจตคติแปรค่าได้ทั้งความเข้มข้นและทิศทาง มีค่าต่อเนื่องกัน
3. เจตคติเกิดจากการเรียนรู้มากกว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเอง
4. เจตคติขึ้นอยู่กับเป้าเจตคติหรือสิ่งเร้าเฉพาะอย่างทางสังคม
5. เจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าที่เป็นกลุ่มเดียวกันอาจสัมพันธ์กัน
6. เจตคติเป็นการเตรียมหรือความพร้อม ในการตอบสนองสิ่งเร้าในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งเร้านั้นๆ ซึ่งการเตรียมนั้น จะเป็นการเตรียมภายในของจิตมากกว่าภายนอกที่จะสังเกตเห็นได้

สุรางค์ โคว์ตระกูล (2541 : 40) กล่าวถึง ลักษณะของเจตคติ โดยใช้คำว่า ทศนคติ ไว้ดังนี้

1. ทศนคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้
2. ทศนคติเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลกล้าเผชิญกับสิ่งเร้าหรือหลีกเลี่ยงดังนั้น

ทศนคติ จึงมีทั้งบวกและลบ เช่น ถ้านักเรียนมีทศนคติบวกต่อวิชาคณิตศาสตร์ นักเรียนจะชอบเรียนคณิตศาสตร์และเมื่ออยู่ชั้นมัธยมศึกษา ก็จะเลือกเรียนแขนงวิทยาศาสตร์ ตรงข้ามกับนักเรียนที่มีทศนคติลบต่อคณิตศาสตร์ก็จะไม่ชอบหรือไม่มีความสนใจที่จะเรียน เมื่ออยู่ชั้นมัธยมศึกษา ก็จะเลือกทางสายอักษรศาสตร์ทางภาษา เป็นต้น

3. ทศนคติประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ องค์ประกอบด้านความรู้สึก องค์ประกอบด้านความคิดความเข้าใจ และองค์ประกอบด้านพฤติกรรม

4. ทศนคติเปลี่ยนแปลงได้แต่ต้องอาศัยระยะเวลา การเปลี่ยนแปลงทศนคติอาจจะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เปลี่ยนแปลงจากบวกเป็นลบหรือจากลบเป็นบวก ซึ่งบางครั้งเรียกว่า การเปลี่ยนแปลงทิศทางของทัศนคติ หรืออาจจะเปลี่ยนแปลงความเข้ม (Intensity) หรือความมากน้อย ทัศนคติบางอย่างอาจจะหยุดเลิกไปได้

5. ทัศนคติเปลี่ยนแปลงไปตามชุมชนหรือสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิก เนื่องจากชุมชนหรือสังคมหนึ่งๆ อาจจะมีค่านิยมที่เป็นอุดมการณ์พิเศษเฉพาะ ดังนั้นค่านิยมเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อทัศนคติของบุคคลที่เป็นสมาชิก ในกรณีที่ต้องการเปลี่ยนทัศนคติ จะต้องเปลี่ยนค่านิยม

6. สังคมประภคิต (Socialization) มีความสำคัญต่อพัฒนาการทัศนคติของเด็ก โดยเฉพาะทัศนคติต่อความคิดและหลักการที่เป็นนามธรรม เช่น อุดมคติ ทัศนคติต่อเสรีภาพในการพูด การเขียน เด็กที่มาจากครอบครัวที่สภาพเศรษฐกิจสังคมสูง จะมีทัศนคติบวกสูง

7. สภาพของความพร้อมจะตอบสนองในลักษณะที่กล่าวในข้อ 6 นั้น เป็นลักษณะซับซ้อนที่บุคคลจะยอมรับหรือไม่ยอมรับ ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งต่างๆ จะเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับอารมณ์ด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่อธิบายไม่ค่อยจะได้และบางครั้งไม่มีเหตุผล

8. เจตคติไม่ใช่พฤติกรรม แต่เป็นสภาวะทางจิตใจที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิด และเป็นตัวกำหนดแนวทางในการแสดงออกของพฤติกรรม

9. เจตคติไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถสร้างเครื่องมือวัดพฤติกรรมที่แสดงออกมาเพื่อเป็นแนวทางในการทำนาย หรืออธิบายเจตคติได้

10. เจตคติเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ บุคคลจะมีเจตคติในเรื่องเดียวกัน แตกต่างกันได้ด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมระดับอายุและเชาวน์ปัญญา เป็นต้น

11. เจตคติมีความคงที่และแน่นอนพอสมควร แต่อาจเปลี่ยนแปลงได้เมื่อประสบกับสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิม

รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์ (2533 : 12) ได้กล่าวถึง เจตคติว่ามีลักษณะทั่วไปที่สำคัญ 5 ประการดังนี้

1. เจตคติเป็นเรื่องของอารมณ์ (Feeling) อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามเงื่อนไขหรือสถานการณ์ต่างๆ เช่น บุคคลอาจมีการกระทำที่เสแสร้ง โดยแสดงออกไม่ให้ตรงกับความรู้สึกของตน เมื่อรู้ว่ามีคนสังเกต

2. เจตคติเป็นเรื่องเฉพาะตัว (Typical) บุคคลที่มีความรู้สึกที่เหมือนกันแต่รูปแบบ การแสดงออกแตกต่างกันไป หรืออาจมีการแสดงออกที่เหมือนกันแต่รู้สึกต่างกัน ได้

3. เจตคติมีทิศทาง (Direction) การแสดงออกของความรู้สึกสามารถแสดงออกได้สองทิศทาง เช่น ทิศทางบวกและทิศทางลบ ได้แก่ ซื่อสัตย์-คดโกง, รัก-เกลียด, ชอบ-ไม่ชอบ, ขยัน-เกียจคร้าน เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. เจตคติเป็นสิ่งที่ซับซ้อนมีที่มาสลับซับซ้อน เพราะเจตคติขึ้นอยู่กับหลายประการ เช่น ประสบการณ์ การรับรู้ความรู้สึก ความคิดเห็น อารมณ์ สิ่งแวดล้อม ฯลฯ ฉะนั้นจึงผันแปรได้

5. เจตคติเกิดจากการเลียนแบบ เจตคติอาจถ่ายทอดไปสู่บุคคลอื่นได้ ถ้าเรามีความเคารพศรัทธาใคร ก็ย่อมเห็นว่า พฤติกรรมของบุคคลที่เรายอมรับนั้นดีงาม จึงเลียนแบบเป็นเยี่ยงอย่าง

6. ทิศทางและปริมาณของเจตคติ ปริมาณมีตั้งแต่พอใจอย่างยิ่ง ปานกลาง จนถึงไม่พอใจอย่างยิ่ง ความเข้มข้นก็แล้วแต่ว่าจะมีความรู้สึกสุดปลายไปด้านในเจตคติของบุคคลมีความรุนแรงต่างกัน ทิศทางของเจตคติมี 2 ทาง คือ สนับสนุนหรือต่อต้าน

7. เจตคติอาจเกิดขึ้นจากความมีสำนึก หรือจากจิตไร้สำนึกก็ได้ เมื่อบุคคลเรียนรู้ มีประสบการณ์เกี่ยวกับอะไรก็จะมีจิตสำนึกบริบูรณ์ เพราะได้สังเกตเห็น คิด พิจารณา หาเหตุผล วิเคราะห์จนแน่ใจว่าถูกหรือผิด ดีหรือเลวเป็นประการใด เจตคติที่เกิดขึ้นจากลักษณะนี้เรียกว่า เกิดจากจิตสำนึก และเจตคติอาจเกิดขึ้นโดยปราศจากจิตสำนึกก็ได้ ซึ่งจะเป็นความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้น โคนมิได้คิดพิจารณาไตร่ตรอง

8. เจตคติมีลักษณะที่คงทนถาวรพอสมควร กว่าบุคคลจะมีเจตคติต่อสิ่งใดได้ ต้องใช้เวลานาน ใช้ความคิดลึกซึ้ง เจตคติเกิดจากความรู้สึกที่สะสมมานาน เจตคติดีเยี่ยมมีความคงทนยากที่จะเปลี่ยนแปลง แต่ก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้แต่จะต้องใช้เวลา สถานการณ์ เหตุการณ์ หรือสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป เกิดการเรียนรู้ใหม่และใจยอมรับ แสดงว่ามีกระบวนการ ซึ่งต้องใช้เวลา

9. บุคคลแต่ละคนย่อมมีเจตคติต่อบุคคล สถานการณ์สิ่งเดียวกันย่อมแตกต่างกันได้ ทั้งนี้แล้วแต่ประสบการณ์ของบุคคลนั้นๆ

จากความหมายที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เจตคติมีลักษณะเป็นสิ่งที่เรียนรู้จากความรู้และประสบการณ์ สามารถแสดงออกมาในรูปพฤติกรรมได้ และมีความคงทนถาวรที่เปลี่ยนแปลงได้ยาก เว้นแต่ สถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป เจตคติสามารถถ่ายทอด และเลียนแบบได้หากผู้รับมีความศรัทธาและเห็นว่า พฤติกรรมต่างๆ เหล่านั้นดีงาม

2.4.6 การเกิดเจตคติ

สุจิตรา พลภานุมาศ (2541:7) เจตคติมีแหล่งกำเนิดหรือมีเหตุปลายทาง ดังนี้

1. เจตคติเกิดจากประสบการณ์ตรงและประสบการณ์ทางอ้อม ประสบการณ์ที่รู้สึกพอใจ ย่อมก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าประสบการณ์ที่ไม่พึงพอใจย่อมจะเกิดเจตคติที่ไม่ดี บุคคลจะวิเคราะห์ประสบการณ์และสังเคราะห์แนวความคิดแล้วสรุปเป็นเจตคติ เช่น ครูสอนวิชาคณิตศาสตร์เข้าใจดี ทำคะแนนวิชาคณิตศาสตร์ได้ดี ประสบความสำเร็จในการสอบคณิตศาสตร์ ได้รับคำชมเชยสิ่งเหล่านี้เป็นประสบการณ์ที่ทำให้มีเจตคติที่ดีต่อวิชาคณิตศาสตร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การศึกษาเล่าเรียนและการอบรมสั่งสอน ทั้งการสอนที่เป็นแบบแผนและไม่เป็นแบบแผน สถาบันที่ทำหน้าที่สอนเพื่อปลูกฝังเจตคติมีมากมาย เช่น สิ่งแวดล้อม สื่อมวลชน วัด บ้าน โรงเรียน เป็นต้น มักจะได้รับการสอนว่าอย่างไรดีหรือไม่ดีอย่างไร มีคุณประโยชน์หรือให้โทษอย่างไรเช่น พ่อแม่สอนให้ลูกสวดมนต์ไหว้พระ ลูกจึงเกิดเจตคติที่ดีต่อศาสนา เด็กอยู่ภายใต้สถาบันใดก็จะได้รับความคิดความนิยมชมชอบมากเป็นเจตคติของตน

3. รอยประทับใจอย่างแรง ทำให้เกลียดขนาดไม่อยากเห็นหน้า หรือรักนับถือประทับใจ เช่น เมื่อได้รับความช่วยเหลือเห็นใจขณะทุกข์ยาก เรามักจะรักไม่ลืมและคิดถึงเขาเสมอ

4. สำเร็จความต้องการสมปรารถนาหรือไม่ ถ้าประสงค์สิ่งใดแล้วผิดหวังย่อมก่อให้เกิดเจตคติที่ไม่ดี

5. บุคลิกภาพมีผลต่อเจตคติ คนประเภทเก็บตัวจะมีเจตคติตามแนวคิดของตนคล้อยตามผู้อื่นได้ยาก

6. สิ่งแวดล้อมหรือวัฒนธรรมรวมทั้งการเลี้ยงดูของครอบครัว มีอิทธิพลที่สร้างภาพพจน์หล่อหลอมเป็นเจตคติได้ เช่น การเหยียดสีผิวในสหรัฐอเมริกา วัฒนธรรมภายในสังคม เป็นต้น

7. การรับถ่ายทอดเจตคติจากผู้อื่น บุคคลย่อมแปลงพฤติกรรมของคนอื่นออกมาเป็นเจตคติ ถ้ายอมรับนับถือก็มักจะยอมรับแนวคิดและยึดเป็นแบบอย่าง

8. สื่อมวลชน วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์

9. ความก้าวหน้าทางวิชาการและเครื่องมือสื่อสารมีผลต่อการสร้างเจตคติอย่างมาก เทคโนโลยีวิชาการ การสื่อสาร คมนาคม ช่วยให้ความรู้สึคนึกคิดของคนเปลี่ยนแปลงไป เพราะได้รับรู้ถ่ายทอด ชิมจับสิ่งใหม่ อะไรดีก็มักจะรับไว้ เจตคติใหม่ก็เกิดขึ้น

Freeman et al. (อ้างใน โอภาส พิรุณสาร. 2532 : 56) กล่าวถึงการเกิดเจตคติไว้ดังนี้

1. เจตคติเกิดจากการวางเงื่อนไขและการเสริมแรง (Conditioning and Reinforcement)

การเรียนรู้ทางสังคมทำให้เกิดเจตคติ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อมจะสร้างความรู้สึกและความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมนั้นๆ บุคคลจะเกิดความรู้สึกทางบวกหรือทางลบต่อสิ่งที่มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันเป็นความหมายของเจตคติพฤติกรรมของบุคคลส่วนหนึ่งเป็นผลจากการเสริมแรงและการวางเงื่อนไข บุคคลจะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดซ้ำๆ ถ้าผลของการกระทำนั้นนำมาซึ่งความพึงพอใจและเขาจะมีเจตคติทางบวกต่อสิ่งนั้นในทางตรงกันข้ามการกระทำสิ่งใด แล้วนำมาซึ่งความไม่พอใจเขาจะหลีกเลี่ยงสิ่งนั้น และมีเจตคติทางลบต่อสิ่งนั้น

2. เจตคติเกิดจากสิ่งล่อใจและความขัดแย้ง (Incentive and Conflict) ในทัศนะนี้

เชื่อว่าสิ่งล่อใจและการใช้เหตุผลในการเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นที่มาของเจตคติ สิ่งล่อใจจะเป็นตัวกำหนดเจตคติเจตคติทางบวกจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับสิ่งล่อใจจากการมีเจตคติทางบวกต่อสิ่งนั้น ทฤษฎีนี้เน้นความสำคัญของการที่บุคคลจะได้รับ (Gain) หรือสูญเสีย (Lose) สิ่งใด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สิ่งหนึ่งเมื่อเกิดเจตคติ สำหรับความขัดแย้ง(Conflict) เมื่อเกิดขึ้นในบุคคลใด บุคคลนั้นจะเลือกยอมรับในสิ่งที่ทำให้เขาได้รับความพึงพอใจสูงสุด

3. เจตคติเกิดจากความคงเส้น คงวาของความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Consistency)

การเกิดเจตคติในทัศนะนี้ หมายถึงการที่บุคคลแสวงหาข้อมูลเพื่อยืนยันว่าความรู้ ความเข้าใจ ของตนถูกต้อง ถ้าความรู้ความเข้าใจของเขาสอดคล้องกับความรู้ความเข้าใจของคนอื่นๆ เขาจะแสวงหาความสอดคล้องจากคนอื่นๆ มากขึ้น ในทางตรงกันข้ามหากความรู้ความ เข้าใจของเขาไม่สอดคล้องกับความรู้ ความเข้าใจของคนอื่น เขาจะพยายามทำให้ความไม่สอดคล้องนั้นหมดไป หรือน้อยที่สุด ตามแนวคิดนี้ โครงสร้างของความรู้ความเข้าใจมีอิทธิพลอย่างมาก ต่อเจตคติ และ พฤติกรรมของบุคคล

ศักดิ์ สุนทรเสณี (2531 : 4) ได้กล่าวถึงเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของคนว่าเกิดขึ้นได้ ตามเงื่อนไข 4 ประการ คือ

1. กระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากการเพิ่มพูนและบูรณาการของการตอบสนองแนวความคิดต่างๆ เช่น เจตคติจากครอบครัว โรงเรียน ครู การเรียนการสอน และอื่นๆ
2. ประสบการณ์ส่วนตัว ขึ้นอยู่กับความแตกต่างของบุคคล ซึ่งมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันไป นอกจากประสบการณ์ของคนจะสะสมขึ้นเรื่อยๆแล้วยังทำให้มีกระบวนการ เป็นของตัวเองด้วย ดังนั้น เจตคติบางอย่างจึงเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคลแล้วแต่พัฒนาการ และความเจริญเติบโตของคนนั้นๆ
3. การเลียนแบบ การถ่ายทอดเจตคติของคนบางคนได้มาจากการเลียนแบบเจตคติของคนอื่นที่ตนพอใจ เช่น พ่อ-แม่ ครู พี่น้อง และบุคคลอื่นๆ
4. อิทธิพลของกลุ่มสังคม คนย่อมมีเจตคติคล้ายตามกลุ่มสังคมที่ตนอาศัยอยู่ตามสภาพแวดล้อม เช่น เจตคติต่อศาสนา สถาบันต่างๆ เป็นต้น

2.4.7 การเปลี่ยนแปลงเจตคติ

นพมาศ ธีรเวทิน (2542:95-96) ได้กล่าวว่า บางครั้งคนเราอาจเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เพื่อให้เหมาะสมแก่โอกาสและสภาพแวดล้อม แต่ใจจริงก็อาจมีเจตคติเหมือนเดิมด้วยเหตุนี้ นักวิชาการจึงแบ่งแยกการเปลี่ยนแปลงออกเป็นหลายชนิด สำหรับการเปลี่ยนแปลงภายนอกเพื่อทำตามผู้อื่นหรือความจำเป็นของสภาวะแวดล้อมเรียกว่าการทำตามความจำเป็นถ้าจะเปลี่ยนแปลงให้ลึกกว่านั้นคือ เปลี่ยนแปลงพร้อมกับของใหม่มากไว้ในใจโดยการเลียนแบบและสุดท้ายคือ การยอมรับของรับของใหม่ไว้ในใจโดยสิ้นเชิงและลึกซึ้งในการเปลี่ยนแปลงเจตคตินั้นมีตัวแปรสำคัญที่ต้องได้รับพิจารณาข้อแรกคือ กระบวนการกลั่นกรองข่าวสารใหม่ โดยการมีปฏิสัมพันธ์กันทางความรู้สึคนึกคิดของผู้อื่น ข้อที่สองคือคุณลักษณะสำคัญของเอกลักษณ์ทางสังคม คือ การคงไว้ซึ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โครงสร้างเจตคติหรือกล่าวกันว่าง่ายคือทุกอย่างมุ่งเน้นยังการอนุรักษ์เจตคติโดยเฉพาะถ้าสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและเข้ากับเจตคติของคนส่วนใหญ่

หลักสำคัญของการเปลี่ยนแปลงเจตคติ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงไปในทางเดียวกันและการเปลี่ยนแปลงไปคนละทางนั้น มีหลักการว่าเจตคติที่เปลี่ยนไปในทางเดียวกันจะเปลี่ยนได้ง่ายกว่าเจตคติที่เปลี่ยนแปลงไปคนละทางและการเปลี่ยนแปลงไปในทางเดียวกันมีความมั่นคงความคงที่มากกว่าการเปลี่ยนไปคนละทาง การเปลี่ยนเจตคติจะเกี่ยวข้องกับปัจจัยต่อไปนี้

1. ความสุดขีด (Extremeness) เจตคติที่อยู่ปลายสุดจะเปลี่ยนแปลงได้ยากกว่าเจตคติที่ไม่รุนแรงนัก เช่น ความรักที่สุด ความเกลียดที่สุดจะเปลี่ยนแปลงได้ยากกว่าความรักและความเกลียดที่ไม่มากนัก

2. ความซับซ้อน (Multiplexity) เจตคติที่เกิดจากสาเหตุเดียวจะเปลี่ยนได้ง่ายกว่าเกิดจากหลายๆสาเหตุ หรือเราก็บอกไม่ได้ว่าเกิดจากสาเหตุอะไรบ้าง

3. ความคงเส้นคงวา (Consistency) เจตคติที่มีลักษณะคงที่มาก หมายถึง เจตคติที่เป็นความเชื่อฝังใจ จะเปลี่ยนยากกว่าเจตคติทั่วไป เช่น ความรักชาติ ความศรัทธาในศาสนาจะเปลี่ยนได้ยาก

4. ความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่อง (Interconnectedness) เจตคติที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะที่เป็นไปในทางเดียวกันจะเปลี่ยนแปลงได้ยากกว่าเจตคติที่มีความสัมพันธ์ไปทางตรงกันข้าม เช่น เจตคติที่มีต่อศาสนา เกี่ยวเนื่องกับบิดามารดาอุทิศตนเพื่อศาสนา

5. ความแข็งแกร่งและจำนวนความต้องการ (Strong and Number of Wants) หมายถึง เจตคติที่มีความจำเป็นและความต้องการในระดับสูง จะเปลี่ยนได้ยากกว่าเจตคติที่ไม่แข็งแกร่งและไม่อยู่ในความต้องการ

6. ความเกี่ยวเนื่องกับค่านิยม (Centrality of Related Value) เจตคติหลายเรื่องเกี่ยวเนื่องจากค่านิยม ความเชื่อที่ค่านิยมนั้นดีน่าปรารถนาและเจตคตินั้นสืบเนื่องจากค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมจะเปลี่ยนแปลงได้ยาก

ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2534 : 68-70) กล่าวว่า เจตคติเกิดจากการมีประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม หากประสบการณ์ที่เราได้รับเพิ่มเติม แตกต่างจากประสบการณ์เดิมเราก็อาจเปลี่ยนเจตคติได้ การเปลี่ยนเจตคติมี 2 ทาง คือ

1. การเปลี่ยนไปในทางเดียวกัน (Congruent Change) หมายถึง เจตคติเดิมของบุคคลที่เป็นไปในทางบวกก็จะเพิ่มมากขึ้นในทางบวกด้วย แต่ถ้าเจตคติเป็นไปทางลบก็จะเพิ่มมากขึ้นในทางลบ เช่น เคยชอบคนนี้ก็ชอบมากขึ้นกว่าเดิม หรือในทางตรงกันข้ามเคยเกลียดคนนั้นก็เกลียดมากขึ้น

2. การเปลี่ยนแปลงไปคนละทาง (Incongruent Change) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงเจตคติเดิมของบุคคลที่เป็นไปในทางบวกก็จะลดลงในทางบวก และไปเพิ่มทางลบ เช่น เคยชอบคนคนนั้นก็เปลี่ยนเป็นไม่ชอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้拿去ใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.8 การพัฒนาเจตคติ

Bloom (อ้างใน สุเมธตรา บุไศสง. 2552 : 17) ได้เสนอแนะว่า เจตคติของบุคคลจะมีรูปแบบของการพัฒนาตามลำดับขั้น การพัฒนาเจตคติของบุคคลนั้นสรุปได้ดังนี้

1. มีการรับรู้สิ่งเร้า และทำการรู้จัก ตลอดจนมีความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งเร้านั้นๆ
2. มีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าไปในทิศทางที่บุคคลนั้นยอมรับ และจัดเรียงลำดับของพฤติกรรมหรือจัดประเภทของการตอบสนองนั้นๆ ตามลักษณะของความพอใจหรือความนิยมในการตอบสนองนั้นมากน้อยเพียงใด
3. จัดสร้างคุณค่า หรือค่านิยมจากการตอบสนองโดยมีเงื่อนไขหรือข้อตกลงของสภาวะของสิ่งเร้า เป็นตัวกำหนดลำดับขั้นของแบบแผนในการสร้างคุณค่านั้น
4. จัดระเบียบค่านิยมเหล่านั้น ให้อยู่ในระบบของมโนภาพแห่งตน
5. จัดค่านิยมเหล่านั้นมาสร้างเป็นปรัชญาชีวิต หรืออุดมคติแห่งตน ซึ่งภายหลังจะก่อรูปมาเป็นอุปนิสัย หรือคุณลักษณะของแต่ละกลุ่มบุคคล และจะรวมกันเป็นบุคลิกภาพอันเป็นเอกลักษณ์ของบุคคลนั้น

2.4.9 หน้าที่ของเจตคติ

ลักขณา สรวิวัฒน์ (2539 : 27) กล่าวถึงหน้าที่ของเจตคติไว้ดังนี้

1. ทำหน้าที่เป็นแรงจูงใจให้คนปรับตัว เมื่อเรามีเจตคติที่ดีต่อสิ่งใดเราย่อมเข้าหาสิ่งนั้น และยอมหลีกเลี่ยงถ้าเราไม่ชอบสิ่งนั้น
2. ทำหน้าที่ให้ค่านิยมหรือความชื่นชอบต่อเนื่องไปถึงสิ่งอื่นๆ เช่น ถ้าเรามีเจตคติว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคมต้องใช้วิธีสันติ ถ้าเราพบใครมีแนวความคิดเช่นนี้ เราก็ชอบเขาไปด้วย
3. ทำหน้าที่ช่วยให้เราตีความหมายของสถานการณ์ต่างๆ ได้เช่น ถ้าเรามีเจตคติที่ดีต่อพ่อแม่ แม้บางครั้งพ่อแม่จะขัดใจเรา แต่เราก็เข้าใจว่า พ่อแม่ทำกับเราด้วยความหวังดี
4. ทำหน้าที่ป้องกันตนเองหรือรักษาหน้าเอาไว้ เช่น คนที่ไม่ยอมรับความสามารถที่แท้จริงของตนเอง ก็จะสร้างเจตคติว่าตนเองเก่งกว่าคนอื่น ไม่ยอมรับรู้อื่นๆ ที่ผ่านเข้ามา

2.4.10 หลักการวัดเจตคติ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2534 : 71) ให้ความเห็นว่า เนื่องจากเจตคติค่อนข้างนามธรรมมากกว่ารูปธรรม เป็นความรู้สึกความเชื่อของบุคคลซึ่งมีการเปลี่ยนแปลง การวัดเจตคติจึงไม่สามารถจะวัดได้โดยตรง แต่วัดได้จากแนวโน้มของบุคคลที่แสดงออกทางภาษาและวัดในรูปของความเห็น การวัดเจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดและผู้ใดอาจจะใช้วิธีการสังเกตจากการกระทำ คำพูด การแสดงสีหน้าท่าทางหรือสัมภาษณ์ ความรู้สึกนึกคิดของเขา แต่แบบวัดหรือเครื่องมือที่นักจิตวิทยานิยมใช้มากจะอยู่ในรูปของแบบสอบถามหรือ แบบสำรวจเรียกว่า แบบวัดเจตคติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thurstone (อ้างใน จุฬามาศ จันทรศรีสุต . 2537 : 37) ให้ความเห็นว่า เจตคติจะวัด โดยตรงไม่ได้แต่จะต้องวัดจากการแสดงออกในรูปของความคิดเห็นหรือภาษาพูดซึ่งวัดได้ไม่ แน่นอนนักและควรจะวัดเจตคติจากพฤติกรรมที่แสดงออกจริงๆ ซึ่งบางที่อาจเกิดความ คลาดเคลื่อนได้ เนื่องจากพฤติกรรมของคนเราอาจบิดเบือนจากเจตคติที่มีอยู่จริง ดังนั้น Thurstone จึงใช้การวัดเจตคติจากคำตอบว่า “เห็นด้วย” หรือ “ไม่เห็นด้วย” กับข้อความในแบบวัดเจตคติแต่ จะต้องไม่สรุปเอาเองว่าบุคคลนั้นจะปฏิบัติตามในข้อที่ตนเองเห็นด้วยข้อความในแบบวัดเจตคติ ไม่ว่าแบบใดต้องไม่เป็นข้อความเกี่ยวกับความรู้ความจริงเพราะคำตอบของผู้ตอบข้อความที่ เป็นจริงจะไม่แสดงให้เห็นเจตคติของผู้ตอบ

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2534) ได้กล่าวไว้ว่า หลักการวัดเจตคติที่สำคัญที่ต้องนำมา พิจารณาในการสร้างและประเมินผลของการวัด คือ

1. ความเป็นมิติเดียว (Unidimensionality) คือ ความเป็นอย่างเดียวกัน หมายความว่า มาตรฐาน วัดเจตคติต้องวัดในเรื่องเดียวกันเท่าที่จะเป็นไปได้ เนื้อหาของข้อความแต่ละข้อในมาตรวัดอาจ แสดงได้ไม่ชัดเจนว่าข้อความนั้นจริงๆ วัดอะไร ด้วยเหตุนี้จึงต้องใช้เทคนิคการศึกษาความสัมพันธ์ ร่วม เพื่อกำหนดว่าข้อความต่างๆ เหล่านี้ มีการรวมกลุ่มกันอย่างไร และข้อความใดเป็นข้อความที่ วัดเรื่องนั้นได้ดีที่สุด

2. ความเป็นเส้นตรง (Linearity) และการมีช่วงเท่ากัน (Equal Intervals) หรือดูเหมือนว่าจะ มีช่วงเท่ากัน (Equal – Appearing Intervals) มาตรฐานที่ดีควรเป็นมาตรฐานที่สามารถเรียงตำแหน่ง ระดับเจตคติของผู้ตอบให้อยู่บนสเกลที่มีลักษณะเป็นเส้นตรงเดียวกันตามระดับของเจตคติ เพื่อ ความสามารถในการเปรียบเทียบ และควรมีระบบการให้คะแนนที่หน่วยแต่ละหน่วย มีช่วงที่เท่ากัน ในทางปฏิบัติ เป็นการยากที่จะกำหนดค่าคะแนนของแต่ละข้อความให้มีช่วงที่แน่นอน เพื่อจะ เปรียบเทียบค่ากับข้อความอื่นได้ นอกจากนี้ยังเป็นการยากที่จะกำหนดได้ว่าข้อความต่างๆ ที่ใช้มี ลักษณะเป็นมิติเดียวเชิงเส้นหรือไม่

3. ความเชื่อมั่น (Reliability) หรือความเชื่อถือได้ในการวัดเจตคติ ถ้าใช้มาตรวัดตัวเดิมวัด ในสิ่งเดียวกัน ในเวลาใกล้เคียงกัน ผลการวัดจะมีความสัมพันธ์ และสอดคล้องกัน ความเชื่อมั่นของ มาตรฐานวัดส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับความยาวของมาตรวัด ความหลากหลาย ยังมีข้อความยาวและ หลากหลายมากเท่าใด ผลการวัดจะคงที่มาก เพราะคนจะมีปฏิกิริยาต่อมาตรวัดครั้งที่สอง แตกต่างไปจากครั้งแรก ดังนั้นหากความสอดคล้องกันของคะแนนหรืออันดับมีถึงร้อยละ 80 ถือว่า ใช้ได้และเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป

4. ความเที่ยงตรง (Validity) หรือความถูกต้องของการวัด หมายถึงว่ามาตรวัดที่สร้างขึ้นมา นั้น วัดในสิ่งที่ต้องการวัดหรือไม่ บางครั้งผู้สร้างมาตรวัดเจตคติอาจมุ่งไปที่ความเป็นมิติเดียวกัน ของการวัด โดยรักษาเอาไว้แต่เฉพาะข้อความที่มีความสัมพันธ์กันทำให้กลายเป็นการวัดในสิ่งที่ ไม่ต้องการไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ความสามารถในการสร้างใหม่ได้ (Reproducibility) เมื่อได้คะแนนของการวัดแล้ว หากวิธีการวัดมีระบบดีจะสามารถทำนายจากคะแนนที่ได้ว่า ผู้ตอบแต่ละข้ออย่างไร สามารถที่จะสร้างแบบแผนของคำตอบที่ถูกต้องได้อย่างไร

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2528 : 187) อธิบายว่า วิธีวัดเจตคติสามารถวัดได้จาก

1. โดยการประเมินความรู้สึกของตนเอง
2. สังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก
3. แปลความหรือตีความปฏิกิริยาที่บุคคลแสดงต่อสิ่งเร้า
4. การทำงานบางอย่างที่กำหนดให้

รวิวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์ (2533: 17) เสนอวิธีวัดเจตคติว่า สามารถวัดได้จาก

1. การสังเกต
2. การสัมภาษณ์
3. การใช้แบบสอบถาม
4. การรายงานตนเอง
5. การใช้โปรเจกทีฟเทคนิค
6. การใช้สังคมมิติ

แบบทดสอบหรือมาตรวัดเกี่ยวกับความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยอาศัยกฎเกณฑ์แล้วนำไปวัดบุคคล เพื่อแปลความหมายตามกฎเกณฑ์ของเครื่องมือชิ้นนั้น แบบทดสอบ หรือมาตรวัดที่นิยมใช้กันในการวิจัย การศึกษาค้นคว้ามี 4 แบบตามวิธีสร้าง คือ

1. แบบทดสอบหรือมาตรวัดที่สร้างตามวิธีการของ เทอร์ส ไตน์
2. แบบทดสอบหรือมาตรวัดที่สร้างตามวิธีการของ ออสกูด
3. แบบทดสอบหรือมาตรวัดที่สร้างตามวิธีการของ คัทแมน
4. แบบทดสอบหรือมาตรวัดที่สร้างตามวิธีการของ ลิเคิร์ต

แบบทดสอบหรือมาตรวัดตามวิธีการของ Renis Likert กำหนดการให้คะแนนของการตอบของแต่ละตัวเลือกโดยทั่วไปจะกำหนดคะแนนข้อความทางบวกเป็น 5 4 3 2 1 (หรือ 4 3 2 1 0) และข้อความทางลบเป็น 1 2 3 4 5 (หรือ 0 1 2 3 4) ซึ่งการกำหนดแบบนี้เรียกว่า Arbitrary Weighting Method ข้อความที่บรรจุลงในแบบทดสอบ หรือมาตรวัดประกอบด้วยข้อความที่แสดงความรู้สึกทั้งทางบวกและทางลบ อาจจะมี 18 – 20 ข้อ การกำหนดน้ำหนักคะแนนตอบ แต่ละตัวเลือก กระทำต่อเมื่อได้รวบรวมข้อมูลมาแล้ว โดยกำหนดตามวิธีการกำหนดค่าคะแนน ซึ่งนิยมใช้กันมาก โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. พิจารณาว่าต้องการจะวัดเจตคติของใครที่มีต่อใครและให้ความหมายของสิ่งที่จะวัดให้แน่นอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. เมื่อตีความหมายของสิ่งที่จะวัดแน่นอนแล้ว ก็สร้างข้อความในแต่ละหัวข้อ โดยให้กลุ่มเนื้อหาในหัวข้อเหล่านั้น ข้อความนี้อาจเขียนขึ้นเองหรือนำมาจากที่อื่น และต้องมีลักษณะ ดังนี้

2.1 เป็นข้อความที่เขียนในแง่ความรู้สึกรู้สึก ความเชื่อหรือความตั้งใจที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ใช่ข้อเท็จจริง

2.2 ข้อความที่บรรจุลงในสเกลจะต้องเป็นข้อความที่เป็นบวกและลบสลับกัน

2.3 ข้อความแต่ละข้อความต้องสั้น เข้าใจง่าย ชัดเจน ไม่กำกวม จำนวนข้อที่สร้างขึ้นในครั้งแรกควรมีประมาณ 30 ข้อความขึ้นไป เพราะต้องเลือกข้อความให้เหลือประมาณ 20 – 25 ข้อความ ในแต่ละเรื่องที่จะวัด

3. เมื่อได้ข้อความเพียงพอแล้วก็บรรจุลงในสเกล โดยให้มีตัวเลือก 5 ตัวเลือก ดังนี้ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

4. นำข้อความที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้นๆ ตรวจสอบโดยพิจารณาในด้านคุณลักษณะและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ตลอดจนการตอบข้อความว่าสอดคล้องกันเพียงใด

5. ทำการทดลองขั้นต้นก่อนนำไปใช้จริง โดยนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่ง เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของข้อความและภาษาที่ใช้อีกครั้งหนึ่ง และตรวจสอบคุณภาพด้านอื่นๆ ได้แก่ ความเที่ยงตรง ค่าอำนาจจำแนก และความเชื่อมั่นของมาตรวัดเป็นครั้งสุดท้าย เหตุผลที่ต้องทำการวิเคราะห์ ข้อความก็เพื่อจะเลือกเอาเฉพาะข้อความที่มีความแตกต่างของคะแนนในกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดกับกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำสุด เพราะถือว่า ข้อความเหล่านั้น สามารถจะวัดความรู้สึกรู้สึกที่แตกต่างกันได้

แบบทดสอบหรือมาตรวัดเจตคติมีหลายแบบแต่ที่นิยมใช้ คือ แบบทดสอบ หรือมาตรวัดที่สร้างตามวิธีการของ Likert เพราะสะดวกในการนำไปใช้ มีวิธีการสร้างที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน มีความเชื่อถือสูงและยังสามารถนำไปปรับใช้กับการวัดต่างๆ ได้อย่างกว้างขวาง

Thurstone (อ้างในชูชีพ อ่อน โทกสูง. 2548 : 117) ให้ความเห็นว่า เจตคติจะวัดโดยตรงไม่ได้ต้องวัดจากการแสดงออกของเจตคติในรูปแบบของความคิดเห็น ภาษาพูด ซึ่งก็ยังไม่แน่นอน แต่ได้มีผู้แนะนำว่า การวัดเจตคติควรจะวัดจากพฤติกรรมที่แสดงออกจริง กล่าวคือ วิธีจะทราบเจตคติของใครนั้นอาจใช้วิธีต่อไปนี้ คือ

1. ใช้แบบสอบถาม
2. สังเกต สัมภาษณ์ และการบันทึก
3. การใช้สังคมมิติ
4. การให้สร้างจินตนาการ

ไพศาล หวังพานิช (2546 : 147 – 149) กล่าวว่า การวัดเจตคติเป็นสิ่งที่ยุ่งยากพอสมควร เพราะเป็นการวัดคุณลักษณะภายในของบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึก หรือเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลักษณะทางจิตใจ คุณลักษณะดังกล่าวมีการแปรเปลี่ยนได้ง่าย แต่อย่างไรก็ตามเจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ยังสามารถวัดได้ โดยอาศัยหลักสำคัญต่อไปนี้

1. การยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น (Basic Assumption) เกี่ยวกับการวัดเจตคติคือ

1.1 ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือเจตคติของบุคคลนั้นจะคงที่อยู่ช่วงหนึ่ง นั่นคือความรู้สึกนึกคิดของคนเราไม่ได้เปลี่ยนแปลง หรือผันแปรตลอดเวลา อย่างน้อยจะต้องมีช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่ง ที่ความรู้สึกของคนเรามีความคงที่ทำให้สามารถวัดได้

1.2 เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตเห็นได้โดยตรง การวัดจะเป็นแบบทางอ้อม โดยวัดแนวโน้มที่บุคคลแสดงออกหรือประพฤติอยู่เสมอ

1.3 เจตคตินอกจากแสดงออกในรูปทิศทางของความรู้สึกนึกคิด เช่น สนับสนุนหรือคัดค้าน ยังมีขนาดหรือปริมาณของความคิด ความรู้สึกนั้นอีกด้วย ดังนั้นในการวัดเจตคติ นอกจากจะทำให้ทราบลักษณะหรือทิศทางแล้ว ยังสามารถบอกระดับความมากน้อยหรือความเข้มข้นของเจตคติได้ด้วย

2. การวัดเจตคติด้วยวิธีใดก็ตามจะต้องมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ ตัวบุคคลที่จะถูกวัด มีสิ่งเร้า เช่น การกระทำ เรื่องราวที่บุคคลแสดงเจตคติตอบสนองและสุดท้ายต้องมีการตอบสนอง ซึ่งจะออกมาในระดับสูงต่ำ มากน้อย

3. สิ่งเร้าที่จะนำไปใช้เร้าที่นิยมคือข้อความเจตคติ (Attitude Statements) ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายคุณค่า คุณลักษณะของสิ่งนั้นเพื่อให้บุคคลตอบสนองมาเป็นระดับความรู้สึก (Attitude Continuum หรือ Scale) เช่น มาก ปานกลาง น้อย เป็นต้น

4. การวัดเจตคติต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรง (Validity) ของการวัดเป็นพิเศษต้องพยายามให้ผลการวัดที่ได้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของบุคคลทั้งในแง่ทิศทางและระดับ

นอกจากนี้ในการวัดเจตคติให้ได้ผลถูกต้องมากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของข้อความที่ใช้ถาม โดยทำหน้าที่เป็นตัวเร้าให้บุคคลแสดงความคิดเห็นความรู้สึกออกมา การเขียนข้อความเพื่อวัดเจตคติจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องพิจารณา โดยมีหลักการสำคัญต่อไปนี้

1. ใช้ข้อความที่กล่าวถึงเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เป็นปัจจุบัน

2. หลีกเลี่ยงข้อความที่เป็นข้อเท็จจริง ทำให้ไม่ทราบความรู้สึกหรือความคิดเห็นของบุคคลนั้น

3. ข้อความที่ใช้ต้องให้คำตอบที่สามารถแปรตามความหมายได้ คือ สามารถบอกทิศทางและระดับความรู้สึกของบุคคลได้

4. ข้อความนั้นต้องมีความเป็นปรนัย คือ มีความชัดเจน มีความหมายแน่นอนไม่ใช่ภาษาวกวนหรือคลุมเครือ

5. ข้อความหนึ่งๆ ควรถามความคิดเพียงอย่างเดียว เพราะถ้ามีหลายความคิดในข้อความเดียวกันจะกลายเป็นข้อความกำกวม ยุ่งยากต่อการเสนอความคิดเห็น เช่น ไม่ควรให้ผู้ตอบสนอง

ไม่ว่าการณ์ใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความคิดเห็นโดยใช้ข้อความที่ว่า “การสอนแบบบรรยายทำให้เสียเวลามาก ได้ผลการเรียนไม่ดี” ควรแยกข้อความนี้ออกเป็นหลายๆข้อความ เช่น

5.1 การสอนแบบบรรยายทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย

5.2 การสอนแบบบรรยายทำให้ผู้เรียนขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

6. ข้อความที่ใช้ควรมีลักษณะกลางๆเพื่อให้ผู้ตอบสนองสามารถแสดงความคิดเห็นในทางบวกและทางลบ ควรหลีกเลี่ยงการใช้คำบางคำเช่น เสมอ ทั้งหมด ไม่เคย เลย เท่านั้น เพียงแต่ เพียงเล็กน้อย

7. หลีกเลี่ยงข้อความที่ไม่อาจแสดงความคิดเห็นได้ หรือข้อความที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะพิจารณาเช่น ข้อความกล่าวนอกเรื่องที่จะศึกษา

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อการเรียน ดังนี้

2.5.1 งานวิจัยในประเทศ

ศรีบังอร จุ้ยศิริ (2550 : บทคัดย่อ) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวรรณคดีไทยโดยใช้เพลงประกอบการสอนกับการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายมา 2 ห้องเรียน แล้วนำมาเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 50 คน ได้รับการสอนโดยใช้เพลงประกอบ และกลุ่มควบคุม จำนวน 50 คน ได้รับการสอนแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เพลงประกอบการสอนกับการสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เพลงประกอบการสอน ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เพลงประกอบการสอนกับการสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เพลงประกอบการสอนก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิลาสินี นาคสุข (2549:บทคัดย่อ) ผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียต่างกัน 2 รูปแบบ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการจำและความพึงพอใจของนักเรียน ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ช่วงชั้นที่ 2 ที่มีความสามารถทางการเรียนภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพ บทเรียน ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 126 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 120 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ มัลติมีเดียต่างกัน 2 รูปแบบ นั้นมีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด 85/85 คือ บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียประเภทสถานการณ์จำลอง โดยรวมมีประสิทธิภาพ 87.58/88.56 และ บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียประเภทเกมการศึกษา โดยรวมมีประสิทธิภาพ 88.28/90.54

ใจเด็ด หวานชะเอม (2550:บทคัดย่อ) การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เจตคติและความสามารถในการแต่งกลอนสุภาพกับความสามารถในการแต่งโคลงสี่สุภาพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีอยุธยาในพระอุปถัมภ์สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอเจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดาสิริโสภาพัฒนาวัดิเขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ จำนวน 45 คน การวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลดังนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เจตคติต่อวิชาภาษาไทยและความสามารถในการแต่งกลอนสุภาพกับความสามารถในการแต่งโคลงสี่สุภาพมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .681 ถึง .761 ตัวพยากรณ์ที่ดีที่สามารถพยากรณ์ความสามารถในการแต่งโคลงสี่สุภาพคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ความสามารถในการแต่งกลอนสุภาพและเจตคติต่อวิชาภาษาไทย โดยมีอำนาจการพยากรณ์ได้ร้อยละ 68.50 มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์เท่ากับ 1.376

วิภาวี เป็นเรื่อง (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อัญชุลีกร อัมพรดล (2550:บทคัดย่อ) การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย โดยการจัด กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิง อายุระหว่าง 5 – 6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือแผนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้และแบบประเมินความสามารถทางพหุปัญญาซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .86 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย มัธยฐาน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ The wilcoxon Matched Pair Signed – Rank Test ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ มีความสามารถทางพหุปัญญาทุกด้านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้กับเจ้าของเนื้อหาเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สันติศักดิ์ ผาผาย (2546:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม โดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้มีความสามารถทางพหุปัญญาทุกด้าน ได้แก่ ความสามารถทางภาษาความสามารถทางด้านตรรกะ/คณิตศาสตร์ ความสามารถทางด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถทางด้านดนตรี/จังหวะ ความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์ความสามารถทางการเข้าใจตนเอง และความสามารถทางด้านการรักษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

รัตนาภรณ์ ภูธรเลิศ (2551 : บทคัดย่อ) การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการละครตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชายหญิงที่มีอายุระหว่าง 5 - 6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนสุเหร่าลาดบัวขาว สำนักงานเขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการละครตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้มีความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 9 ด้าน ได้แก่ ความสามารถทางด้านภาษาความสามารถทางด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ความสามารถทางด้านมิติ ความสามารถทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถทางด้านดนตรี ความสามารถทางด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล ความสามารถทางด้านความเข้าใจตนเอง ความสามารถทางด้านธรรมชาติ ความสามารถด้านอัตถถวนิยม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบ และความสามารถทางพหุปัญญามีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้นตลอดช่วงของการจัดกิจกรรม

วันดี สุตสิน (2550 : บทคัดย่อ) ความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ การศึกษาการวิจัยในครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายและหญิง อายุระหว่าง 5 – 6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนสามัคคีบำรุง สังกัดกรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ มีความสามารถในการแก้ปัญหาดตนเอง และความสามารถในการแก้ปัญหาดตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นของเด็กปฐมวัย มีค่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสามารถในการแก้ปัญหาดของเด็กปฐมวัย หลังการจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้มีค่าสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จารุวรรณ จุมวงษ์ (2552 : บทคัดย่อ) ผลการสอนโดยใช้คำถามตามแนวคิดแบบหมวกหกใบที่มีผลต่อความสามารถการคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนเพื่อสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2551 วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษก มหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่เรียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้คำถามแบบหมวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์หรือการสงวนเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หกใบ เรื่องการเขียนเพื่อการสื่อสารมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่เรียนแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติเรื่องการเขียนเพื่อการสื่อสารมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่เรียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้คำถามแบบหวมกหกใบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่เรียนแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จิตณรงค์ เอี่ยมสำอาง (2549 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนและกระบวนการกลุ่มของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนพณิชยการราชดำเนินธนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 2 ห้องเรียนแบ่งเป็นกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือ กับกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่เรียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยได้รับการสอนโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูง นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่เรียนแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

ดุสิตา ตรีพงษ์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ระหว่างวิธีการสอนแบบบูรณาการและวิธีสอนแบบปกติ ผลว่าวิจัยพบว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่เรียนวิธีการสอนแบบบูรณาการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่านักเรียนที่ได้เรียน ด้วยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่เรียนวิธีการสอนแบบบูรณาการมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สูงกว่านักเรียนที่ได้เรียน ด้วยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Herman (อ้างในอัญชุลีกร อัมพรดล. 2550) ได้ศึกษาการนำแนวคิดทฤษฎีปัญญาไปใช้ใน ระดับประถมศึกษาของครูในรัฐฟลอริดา ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่มีการนำแนวคิดทฤษฎีปัญญาไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

Seeney (อ้างในสันติศักดิ์ ผาผาย.2546) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ Multiple Intelligences Profiles : Enhancing Self-Esteem and Improving Academic Achievement.” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน และการแสดงออกของนักเรียนที่อาศัยอยู่ในเมืองของรัฐฟลอริดา โดยใช้ทฤษฎีทฤษฎีปัญญาของ การ์ดเนอร์ เป็นการศึกษาประสิทธิภาพของนักเรียนระดับ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อนุบาล จำนวน 19 คน โดยใช้เวลาในการศึกษา 18 สัปดาห์สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ Teele Inventory of Multiple Intelligences (TIMI). Slosson Oral Reading test-Revised (SORT-R) แบบวัดความพร้อมของโรงเรียน TIMI ใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ในระหว่างการเรียนรายวิชาตามโครงการ มีนักเรียนจำนวนมากที่แสดงให้เห็นว่ามีความสามารถด้านต่าง ๆ สูงขึ้น ในขณะที่นักเรียนบางคนลดลง มีนักเรียนจำนวน 5 คน ที่พบว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลง จากการวิจัยยังพบอีกว่า ปัญหาด้านวินัยในชั้นเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อวิจัย ได้แก่

3.2.2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.2.2.2 แบบวัดเจตคติ

3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.4 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็น นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนชุมทองวิทยา เขตคลองสามวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 4 ห้อง ห้องละ 32 คน รวม 128 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็น นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนชุมทองวิทยา เขตคลองสามวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้อง ห้องละ 32 คน รวม 64 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มมา 2 ห้องเรียนจากจำนวน 4 ห้องเรียน จากนั้นจึงสุ่มอย่างง่ายได้เป็น

ห้องที่ 1 เป็นกลุ่มทดลอง เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา

ห้องที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุม เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 ลักษณะดังนี้

3.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา และแผนการสอนแบบปกติ

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อวิจัย ได้แก่

3.2.2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

3.2.2.2 แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่

1 เรื่องสระ อะ , อา

2 เรื่อง สระอิ อี

3 เรื่อง สระอี , อี้

รวม 3 แผน

และแผนการสอนแบบปกติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่

1 เรื่องสระ อะ , อา

2 เรื่อง สระอิ อี

3 เรื่อง สระอี , อี้

รวม 3 แผน

3.3.1.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา

แผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ 1 ชื่อเรื่องสระ อะ , อา 2 เรื่อง สระอิ อี 3 เรื่อง สระอี , อี้ รวม 3 แผน โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และศึกษาคำอธิบายรายวิชา จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2. ศึกษา ทฤษฎี แนวคิด จากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา

3. วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้สัมพันธ์กับจุดประสงค์การเรียนรู้และเวลาเรียน

4. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ 1 เรื่อง สระ อะ , อา 2 เรื่อง สระ อี อี 3 เรื่อง สระ อี , อี หน่วยละ 5 ชั่วโมง รวมจำนวน 15 ชั่วโมง 3 แผน โดยแผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา มีกิจกรรมการเรียนรู้อยู่ 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (A : Active learning)

ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (C : Cooperation learning)

ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (A : Analysis)

ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (C : Constructivism)

ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (A : Application)

ตารางที่ 3.1 แสดงลักษณะการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา จำแนกตามเนื้อหา จำนวนเวลาเรียน

แผนการจัด เรียนรู้	เรื่อง/เนื้อหา	เวลาเรียน (ชั่วโมง)
1	เรื่อง สระ -ะ และสระ -า	
	1. ลักษณะของสระ -ะ และสระ -า	1
	2. คำที่ประสมด้วยสระ -ะ และสระ -า	1
	3. อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ -ะ และสระ -า	1
	4. คำคล้องจองจากคำสระ -ะ และคำสระ -า	1
	5. พ้องเสียงที่เป็นคำสระ -ะ และสระ -า	1
2	เรื่อง สระ -ิ และสระ -ี	
	1. ลักษณะของสระ -ิ และสระ -ี	1
	2. คำที่ประสมด้วยสระ -ิ และสระ -ี	1
	3. อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ -ิ และสระ -ี	1
	4. คำคล้องจองจากคำสระ -ิ และสระ -ี	2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

แผนการจัด เรียนรู้	เรื่อง/เนื้อหา	เวลาเรียน (ชั่วโมง)
3	เรื่อง สระ ^๔ - และสระ ^๕	
	1. ลักษณะของสระ ^๔ - และสระ ^๕	1
	2. คำที่ประสมด้วยสระ ^๔ - และสระ ^๕	1
	3. อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ ^๔ - และสระ ^๕	1
	4. คำคล้องจองจากคำสระ ^๔ - และสระ ^๕	1
	5. จับใจความจากเรื่องที่อ่าน	1
	รวม	15

5. นำแผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 15 แผน ที่สร้างเสร็จแล้ว นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบเนื้อหา ภาษาที่ใช้ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ การวัดและการประเมินผลที่เหมาะสม ตลอดจนข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้จริง ซึ่งมีรายนามผู้ทรงคุณวุฒิต่อไปนี้

- 1) ผศ. สุพันธ์ุณี ไวยรูป ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ฝ่ายวิชาการ ประถม โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- 2) อาจารย์เกษมศรี วรธสิริ ครูชำนาญการ วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษก
- 3) อาจารย์สุเทพ ตระหง่าน ผู้ช่วยผู้อำนวยการ โรงเรียนชุมทองวิทยา

6. ผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

- 1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้อาจไม่เหมาะสมกับเวลาที่มีจำกัด
- 2) การอธิบายการจัดกิจกรรมยังไม่ชัดเจน
- 3) การใช้คำถามมีบางข้อที่เป็นคำถามค่อนข้างตอบยากเกินอายุของนักเรียน

ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับแผนการจัดการเรียนรู้ให้สมบูรณ์ก่อนนำไปใช้ในการสอนจริง

7. นำแผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 แผน ใช้สอนกับกลุ่มทดลอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.1.2 แผนการสอนแบบปกติ

แผนการสอนแบบปกติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ 1 เรื่อง สระ อะ , อา 2 เรื่อง สระ อี , อี 3 เรื่อง สระ อี , อี รวม 3 แผน โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระดับประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และศึกษา คำอธิบายรายวิชา จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้

2. วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้สัมพันธ์กับจุดประสงค์การเรียนรู้และเวลาเรียน

3. สร้างแผนการสอนแบบปกติ จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ 1 เรื่อง สระ อะ , อา 2 เรื่อง สระ อี , อี 3 เรื่อง สระ อี , อี หน่วยละ 5 ชั่วโมง รวมจำนวน 15 ชั่วโมง 3 แผน โดยแผนการสอนแบบปกติ มีกิจกรรมการเรียนรู้อยู่ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นสอน ขั้นสรุป โดยมีสาระการเรียนรู้เหมือนแผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา

4. นำแผนการสอนแบบปกติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 แผน ที่สร้างเสร็จแล้ว นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบเนื้อหา ภาษาที่ใช้ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ การวัดและการประเมินผลที่เหมาะสม ตลอดจนข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้จริง ซึ่งมีรายนามผู้ทรงคุณวุฒิต่อไปนี้

1) ผศ. สุพันธ์ุดี ไวยรูป ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ฝ่ายวิชาการ ประถม โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

2) อาจารย์เกษมศรี วรธสิริ ครูชำนาญการ วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษก

3) อาจารย์สุเทพ ตระหง่าน ผู้ช่วยผู้อำนวยการ โรงเรียนจุมทองวิทยา

5. ผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้อาจไม่เหมาะสมกับเวลา

ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับแผนการจัดการเรียนรู้ให้สมบูรณ์ก่อนนำไปใช้ในการสอนจริง

6. นำแผนสอนแบบปกติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 แผน ใช้สอนกับกลุ่มทดลอง

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อวิจัย

3.2.2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

มีขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร คู่มือครู แบบเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและเอกสาร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการวัดผลและการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ 1 เรื่อง สระ อะ , อา 2 เรื่อง สระ อี อื 3 เรื่อง สระ อี , อี จำนวน 50 ข้อ เป็นแบบปรนัย 3 ตัวเลือก

3. วิเคราะห์ข้อมูลหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อถือของแบบทดสอบแล้วนำเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงของเนื้อหา ภาษาที่ใช้ ตลอดจนข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง ซึ่งมีรายชื่อนามผู้ทรงคุณวุฒิต่อไปนี้

- 1) รศ.ดร. สมชาย ชัยยะ ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ
มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ข้าราชการบำนาญ
- 2) ผศ.ดร.เปรมสุริย์ เชื่อมทอง ประธานสาขาวิชาจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
- 3) ดร. วิเชียร อินทรสมพันธ์ รองคณบดี คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
- 4) ดร. ทวีศิลป์ กลุณภาค สาขาวิชาทดสอบและวิจัยทางการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์
- 5) ผศ. สุพันธุ์วดี ไวยรูป ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ฝ่ายวิชาการ ประถม
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

พิจารณาตรวจสอบโดยใช้เกณฑ์กำหนดคะแนนดังนี้

- คะแนน +1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

นำบันทึกผลการพิจารณาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละข้อ ไปหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้รายข้อโดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้
$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด
N	แทน	จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

จากการวิเคราะห์พบว่าผลค่าดัชนีความสอดคล้อง รายข้อมีค่าระหว่าง 0.40- 1.00

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. คัดเลือกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อ ตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไป และปรับปรุงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามนำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านการพิจารณา ข้อ 48 ข้อ

5. ผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1) ตัวเลือกของข้อคำถามในแบบทดสอบบางข้อเป็นเนื้อหาที่เกินความรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2) แบบทดสอบบางข้อมีความคลุมเครือ

3) ข้อคำถามในแบบทดสอบมีการใช้ภาษาที่ฟุ่มเฟือย

4) ข้อคำถามมีการใช้ความรู้สึกในการตัดสินใจ

6. นำผลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นโดยใช้ สูตร

$$P = \frac{H + L}{N}$$

$$r = \frac{H + L}{\frac{N}{2}}$$

เมื่อ

P	แทน	ค่าความยาก
r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
H	แทน	จำนวนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
L	แทน	จำนวนข้อตอบถูกในกลุ่มต่ำ
N	แทน	จำนวนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำรวมกัน

7. จากการวิเคราะห์พบว่าค่าความยากง่าย มีค่าระหว่าง 0.39 – 0.78 ค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.22 – 0.78

8. เลือกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ข้อที่มีอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป จำนวน 30 ข้อให้มีความครอบคลุมเนื้อหาโดยในแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์จะวัดความรู้ความจำในเนื้อหา จำนวน 3 ข้อ ความเข้าใจจำนวน 12 ข้อ การนำไปใช้จำนวน 10 ข้อ และการวิเคราะห์ จำนวน 8 ข้อ รวมทั้งสิ้น 30 ข้อ ดังตารางวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้

9. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิไปทดสอบใช้กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 32 คน แล้วนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาตรวจคำตอบโดยให้คะแนน 1 คะแนน สำหรับข้อที่ตอบถูก และให้ คะแนน 0 คะแนนสำหรับข้อที่ตอบผิด หรือไม่ตอบ หรือตอบเกิน 1 คำตอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.2 แสดงตารางวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	พฤติกรรม				รวม
	ความรู้ความจำ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	
1. อธิบายลักษณะของสระ อะ และสระ อา ได้	1	2	-	-	3
2. จำแนกคำที่ประสมด้วยสระ อะ และสระอา ได้	-	1	-	2	3
3. อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะและสระอา ได้	-	2	-	1	3
4. เลือกคำคล้องจองจากคำสระ อะ และคำสระอา มาเติมเป็นบทร้องกรองได้	-	-	1	-	1
5. นำคำพ้องเสียงที่เป็นคำสระ อะ และสระอาไปใช้ในประโยคสื่อสารได้ถูกต้อง	1	-	1	-	2
6. อธิบายลักษณะของสระ อี และสระ อือ	-	-	1	1	2
7. จำแนกคำที่ประสมด้วยสระอีและสระ อือ ได้	-	1	-	1	2
8. อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระอีและสระ อือ	-	-	1	-	1
9. เลือกคำคล้องจองจากคำสระ อี และคำสระ อือ มาเติมเป็นบทร้องกรองได้	-	-	1	-	1
10. อธิบายลักษณะของสระ อี และสระ อือ	1	1	-	1	3
11. จำแนกคำที่ประสมด้วยสระอีและสระ อือ	-	-	-	2	2
12. อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระอีและสระ อือ	-	2	-	-	2
13. เลือกคำคล้องจองจากคำสระ อี และคำสระ อือ มาเติมเป็นบทร้องกรองได้	-	-	2	-	2
14. จับใจความจากเรื่องที่อ่านได้	-	3	-	-	3
รวม	3	12	7	8	30

10. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไปหาความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยทดสอบกับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 35 คน เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR 20

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$r_u = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right\}$$

- เมื่อ r_u แทน ค่าความเชื่อถือของแบบทดสอบ
 n แทน จำนวนข้อสอบ
 $\sum$ แทน ผลรวม
 p แทน สัดส่วนของผู้ตอบถูกในแต่ละข้อ
 q แทน สัดส่วนของผู้ตอบผิดในแต่ละข้อ
 s^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

ได้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีความเชื่อถือเท่ากับ 0.76

11. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปใช้กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อเก็บข้อมูล

3.2.2.2 แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้วิจัยได้สร้างตาม ขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนรู้ เพื่อเป็นแนวทาง ในการสร้างแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้
2. สร้างแบบเจตคติต่อการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ภาษาไทย แบบมาตราส่วนประเมิน ค่า (Rating Scale) 5 ระดับ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉยๆ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 30 ข้อเป็น ตามวิธีของ Likert โดยแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ มีลักษณะเป็นคำถาม ที่มุ่งวัด ความรู้สึกของนักเรียนที่มีความคิดเห็น ต่อ การจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ซึ่งวัด ได้จากคะแนนของการตอบ แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นเป็นมาตราส่วนประมาณค่า
3. วิเคราะห์ข้อมูลหาคุณภาพของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ โดยนำเสนอ ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ ระหว่างข้อคำถามกับนิยาม และลงความคิดเห็นโดยหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับ นิยามศัพท์รายข้อ ตลอดจนภาษาที่ใช้ ข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง ซึ่งมีรายนามผู้ทรงคุณวุฒิต่อไปนี้

- 1) รศ.ดร. สมชาย ชัยยะ ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ
มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ข้าราชการบำนาญ
- 2) ผศ.ดร.เปรมสุรีย์ เชื่อมทอง ประธานสาขาวิชาจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้拿去ใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 3) ดร. วิเชียร อินทรสมพันธ์ รองคณบดี คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
- 4) ดร. ทวีศิลป์ กุลนภาค สาขาวิชาทดสอบและวิจัยทางการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์
- 5) ผศ. สุพันธุ์วิไล ไวยรูป ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ฝ่ายวิชาการ ประถม
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

พิจารณาตรวจสอบโดยใช้เกณฑ์กำหนดคะแนนดังนี้

- คะแนน +1 สำหรับข้อคำถามที่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับนิยามศัพท์
 คะแนน 0 สำหรับข้อคำถามที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับนิยามศัพท์
 คะแนน -1 สำหรับข้อคำถามที่แน่ใจว่าไม่มีความสอดคล้องกับนิยามศัพท์

4. นำบันทึกผลการพิจารณาของแบบวัดเจตคติ ของผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละข้อ ไปหาดัชนี
 ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์รายข้อ โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

จากการวิเคราะห์พบว่าผลค่าดัชนีความสอดคล้อง รายข้อมีค่าระหว่าง 0.4 – 1.0

5. คัดเลือกแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อตั้งแต่ 0.6 ขึ้น
 ไป และปรับปรุงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามนำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ได้
 แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ ที่ผ่านการพิจารณา 23 ข้อ

ผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

- 1) ข้อคำถามใช้คำที่เข้าใจยากเกินไปสำหรับนักเรียน
- 2) ข้อคำถามในแบบทดสอบมีการใช้ภาษาที่ฟุ่มเฟือย

6. นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ หากค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ ของ
 นักเรียนแต่ละคนด้วยการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ t-test

ได้แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ที่มีค่าอำนาจจำแนก
 เท่ากับ 0.98-8.82 เลือกแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ให้

เอกมีความครอบคลุมเนื้อหาจำนวน 20 ข้องานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิไปใช้กับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 32 คนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างแต่ผ่านการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมาแล้ว

8. นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ หาค่าหาความเชื่อถือของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ แอลฟา (α - coefficient) ของ Cronbach

สูตร

$$\alpha = \left[\frac{K}{K-1} \right] \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าเชื่อถือ

n แทน จำนวนข้อสอบในแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้

s_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนแบบประเมินแต่ละข้อ

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนแบบประเมินทั้งฉบับ

$\sum s_i^2$ แทน ผลรวมความแปรปรวนของคะแนนแบบประเมินแต่ละข้อ

ได้แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยที่มีค่าเชื่อถือได้ เท่ากับ 0.86

9. นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ ไปใช้กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเพื่อเก็บข้อมูล

3.4 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ใช้เวลาในการทดลอง 3 สัปดาห์ 15 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

1. บันทึกลงเสนอขออนุญาตให้ส่วนบริหารงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ อดุสากรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ออกหนังสือขอความร่วมมือถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนชุมทองวิทยา เพื่ออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยจึงใช้การทดลองเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้รูปแบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้มา 2 ห้องจากจำนวนทั้งหมด 4 ห้อง แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง มีจำนวนนักเรียน 32 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง มีจำนวนนักเรียน 32 คน รวมนักเรียน 64 คน

3. ใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา จำนวน 3 แผน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ กับกลุ่มทดลอง และใช้แผนการสอนแบบปกติ จำนวน 3 แผน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ กับกลุ่มควบคุม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองโดยดำเนินการตามแบบแผนการทดลองแบบ มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้จากการสุ่ม มีการวัดเฉพาะให้ให้สิ่งทดลอง (randomized control group posttest-only design)

กลุ่ม	วัดก่อน	สิ่งทดลอง	วัดหลัง
RE	-	X	T _E
RC	-	~X	T _C

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในแผนการทดลอง

RE	แทน	กลุ่มทดลอง
RC	แทน	กลุ่มควบคุม
X	แทน	วิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา
~X	แทน	วิธีการสอนแบบปกติ
T _E	แทน	วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนรู้กลุ่มทดลอง
T _C	แทน	วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนรู้กลุ่มควบคุม

3.4.2 ระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โดยใช้ระยะเวลาในการทดลอง 15 ชั่วโมง

3.4.3 เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง คือ เนื้อหากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

เรื่อง สระ -ะ และสระ -า

1. ลักษณะของสระ -ะ และสระ -า
2. คำที่ประสมด้วยสระ -ะ และสระ -า
3. อ่านละเขียนคำที่ประสมด้วยสระ -ะ และสระ -า
4. คำคล้องจองจากคำสระ -ะ และคำสระ -า
5. พ้องเสียงที่เป็นคำสระ -ะ และสระ -า

เรื่อง สระ -ิ และสระ -ี

1. ลักษณะของสระ -ิ และสระ -ี
2. คำที่ประสมด้วยสระ -ิ และสระ -ี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ -ิ- และสระ -ี-
4. คำคล้องจองจากคำสระ -ิ- และสระ -ี-
เรื่อง สระ -ิ- และสระ -ี-
1. ลักษณะของสระ -ิ- และสระ -ี-
2. คำที่ประสมด้วยสระ -ิ- และสระ -ี-
3. อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ -ิ- และสระ -ี-
4. คำคล้องจองจากคำสระ -ิ- และสระ -ี-
5. จับใจความจากเรื่องที่อ่าน

3.4.4 ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

1. กลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา ได้ดำเนินการดังนี้

1) เริ่มทำการสอนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา

กับกลุ่มทดลอง จำนวน 3 แผน แผนละ 5 ชั่วโมงเป็นเวลา 3 สัปดาห์ โดยมีกิจกรรมการเรียนรู้เน้นการพัฒนาศักยภาพและความถนัดของผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยการให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 8 ด้าน มีการจัดกิจกรรมตามหลักการ 5 ขั้น โดยใช้อักษรย่อว่า ACACA ดังมีความหมายต่อไปนี้

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (A : Active learning)
2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (C : Cooperation learning)
3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (A : Analysis)
4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (C : Constructivism)
5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (A : Application)

2) เมื่อดำเนินการสอนเสร็จสิ้นทั้ง 3 สัปดาห์แล้ว ได้ทำการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแล้วนำกระดาษคำตอบมาให้คะแนน ตอบถูกได้ 1 ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 คำตอบให้ 0 และนำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ให้นักเรียนแสดงความรู้สึกของนักเรียนที่มีความคิดเห็น ต่อ การจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย มาให้คะแนนดังนี้

คำถามเชิงนิมิต (Positive Scale) จะตรวจให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ตรวจให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ตรวจให้	4	คะแนน
เฉย ๆ	ตรวจให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ตรวจให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ตรวจให้	1	คะแนน

คำถามเชิงนิเสธ (Negative Scale) จะตรวจให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ตรวจให้	1	คะแนน
เห็นด้วย	ตรวจให้	2	คะแนน
เฉย ๆ	ตรวจให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ตรวจให้	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ตรวจให้	5	คะแนน

3) นำผลคะแนนจากการทดสอบหลังเรียน และผลคะแนนจากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ ที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

1. กลุ่มควบคุม ที่เรียน โดยใช้แผนการสอนแบบปกติ ได้ดำเนินการดังนี้

1) เริ่มทำการสอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติกับกลุ่มควบคุม จำนวน 3 แผน และ 5 ชั่วโมงเป็นเวลา 3 สัปดาห์ โดยมีกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักการ 3 ชั้น

1. ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน
2. ชั้นสอน
3. ชั้นสรุป

2) เมื่อดำเนินการสอนเสร็จสิ้นทั้ง 3 สัปดาห์แล้ว ได้ทำการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแล้ว นำกระดาษคำตอบมาให้คะแนน ตอบถูกได้ 1 ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 คำตอบให้ 0 และนำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ให้นักเรียนแสดงความรู้สึกของนักเรียนที่มีความคิดเห็น ต่อ การจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย มาให้คะแนนเหมือนกลุ่มทดลอง

3) นำผลคะแนนจากการทดสอบหลังเรียน และผลคะแนนจากแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ ที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.4.1 ศึกษาวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ คือ

1) ค่าร้อยละ (pc)

สูตร

$$pc = \frac{x}{n} \times 100$$

pc แทน ค่าร้อยละ
 x แทน ความถี่
 n แทน จำนวนข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง

2) ค่าเฉลี่ย

สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

3) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

สูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน คะแนนของแต่ละคน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

n แทน จำนวนนักเรียนมนกลุ่มทดลอง

4) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญากับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติภายหลังการทดลองแล้ว โดยการใช้สถิติ (t-test) ชนิด t-test for Independent โดยมีการทดสอบความแปรวนของประชากรทั้ง 2 กลุ่ม พบว่าค่าความแปรวนไม่แตกต่างกัน จึงเลือกใช้สูตร t-test for Independent ชนิด pooled variance ซึ่งมีสูตรดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\left(\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2}\right) \left(\frac{n_1 + n_2}{n_1 n_2}\right)}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตในการแจกแจงแบบ t เพื่อความทราบความมีนัยสำคัญ

$\bar{X}_1$ $\bar{X}_2$
 s_1^2 s_2^2
 n_1 n_2

แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

แทน จำนวนสมาชิกกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

เกณฑ์การแปลความหมาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ โดยนำผลคะแนนของผู้เรียนแต่ละกลุ่มมาคิดค่าร้อยละ ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ดังนี้(คูสิตา ตรีพงษ์, 2550 : 62)

ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนน	ความหมาย
80-100	สูงมาก
70-79	สูง
60-69	ปานกลาง
50-59	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
0-49	ต่ำกว่าเกณฑ์

เกณฑ์การแปลความหมาย เจตคติต่อการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติโดยนำค่าเฉลี่ยของคะแนน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ดังนี้ (ผกาทิพย์ ราชานาค, 2539 : 63)

ค่าเฉลี่ย	ระดับเจตคติ
4.50-5.00	สูงมาก
3.50-4.49	สูง
2.50-3.49	ปานกลาง
1.50-2.49	ต่ำ
1.00-1.49	ต่ำมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอญญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ผลการศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียน กลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญากับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนวิธีการสอนแบบปกติ

ผลการศึกษาและเปรียบเทียบความแตกต่างเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญากับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอ ดังนี้

4.1.1 ผลการศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียน กลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญากับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

ตารางที่ 4.1 แสดงค่าสถิติพื้นฐานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียน กลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญากับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S.D	ค่าเฉลี่ยร้อยละ	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
กลุ่มทดลอง	22.31	4.25	74.37	สูง
กลุ่มควบคุม	19.84	5.90	66.13	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.1 พบว่า นักเรียน กลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับ สูง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.31 คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 74.37

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับ ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.84 คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 66.13

ตารางที่ 4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการวัดผลสัมฤทธิ์ต่อการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญากับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S.D	t	sig
กลุ่มทดลอง	22.31	4.25	1.91*	.03
กลุ่มควบคุม	19.84	5.90		

* มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.2 พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.1.2 ผลการศึกษาและเปรียบเทียบความแตกต่างเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญากับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าสถิติพื้นฐานเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญากับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S.D	ระดับเจตคติ
กลุ่มทดลอง	4.36	1.00	สูง
กลุ่มควบคุม	3.41	1.43	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.3 พบว่า นักเรียน กลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญามีเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับ สูง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36

ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติมีเจตคติต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับ ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 3.41

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.4 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S.D	t	sig
กลุ่มทดลอง	4.36	1.00	13.64*	.00
กลุ่มควบคุม	3.41	1.43		

* มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.4 พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา มีเจตคติต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การทำวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับวิธีการสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับวิธีการสอนแบบปกติ
3. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับ วิธีการสอนแบบปกติ
4. เพื่อเปรียบเทียบ เจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับวิธีการสอนแบบปกติ

5.2 สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ
2. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา มีเจตคติต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3 ขอบเขตของการวิจัย

5.3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

5.3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้เป็น นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนชุมทองวิทยา เขตคลองสามวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 4 ห้องห้องละ 32 คน รวม 128 คน

5.3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้เป็น นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนชุมทองวิทยา เขตคลองสามวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องห้องละ 32 คน รวม 64 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มมา 2 ห้องเรียนจากจำนวน 4 ห้องเรียน จากนั้นจึงสุ่มอย่างง่ายได้เป็น

ห้องที่ 1 เป็นกลุ่มทดลอง เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา

ห้องที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุม เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

5.3.2 เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง คือ เนื้อหากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

เรื่อง สระ -ะ และสระ -า

1. ลักษณะของสระ -ะ และสระ -า
2. คำที่ประสมด้วยสระ -ะ และสระ -า
3. อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ -ะ และสระ -า
4. คำคล้องจองจากคำสระ -ะ และคำสระ -า
5. พ้องเสียงที่เป็นคำสระ -ะ และสระ -า

เรื่อง สระ -ิ และสระ -ี

1. ลักษณะของสระ -ิ และสระ -ี
2. คำที่ประสมด้วยสระ -ิ และสระ -ี
3. อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ -ิ และสระ -ี
4. คำคล้องจองจากคำสระ -ิ และสระ -ี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรื่อง สระ^๕ และสระ^๕

1. ลักษณะของสระ^๕ และสระ^๕
2. คำที่ประสมด้วยสระ^๕ และสระ^๕
3. อ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ^๕ และสระ^๕
4. คำคล้องจองจากคำสระ^๕ และสระ^๕
5. จับใจความจากเรื่องที่อ่าน

5.3.3 ระยะเวลาที่ทำการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โดยใช้ระยะเวลาในการทดลอง 15 ชั่วโมง

5.3.4 ตัวแปรที่ศึกษา

5.3.4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการสอน โดยแบ่งเป็น 2 วิธี คือ

- 1) วิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา
- 2) วิธีการสอนแบบปกติ

5.3.4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
- 2) เจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

5.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 ลักษณะดังนี้

5.4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา และแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

5.4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อวิจัย ได้แก่

5.4.2 .1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไป ค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.75 ขึ้นไป ค่าความเชื่อถือเท่ากับ 0.76

5.4.2 .2 แบบวัดเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไป ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ค่าความเชื่อถือเท่ากับ 0.86

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.5 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยจึงใช้การทดลองเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้รูปแบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้มา 2 ห้องจากจำนวนทั้งหมด 4 ห้อง แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง มีจำนวนนักเรียน 32 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง มีจำนวนนักเรียน 32 คน รวมนักเรียน 64 คน โดยกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ เป็นเวลา 3 สัปดาห์ จากนั้นจึงให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้ เพื่อนำมาวิเคราะห์ผลต่อไป

5.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

5.6.1 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับวิธีการสอนแบบปกติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.6.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับวิธีการสอนแบบปกติ ด้วย t-test ชนิด Independent โดยการดำเนินการทดสอบความแปรปรวนของประชากรทั้ง 2 กลุ่ม พบว่ามีความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน จึงเลือกใช้สูตร t-test for Independent ชนิด pooled variance

5.6.3 ผลการศึกษาเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับวิธีการสอนแบบปกติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.6.4 ผลการเปรียบเทียบ เจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา กับวิธีการสอนแบบปกติ ด้วย t-test ชนิด Independent โดยการดำเนินการทดสอบความแปรปรวนของประชากรทั้ง 2 กลุ่ม พบว่ามีความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน จึงเลือกใช้สูตร t-test for Independent ชนิด pooled variance

5.7 สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับ สูง ส่วนนักเรียนที่เรียน ด้วยวิธีการสอนแบบปกติ มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับ ปานกลาง

2. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับ สูง ส่วนนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ มีเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับ ปานกลาง

4. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา มีเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย สูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.8 อภิปรายผล

จากผลการวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับ สูง ทั้งนี้เนื่องมาจาก การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งพัฒนาให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมไทยและสอดคล้องกับการปฏิบัติการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยการให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกถึงความรู้สึกของตนเองจากประสบการณ์ที่ได้รับด้วยการสื่อสารด้านต่างๆ เช่น การพูดแสดงความคิดเห็น การวาดภาพสิ่งที่ตนเองประทับใจ ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นการเรียนรู้ที่นักเรียนจะจดจำไปได้ยาวนาน และได้แสดงความสามารถของตนเองได้อย่างแท้จริง นักเรียนได้เรียนรู้ และทำกิจกรรมร่วมกัน ทั้งกลุ่มใหญ่หรือกลุ่มเล็ก ก่อให้เกิดความต้องการที่ต่อเนื่องจากการเรียนรู้ สิ่งต่างเหล่านี้ล้วนเป็นอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนให้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ กรมวิชาการ (2546 : 16) การสอน โดยเน้นที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ จะช่วยพัฒนาผู้เรียนในทุกด้าน ทั้งด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา ทั้งด้านความรู้ทักษะ และเจตคติ (ลักษณะนิสัย) และทั้งด้าน IQ (Intelligence Quotient) และด้าน EQ (Emotional Quotient) ซึ่งจะนำไปสู่ความเป็น คนเก่ง คนดีและมีความสุข ตามเป้าหมายการจัดการศึกษาในปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับ สุขุมมาลัย แสงกล้า(2551: บทคัดย่อ)ที่ศึกษาเรื่อง ผลการเปรียบเทียบการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ชั้น โดยประยุกต์ใช้ ทฤษฎีพหุปัญญากับการเรียนรู้แบบสืบเสาะตามแนว สสวท.ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์ และเจตคติเชิงวิทยาศาสตร์ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ วิทยาศาสตร์ เรื่อง การเคลื่อนที่ในหนึ่งมิติพบว่านักเรียนที่เรียนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ชั้น ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์ และเจตคติเชิงวิทยาศาสตร์ โดยรวมและรายด้าน จำนวน 4 ด้าน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนนักเรียนที่เรียนแบบสืบเสาะตามแนว สสวท. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจาก การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ในขณะที่นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมตามขั้นตอนของรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้มีขั้นตอนที่หลากหลาย 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีชีวิตชีวา (Active learning) ขั้นผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (Cooperative learning) ขั้นผู้เรียนได้วิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (Analysis) ขั้นผู้เรียนสรุปและสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) และ ขั้นผู้เรียนนำสิ่งที่เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (Application) ซึ่งขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้เหล่านี้เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ สอดคล้องกับ แนวคิดของ Dewey (อ้างในเยาวพา เตชะคุปต์. 2544 : 49) ที่ว่าเด็กเรียนรู้ได้ดีจากการกระทำ (Learning by doing) และเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงด้วยการลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง กล่าวคือ ได้สังเกต ค้นคว้า ทดลอง กระทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง ร่วมคิด แก้ปัญหาและทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ ซึ่ง จิตณรงค์ เอี่ยมสำอาง (2549 : 75) ที่ศึกษาเรื่อง ผลการใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนและกระบวนการกลุ่มของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ซึ่ง สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาในขั้นผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (Cooperative learning) พบว่า นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน อยู่ในระดับ สูง และนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน อยู่ในระดับปานกลางและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน เรื่องสัทอักษรจีนของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพที่เรียนโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า

นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ ใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญามีเจตคติต่อการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับ สูง ทั้งนี้เนื่องมาจาก การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาใช้เทคนิคและขั้นตอน การจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้นักเรียนมีโอกาได้เรียนรู้ และ ฝึกฝนการทำงานร่วมกับผู้อื่น รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ฝึกความรับผิดชอบงานที่ทำ ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาด้านเจตคติ ครูสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในการสอนแบบเป็นกันเอง ไม่เคร่งเครียด ส่งเสริมนักเรียนให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย อีกทั้งครูคอยให้คำปรึกษา รับฟังความคิดเห็นของนักเรียน พร้อมทั้งการให้แรงเสริมทางบวกโดยให้คำชมเชย ให้กำลังใจหรือให้รางวัลแก่นักเรียน เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น และมุ่งมั่นในการเรียนภาษาไทยมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ รันตวิเศษ (2531:13) ที่ว่า กิจกรรมการเรียนการสอนที่นักเรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาอย่างสนุกสนานในการพูด คุยปรึกษาหารือตลอดจน วิพากษ์วิจารณ์ผลงาน มีปฏิสัมพันธ์กับครูและเพื่อน ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม ทำให้นักเรียนเกิดความตื่นตัว ไม่เบื่อ และเมื่อนักเรียนสามารถใช้ภาษาที่ตนต้องการเป็นผลสำเร็จจะทำให้เขาสามารถ จำ ภาษาที่ใช้ได้ด้วยความแม่นยำ และทำให้มีเจตคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น เช่นเดียวกับ วันดี เหล่าเขตรกิจ (2538 : 140) ที่ว่า การจัดกิจกรรมการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นหลัก นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความสามารถทางภาษาอย่างเต็มที่ นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันในกลุ่มย่อย ตลอดจนได้แสดงความคิดเห็นร่วมกัน ได้ลองผิดลองถูกในการใช้ภาษาตามความคิดของตนเอง และได้แก้ไขข้อบกพร่องด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนมีโอกาสพัฒนาเจตคติและความสามารถในการเขียนได้ตามศักยภาพของแต่ละคน

4. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญามีเจตคติต่อการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจาก เจตคติเป็นสิ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบตัว เช่นเดียวกับ เจตคติต่อการเรียนซึ่งปัจจัยที่มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อการเรียนของนักเรียน คือ การให้ความรู้ วิธีการสอน การอธิบาย การจัดการเรียนรู้ เป็นต้น การให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงในการเรียนรู้ และนักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้มากที่สุดย่อมส่งผลต่อเจตคติต่อการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการจัดกิจกรรมการเรียนรูแบบพหุปัญญาที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ และสอดคล้องกับ วิภาวี เป้นเรือง (2546 : 104) ได้ศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครูซึ่งการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเช่นเดียวกับการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา ผลการศึกษาพบว่า เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับ ดุสิตา ตรีพงษ์ (2550 :

70) ที่ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนรู้การงานอาชีพและ
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เทคโนโลยีของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ระหว่างวิธีการสอนแบบบูรณาการและวิธีการสอนแบบปกติ ซึ่ง การสอนแบบบูรณาการเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเช่นเดียวกับการจัดการเรียนรู้แบบพหุ ปัญหาพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบบูรณาการมีเจตคติต่อการ เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานและเทคโนโลยีสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ ปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบพหุปัญหา สามารถพัฒนาศักยภาพทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและส่งเสริม เจตคติต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้ดีกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

5.9 ข้อเสนอแนะ

5.9.1 การเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

- 1) ในการจัดกิจกรรมครูผู้สอนควรคำนึงถึงศักยภาพในตัวผู้เรียนเป็นสำคัญเพราะ ผู้เรียนแต่ละคนมีศักยภาพต่างกัน สิ่งสำคัญคือ การให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองให้มากและมีความสุข ในการเรียน
- 2) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบพหุปัญหา แต่ละครั้งค่อนข้างใช้เวลา ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรมีการวางแผนการดำเนินกิจกรรมที่ครอบคลุมเนื้อหาวิชา
- 3) ครูผู้สอนควรให้โอกาสผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกแบบกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ การเรียนการสอนเกิดจากความต้องการของผู้เรียน

5.9.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

- 1) ควรศึกษาความสามารถในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นต่อไป เพื่อ ติดตามผลทางพหุปัญหาของนักเรียน
- 2) ควรมีการศึกษากิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญหาเพื่อพัฒนาผู้เรียนในด้านอื่น ๆ เช่น ทักษะด้านคณิตศาสตร์ กระบวนการคิดเชิงวิทยาศาสตร์ การทำกิจกรรมโครงการ การพัฒนา ความสามารถพิเศษด้านอื่น ๆ
- 3) ควรมีการศึกษาความคิดเห็น หรือความพึงพอใจของผู้ที่มีส่วนร่วมในการ การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมตามพหุปัญหาเช่น ครู นักเรียน ผู้ปกครอง ผู้บริหาร เพื่อเป็นแนวทางในการ จัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมต่อไป

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. 2546. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พุทธศักราช 2545 และพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับพุทธศักราช 2545. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ .2551. หลักสูตรการศึกษาแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กุญชร ค้าขาย. 2544. จิตวิทยาเพื่อการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. 2538. จิตวิทยาการศึกษาภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิทักษ์อักษร.
- เกตุแก้ว ลาวัณยุตติ. 2534. “การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนข่าวและเหตุการณ์ด้วยวิธีการสอนปกติกับวิธีสอนที่มีการเสริมแรงบวก โดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม.” ปรินญาณิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กฤษณา สักดิ์ศรี. 2533. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.
- จารุวรรณ จุมวงษ์ .2552. “ผลการสอน โดยใช้คำถามตามแนวคิดแบบหมวดหกใบที่มีผลต่อความสามารถการคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเรียนเพื่อการสื่อสาร.” ปรินญาณิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน อาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- จิตณรงค์ เอี่ยมสำอาง .2549. “ผลการใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนและกระบวนการกลุ่มของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ.” ปรินญาณิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน อาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- ใจเด็ด หวานชะเอม .2550. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยเจตคติและความสามารถในการแต่งกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีอยุธยาในพระอุปถัมภ์ สมเด็จพระนางเจ้าพระภคินีเธอเจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดาสิริโสภาพัฒนาชาติเขตราชเทวี.” ปรินญาณิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชวาล แพร์ตกุล. 2552. เทคนิคการเขียนข้อสอบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิทักษ์อักษร.
- ชูชีพ อ่อน โคนสูง. 2518. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- เจดศักดิ์ โหมวาสินธุ์. 2520. การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษา และจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คสุติตา ตรีพงษ์ .2550. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ระหว่างวิธีการสอนแบบบูรณาการและวิธีการสอนแบบปกติ.” ปรินญาณิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ทวี ก่อแก้วและ อบรม สีนภิบาล. 2547. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

ทิตนา แจมมณี . 2550. ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ : กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทัศนีย์ เจริญเลิศ. 2538. “ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่2 โรงเรียนขามวิทย์ อำเภอบางบาล จังหวัดกำแพงเพชร.” ปรินญาณิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2535. การวิเคราะห์ความแปรปรวนประยุกต์เพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชาศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดล.

บุญรอด โชติวชิรา. 2547. “ผลการใช้กิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยและเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.” ปรินญาณิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ปรมินทร์ อริเดช. 2547. “การเปรียบเทียบฟังก์ชันสารสนเทศในการใช้ โมเดลโลจิสติกจีอาร์เอ็ม และจีพีซีเอ็ม ของมาตรวัดเจตคติแบบลิเคิร์ตและมาตรวัดแบบตัวเลือกบังคับตอบที่มีวิธีการให้คะแนนแบบสองค่าและแบบหลายค่า.” ปรินญาณิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ปราโมทย์ ไวกุล. 2540. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่สอน โดยใช้บทเพลงพื้นบ้านภาคกลางประกอบการสอนกับการสอนตามคู่มือครู.” ปรินญาณิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ปรียาพร อารยะวิญญู. 2534. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สหมิตรออฟเซต.

ปราโมทย์ ไวกุล .2540. “เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่สอน โดยใช้บทเพลงพื้นบ้านภาคกลาง ประกอบการสอนกับการสอนตามคู่มือครู.” ปรินญาณิพนธ์. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ปรียาพร วงส์อนุตรโรจน์.2544. จิตวิทยาการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพมหานคร.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ.2546. ทัศนคติการวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย. พิมพ์ครั้งที่6. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผกาทิพย์ ราชานาค. “ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เจตคติต่อวิทยาศาสตร์และความตระหนักถึงผลกระทบของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีต่อมวลมนุษยและสภาพแวดล้อมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น.” ปรินูญานิพนธ์ คุรุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ไพศ ลิทธิสุนทร. 2543. **พหุปัญญาในโรงเรียนไทย**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

พนม พงไพบูลย์. 2540. **การศึกษาปัจจัยที่ 5 ของชีวิต**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543. **วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภพ เลหาไพบูลย์. 2537. **การสอนวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา**. เชียงใหม่ : เชียงใหม่คอมเมอร์เชียล.

เขาวพา เดชะคุปต์. 2550. **การจัดกิจกรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

เขาวพา เดชะคุปต์. 2544. **การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ: แม็ค.

รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์. 2533. **การวัดทัศนคติเบื้องต้น**. ชลบุรี: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

รวีวรรณ ชินตระกูล. 2542. **การทำวิจัยศึกษา**. กรุงเทพฯ: พรินท์

ล้วน สายยศและ อังคนา สายยศ. 2538. **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการวัดผลและวิจัยทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ล้วน สายยศและ อังคนา สายยศ. 2539. **เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: สุวีริยะสาส์น.

ล้วน สายยศและ อังคนา สายยศ. 2543. **เทคนิคการสร้างและสอบข้อสอบความถนัดทางการเรียน**. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็กทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ล้วน สายยศและ อังคนา สายยศ. 2541. **จิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิภาวี แป้นเรือง. 2546. “การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู.” ปรินูญานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วันดี สุดสิน. 2550. “การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการละครตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้.” ปรินูญานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วันดี เหล่าเขตรกิจ. (2538). “การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีแบบอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู.” ปรินูญานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วิภาวี เป็นเรื่อง .2546. “เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู.” ปรินูญานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศรีบังอร จุ้ยศิริ .2550. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวรรณคดีไทยโดยใช้เพลงประกอบการสอนกับการสอนแบบปกติ.” ปรินูญานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศักดิ์ สุนทรเสณี. 2531. เจตคติ. กรุงเทพฯ : รุ่งวัฒนา.

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. 2537. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษา. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา.

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. 2544. กิจกรรมพัฒนาหุปัญญาาระดับปฐมวัย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สงบ ลักษณะ. 2529 “ การวัดคุณลักษณะทางการรู้สึก” วารสารวิจัยทางการศึกษา. 16(3): 41 – 59.

สุชา จันท์เอม. 2539. จิตวิทยาทั่วไป. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

สุขุมมลาย์ แสงกล้า. 2551. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์และ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียนวิทยาศาสตร์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แบบ กระตือรือร้นกับแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ขั้น.” วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุรางค์ ไคว้ตระกูล. 2541. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรางค์ ไคว้ตระกูล. 2541. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรศักดิ์ หลาบมาลา. 2543 “ การใช้หุปัญญาในห้องเรียน” วารสารวิชาการ.1(9) : 53-56.

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา.2552. รายงานประจำปี 2551. [Online].

<http://www.onesqa.or.th/onesqa/th/printing/index.php>.

เสาวลักษณ์ รันตวิษซ์ . (2531). เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

อัจฉรา สุขารมณและอรพิณท์ ชูชม. 2530. การศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- อัจฉรา สุขารมณและอรพินท์ ชูชม. 2522. ระดับของเจตคติ. กรุงเทพฯ : บพิธการพิมพ์.
- อารี สัจญหวิ. 2543. พหุปัญญาในห้องเรียน : วิธีการเพื่อพัฒนาปัญญาหลายด้าน. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหนังสือและกรมวิชาการ.
- อารี สัจญหวิ. 2543. พหุปัญญาและการเรียนแบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ: ราไทยเพลส.
- อัญชุลีกร อัมพรดล .2551. “การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้.” ปรินญาณินพนธ์. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชื่อเรื่อง สระ-ะ , -า

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

เวลาเรียน 5 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

สระ -ะ และสระ -า เป็นสระเสียงสั้นและยาวคู่กัน เขียนไว้ข้างหลังพยัญชนะต้นเหมือนกัน มีทั้งคำที่ไม่มีตัวสะกดและคำที่มีตัวสะกด คำสระ -ะ เมื่อมีตัวสะกด สระ -ะ จะเปลี่ยนรูปเป็น “ั” เขียนไว้ข้างบนพยัญชนะต้น

2. จุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม เมื่อเรียนจบแล้วนักเรียน

- 2.1 สามารถอธิบายลักษณะของสระ อะ และสระ อา ได้
- 2.2 สามารถจำแนกคำที่ประสมด้วยสระ อะ และสระอา ได้
- 2.3 สามารถอ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะและสระอา ได้
- 2.4 สามารถเลือกคำคล้องจองจากคำสระ อะ และคำสระอา มาเติมเป็นบทร้องกรองได้
- 2.5 สามารถนำคำพ้องเสียงที่เป็นคำสระ อะ และสระ อา ไปใช้ในประโยคสื่อสารได้ถูกต้อง

3. สาระการเรียนรู้

- 3.1 สระ อะ และสระ อา
- 3.2 คำคล้องจอง
- 3.3 คำพ้องเสียง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

7.1 แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

7.2 แบบฝึกหัด

8. เกณฑ์การวัดและการประเมินผล

8.1 การประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม นักเรียนแสดงพฤติกรรม 2 รายการขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

8.2 ความถูกต้องของแบบฝึกหัดร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

ชั่วโมงที่ 3 เรื่องอ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ-ะและสระ-า

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (15 นาที)

นักเรียนแต่ละคนเล่นเกม โดมิโนคำศัพท์ โดยนักเรียนจะได้ตารางคำศัพท์สระ-ะและสระ-า ขนาด 3x3 คนละ 1 ใบ ครูเป็นผู้อ่านคำศัพท์ ในตารางคำศัพท์ของนักเรียนคนใดคำศัพท์มีคำที่ครูอ่านให้คำสัญลักษณ์ไว้ ครูอ่านคำศัพท์ต่อไปเรื่อยๆ นักเรียนคนใดทำสัญลักษณ์คำศัพท์ในตารางได้เรียงต่อกัน 3 ช่องก่อนเป็นให้ปรบมือ 3 ครั้ง ดำเนินกิจกรรมลักษณะนี้ 1-2 ครั้ง

2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับ (15 นาที)

แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน ครูแจกกระดาษรูปใบไม้พร้อมเชือกให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ชุด นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันคิดคำที่ประสมด้วยสระ-ะ, -า แล้วเขียนลงไปบนใบไม้ที่ครูจัดเตรียมให้ เมื่อเสร็จแต่ละใบ ให้นำไปผูกต่อกัน ให้ได้เยอะที่สุดในเวลาที่กำหนด

3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (10 นาที)

นักเรียนแต่ละกลุ่มนำผลงานนำผลงานแสดงหน้าชั้นเรียนและร่วมกันวิเคราะห์โดยพิจารณาและแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่อไปนี้

3.1 ผลงานของนักเรียนแต่ละกลุ่มมีคำว่าอะไรบ้าง

3.2 คำที่นักเรียนเขียนประสมด้วยสระใดบ้าง

3.3 นักเรียนแต่ละคนร่วมกันแสดงความคิดเห็นและตรวจสอบความถูกต้องของคำ โดยมีครูคอยแนะนำ จากนั้นนักเรียนทุกคนร่วมกันอ่านคำในผลงานของแต่ละกลุ่ม

4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของการจัดกิจกรรม โดยให้นักเรียน พิจารณานักเรียนได้เรียนรู้สิ่งใดในกิจกรรมนี้ โดยครูและนักเรียนร่วมกันเขียนสรุปความรู้เรื่องการอ่านและเขียนคำสระ-ะ และสระ-า เป็นแผนผังความคิดบนกระดาน

5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (10 นาที)

นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดเรื่องคำสระ-ะ และสระ-า ในหนังสือแบบเรียนโดยครู

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ตรวจสอบ

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. สื่อการเรียนรู้

- 5.1 ตารางคำศัพท์สระ-ะและสระ-า
- 5.2 กระดาษรูปใบไม้พร้อมเชือก
- 5.3 แบบฝึกหัดเรื่องคำสระ-ะ และสระ-า

6. การวัดและการประเมินผล

- 6.1 สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม
- 6.1 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกหัด

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

- 7.1 แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม
- 7.2 แบบฝึกหัด

8. เกณฑ์การวัดและการประเมินผล

- 8.1 การประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม นักเรียนแสดงพฤติกรรม 2 รายการขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์
- 8.2 ความถูกต้องของแบบฝึกหัดกิจกรรมร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

ชั่วโมงที่ 4 เรื่องคำคล้องจองจากคำสระ -ะ และคำสระ-า

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมร้องเพลง พร้อมกับปรบมือให้จังหวะ

หลับตาเสียวอ่อนเพลียมาทั้งวัน

หลับตาฝันเห็นเทวดา

มาร่ำมารำงามขำโสกา

พอตื่นขึ้นมา.....หายไป

โดยเมื่อถึงเนื้อเพลงที่ร้องว่า พอตื่นขึ้นมา.....(ให้ตัวแทนนักเรียนคิดคำชื่อสัตว์หรือสิ่งของต่างๆ)....เมื่อนักเรียนตัวแทนกล่าวชื่อสิ่งของนั้นแล้วให้นักเรียนทุกคนที่มีสิ่งของนั้นนำสิ่งของนั้นไปซ่อนไว้ ดำเนินกิจกรรมในลักษณะนี้ไป 5-6 ครั้ง โดยสลับเปลี่ยนตัวแทนนักเรียนที่คิดคำไปเรื่อยๆ

2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (15 นาที)

แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน ครูนำบัตรคำคล้องจองให้นักเรียนสังเกต

และพิจารณาถึงความเหมือนและความแตกต่างของคำทั้ง 2 คำ เช่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ปลูกผัก-รักต้นไม้

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มะนาว – สาวสวย

สอนตั้ง-นั่งนอน

โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันพิจารณาว่าคำคล้องจองว่ามีลักษณะอย่างไรบ้าง (คำที่มีสระและตัวสะกดเหมือนกัน) นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันพิจารณาบทร้อยกรองที่ครูแจกให้แต่ละกลุ่มกลุ่มละ 1 ตอน โดยให้ร่วมมือกันพิจารณาค้นหาคำคล้องจองในบทร้อยกรองนั้น

3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (15 นาที)

นักเรียนแต่ละกลุ่มนำผลงานนำเสนอหน้าชั้นเรียนและร่วมกันวิเคราะห์โดยพิจารณาและแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่อไปนี้

3.1 บทร้อยกรองแต่ละตอนเขียนว่าอย่างไรและมีความหมายว่าอย่างไรบ้าง

3.2 มีคำใดในบทร้อยกรองที่คล้องจองกันบ้าง

3.3 นักเรียนมีข้อสังเกตอย่างไรในพิจารณาหาคำคล้องจองในบทร้อยกรอง

3.4 นักเรียนแต่ละคนร่วมกันแสดงความคิดเห็นและตรวจสอบความถูกต้องโดยมีครูคอยแนะนำ

3.5 นักเรียนมีความรู้สึกรู้สึอย่างไรกับกิจกรรมนี้

4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วย (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของเรื่องคำคล้องจองโดยให้นักเรียนเขียนเป็นแผนผังความคิดเรื่องคำคล้องจองบทระคน

5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (10 นาที)

นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดเรื่องคำคล้องจองในหนังสือแบบเรียน โดยครูตรวจสอบความถูกต้องและให้คะแนน

5. สื่อการเรียนรู้

5.1 บัตรคำคล้องจอง

5.2 บัตรบทร้อยกรอง

5.3 แบบฝึกหัดเรื่องคำคล้องจอง

6. การวัดและการประเมินผล

6.1 สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

6.1 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกหัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดเรื่องคำพ้องจองในหนังสือแบบเรียน โดยครูตรวจสอบความถูกต้องและให้คะแนน

5. สื่อการเรียนรู้

5.1 สลากคำพ้องเสียง

5.2 แบบฝึกหัดการเรียนรู้เรื่องคำคล้องจอง

6. การวัดและการประเมินผล

6.1 สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

6.1 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกหัด

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

7.1 แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

7.2 แบบฝึกหัด

8. เกณฑ์การวัดและการประเมินผล

8.1 การประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม นักเรียนแสดงพฤติกรรม 2 รายการขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

8.2 ความถูกต้องของแบบฝึกหัดร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

แผนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

เรื่อง สระ ิ และสระ ี

เวลาเรียน 5 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

1.1 การพูด การอ่าน และการเขียนที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์การใช้ภาษาและมารยาททางสังคม ช่วยให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 สระ ิ และสระ ี เป็นสระเสียงสั้นและยาวคู่กัน เขียนไว้ข้างหลังพยัญชนะต้นเหมือนกัน มีทั้งคำที่ไม่มีตัวสะกด

2. จุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม เมื่อเรียนจบแล้วนักเรียน

2.1 สามารถอธิบายลักษณะของสระ ิ และสระ ี ได้

2.2 สามารถจำแนกคำที่ประสมด้วยสระ ิ และสระ ี ได้

2.3 สามารถอ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ ิ และสระ ี ได้

2.4 สามารถเลือกคำคล้องจองจากคำสระ ิ และสระ ี มาเติมเป็นบทร้องกรองได้

3. สาระการเรียนรู้

3.1 สระ สระ ิ และสระ ี

3.2 คำคล้องจอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.6 นักเรียนสังเกตตำแหน่งของสระ- และสระ- ี่ ว่าเขียนไว้ส่วนใดของพยัญชนะต้น(เขียนไว้บนพยัญชนะต้น)

4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของการจัดกิจกรรมโดยให้นักเรียน พิจารณาว่า นักเรียนได้เรียนรู้สิ่งใดในกิจกรรมนี้ โดยนักเรียนแต่ละคนเขียนสรุปความรู้เรื่องสระ- และสระ- ี่ เป็นแผนผังความคิดเรื่อง สระ- และสระ- ี่

5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (10 นาที)

นักเรียนแต่ละคนแบบฝึกหัดเรื่องลักษณะของสระ- และสระ- ี่ ในหนังสือแบบเรียนโดยครูตรวจสอบความถูกต้องและให้คะแนน

5. สื่อการเรียนรู้

- 5.1 บัตรคำปริศนาคำทาย
- 5.2 ภาพตัดต่อรูปคำศัพท์สระ- และสระ- ี่
- 5.3 แบบฝึกหัดเรื่องลักษณะของสระ- และสระ- ี่

6. การวัดและการประเมินผล

- 6.1 สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม
- 6.1 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกหัด

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

- 7.1 แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม
- 7.2 แบบฝึกหัด

8. เกณฑ์การวัดและการประเมินผล

- 8.1 การประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม นักเรียนแสดงพฤติกรรม 2 รายการขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์
- 8.2 ความถูกต้องของแบบฝึกหัดร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

ชั่วโมงที่ 2 เรื่องการจำแนกคำที่ประสมด้วยสระ- และสระ- ี่

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักเรียนทุกคนร่วมเล่น เกมคนไข้ทายคำ เมื่อครูให้สัญญาณเริ่ม ให้นักเรียนส่งต่อกล่องที่ใส่บัตรคำ โดยครูทำบัตรคำสระ- และสระ- เช่น นาฬิกา ริดผ้า นัวซี่ สิงโต เป็นต้น ใสในกล่อง เมื่อให้สัญญาณหยุด กล่องอยู่ที่ใครให้นักเรียนคนนั้นจับบัตรคำขึ้นมาอ่านและแสดงท่าทางบอกใบ้ให้เพื่อนนักเรียนด้วยกันทาย ดำเนินการต่อไปประมาณ 5-6 ครั้ง

2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (15 นาที)

แบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มเลือกหนังสือนิทาน 1 เล่มจากนั้นร่วมกันค้นหาคำที่ประสมด้วยสระ- และสระ- ที่อยู่ในนิทานแต่ละเรื่องเขียนลงในกระดาษ A3 จากนั้นจึงร่วมกันตกแต่งคำและภาพนั้นให้สวยงาม

3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (15 นาที)

นักเรียนแต่ละกลุ่มนำผลงานนำผลงานแสดงหน้าชั้นเรียนและร่วมกันวิเคราะห์โดยพิจารณาและแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่อไปนี้

- 3.1 ผลงานของนักเรียนแต่ละกลุ่มมีคำว่าอะไรบ้าง
- 3.2 คำที่นักเรียนเขียนประสมด้วยสระใดบ้าง
- 3.3 นักเรียนมีข้อสังเกตอย่างไรในการจำแนกคำสระ- และสระ-
- 3.4 คำแต่ละคำมีพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด วรรณยุกต์คือตัวใด
- 3.5 นักเรียนมีความรู้สึกอย่างไรกับกิจกรรมนี้

จากนั้นนักเรียนทุกคนร่วมกันอ่านคำในผลงานของแต่ละกลุ่ม

4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของการจัดกิจกรรมโดยให้นักเรียน พิจารณานักเรียนได้เรียนรู้สิ่งใดในกิจกรรมนี้ โดยนักเรียนแต่ละคนเขียนสรุปความรู้เรื่องการจำแนกคำสระ- และสระ- เป็นแผนผังความคิด

5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (10 นาที)

นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดเรื่องคำสระ- และสระ- ในหนังสือแบบเรียน โดยครูตรวจสอบความถูกต้องและให้คะแนน

5. สื่อการเรียนรู้

- 5.1 บัตรคำสระ- และสระ-
- 5.2 หนังสือนิทาน
- 5.3 แบบฝึกหัดเรื่องคำสระ- และสระ-

6. การวัดและการประเมินผล

6.1 สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

6.1 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกหัด

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

7.1 แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

7.2 แบบฝึกหัด

8. เกณฑ์การวัดและการประเมินผล

8.1 การประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม นักเรียนแสดงพฤติกรรม 2 รายการขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

8.2 ความถูกต้องของแบบฝึกหัดร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์
ชั่วโมงที่ 3 เรื่องการอ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ - และสระ -

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (15 นาที)

นักเรียนแต่ละคนร่วมเล่นเกม โดมิโนคำศัพท์ โดยนักเรียนจะได้ตารางคำศัพท์สระ - และสระ - ขนาด 3x3 คนละ 1 ใบ ครูเป็นผู้อ่านคำศัพท์ ในตารางคำศัพท์ของนักเรียนคนใดคำศัพท์มีคำที่ครูอ่านให้คำสัญลักษณ์ไว้ ครูอ่านคำศัพท์ต่อไปเรื่อยๆ นักเรียนคนใดทำสัญลักษณ์คำศัพท์ในตารางได้เรียงต่อกัน 3 ช่องก่อนเป็น ให้ปรบมือ 3 ครั้ง ดำเนินกิจกรรมลักษณะนี้ 1-2 ครั้ง

2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับ (15 นาที)

แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน ครูแจกกระดาษรูปใบไม้พร้อมเชือกให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ชุด นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันคิดคำที่ประสมด้วยสระ - และสระ - แล้วเขียนลงไปบนใบไม้ที่ครูจัดเตรียมให้ เมื่อเสร็จแต่ละใบ ให้นำไปผูกต่อกัน ให้ได้เยอะที่สุดในเวลาที่กำหนด

3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (10 นาที)

นักเรียนแต่ละกลุ่มนำผลงานนำผลงานแสดงหน้าชั้นเรียนและร่วมกันวิเคราะห์โดยพิจารณาและแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่อไปนี้

3.1 ผลงานของนักเรียนแต่ละกลุ่มมีคำว่าอะไรบ้าง

3.2 คำที่นักเรียนเขียนประสมด้วยสระใดบ้าง

3.3 นักเรียนแต่ละคนร่วมกันแสดงความคิดเห็นและตรวจสอบความถูกต้องของคำโดยมีครูคอยแนะนำ จากนั้นนักเรียนทุกคนร่วมกันอ่านคำในผลงานของแต่ละกลุ่ม

4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของการจัดกิจกรรม โดยให้นักเรียน พิจารณาว่า นักเรียน ได้เรียนรู้สิ่งใดในกิจกรรมนี้ โดยนักเรียนแต่ละคนเขียนสรุปความรู้เรื่องการอ่านและเขียนคำสระ- และ สระ- เป็นแผนผังความคิด

5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (10 นาที)

นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดรู้เรื่องคำสระ- และสระ- โดยครูตรวจสอบ

5. สื่อการเรียนรู้

5.1 ตารางคำศัพท์สระ- และสระ-

5.2 กระดาษรูปใบไม้พร้อมเชือก

5.3 แบบฝึกหัดเรื่องคำสระ- และสระ-

6. การวัดและการประเมินผล

6.1 สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

6.1 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกหัด

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

7.1 แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

7.2 แบบฝึกหัด

8. เกณฑ์การวัดและการประเมินผล

8.1 การประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม นักเรียนแสดงพฤติกรรม 2 รายการ ขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

8.2 ความถูกต้องของแบบฝึกหัดร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

ชั่วโมงที่ 4 เรื่องคำคล้องจองจากคำสระ- และสระ-

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมร้องเพลง พร้อมกับปรบมือให้จังหวะ

หลับตาเสียอ่อนเพลียมาทั้งวัน

หลับตาฝันเห็นเทวดา

มาร่ำมาร้างามขำโสภา

พอดิ้นขึ้นมา.....หายไป

โดยเมื่อถึงเนื้อเพลงที่ร้องว่า พอดิ้นขึ้นมา.....(ให้ตัวแทนนักเรียนคิดคำชื่อสัตว์หรือสิ่งของ ต่างๆ).....เมื่อนักเรียนตัวแทนกล่าวชื่อสิ่งของนั้นแล้วให้นักเรียนทุกคนที่มีสิ่งของนั้นนำสิ่งของนั้นไป

ซ่อนไว้ ดำเนินกิจกรรมในลักษณะนี้ไป 5-6 ครั้ง โดยสลับเปลี่ยนตัวแทนนักเรียนที่คิดคำไปเรื่อยๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์เพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (15 นาที)

แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน ครูนำบัตรคำคล้องจองให้นักเรียนสังเกตและพิจารณาถึงความเหมือนและความแตกต่างของคำทั้ง 2 คำ เช่น

ลินจี่ ที่นอน

หน้าซัด นิคยา

โพบิน กินยา

โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันพิจารณาว่าคำคล้องจองว่ามีลักษณะอย่างไรบ้าง (คำที่มีสระและตัวสะกดเหมือนกัน) นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันพิจารณาบทร้อยกรองที่ครูแจกให้แต่ละกลุ่มกลุ่มละ 1 ตอน โดยให้ร่วมมือกันพิจารณาค้นหาคำคล้องจองในบทร้อยกรองนั้น

3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (15 นาที)

นักเรียนแต่ละกลุ่มนำผลงานนำผลงานแสดงหน้าชั้นเรียนและร่วมกันวิเคราะห์โดยพิจารณาและแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่อไปนี้

3.1 บทร้อยกรองแต่ละตอนเขียนอย่างไรและมีความหมายอย่างไรบ้าง

3.2 มีคำใดในบทร้อยกรองที่คล้องจองกันบ้าง

3.3 นักเรียนมีข้อสังเกตอย่างไรในการพิจารณาค้นหาคำคล้องจองในบทร้อยกรอง

3.4 นักเรียนแต่ละคนร่วมกันแสดงความคิดเห็นและตรวจสอบความถูกต้อง โดยมีครูคอย

แนะนำ

3.5 นักเรียนมีความรู้สึกรับกับกิจกรรมนี้

4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วย (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของเรื่องคำคล้องจองโดยให้นักเรียนเขียนเป็นแผนผังความคิดเรื่องคำคล้องจอง

5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (10 นาที)

นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดเรื่องคำคล้องจองโดยครูตรวจสอบความถูกต้องและให้คะแนน

5. สื่อการเรียนรู้

5.1 บัตรคำคล้องจอง

5.2 บัตรบทร้อยกรอง

5.3 แบบฝึกหัดเรื่องคำคล้องจอง

6. การวัดและการประเมินผล

6.1 สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

เอกสาร 6.1 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกหัด การศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

- 7.1 แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม
- 7.2 แบบฝึกหัด

8. เกณฑ์การวัดและการประเมินผล

8.1 การประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม นักเรียนแสดงพฤติกรรม 2 รายการ ขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

8.2 ความถูกต้องของแบบฝึกหัดร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

ชั่วโมงที่ 5 เรื่องคำคล้องจองจากคำสระ - และสระ -

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

นักเรียนทุกคน เล่นเกมกล่องนักพูด ให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลมเมื่อครูให้สัญญาณเริ่ม ให้นักเรียนส่งกล่องไปทางขวามือ โดยครูทำสลากคำสระ - และสระ - เช่น ผีเสื้อ จิ้งหรีด กิ้งก่า เป็นต้น ใส่ในกล่อง เมื่อเพลงหยุด กล่องอยู่ที่ใครให้คนนั้นจับสลากคำในกล่อง ได้คำว่าอะไรให้นักเรียนอ่านสะกดคำ และร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำ ดำเนินลักษณะนี้ไปเรื่อยๆจนคำในกล่องหมด

2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (15 นาที)

แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน โดยให้แต่ละกลุ่มเลือกคำสระ - และ สระ - จากเกมกล่องนักพูด มา 2- 4 คำ มาร่วมแต่งเป็นประโยคให้ได้มากที่สุด

3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (15 นาที)

นักเรียนแต่ละกลุ่มนำผลงานนำผลงานแสดงหน้าชั้นเรียนและร่วมกันวิเคราะห์โดยพิจารณาและแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่อไปนี้

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนประโยคอย่างไรบ้าง

3.2 ประโยคที่นักเรียนร่วมกันแต่งขึ้นมีความหมายว่าอย่างไร

3.3 คำใดคือคำพ้องเสียงที่นักเรียนนำมาแต่งประโยคและมีความหมายว่าอย่างไร

3.4 นักเรียนแต่ละคนร่วมกันแสดงความคิดเห็นและตรวจสอบความถูกต้องโดยมีครูคอย

แนะนำ

3.5 นักเรียนมีความรู้สึกรู้สึกอย่างไรกับกิจกรรมนี้

4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญเรื่องคำและความหมายของคำสระ - และสระ - โดยให้นักเรียนเขียนเป็นแผนผังความคิดเรื่องคำพ้องเสียง การศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (10 นาที)

นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดเรื่องคำและความหมายของคำสระ- และสระ- โดยครู
ตรวจสอบความถูกต้องและให้คะแนน

5. สื่อการเรียนรู้

5.1 สลากคำสระ- และสระ-

5.2 ใบกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องคำและความหมายคำสระ- และสระ-

6. การวัดและการประเมินผล

6.1 สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

6.1 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกหัด

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

7.1 แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

7.2 แบบฝึกหัด

8. เกณฑ์การวัดและการประเมินผล

8.1 การประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม นักเรียนแสดงพฤติกรรม 2
รายการขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

8.2 ความถูกต้องของแบบฝึกหัดร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

ปริศนาคำทายข้อที่ 2.	แมลงอะไร	เหล็กในมีพิษ
	ศัตรูหมดฤทธิ์	ไม่คิดสู้เลย
คำตอบ	ผึ้ง	
ปริศนาคำทายข้อที่ 3.	ผักนี้ชื่อใด	ใช้ต้มแกงผัด
	สีขาวเขียวชัด	โปรดบอกชื่อมา
คำตอบ	ผักกาด	

เมื่อนักเรียนตอบคำถามปริศนาคำทายถูกต้องครูจะเขียนคำตอบไว้บนกระดาน และนักเรียนร่วมกันอ่านสะกดคำที่อยู่บนกระดาน แล้วสังเกตความเหมือนและความแตกต่างของคำ ส่วนประกอบของคำทั้ง 3 คำ (ประสมด้วยสระ ะ และสระ ะ เหมือนกัน)

2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (15 นาที)

แบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม นำภาพตัดต่อรูปคำศัพท์สระ ะ และสระ ะ ขนาด 20 ชิ้น ให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม กลุ่มละ 1 ชุด แต่ละกลุ่มวางแผนต่อภาพตัดต่อให้สำเร็จ หากกลุ่มใดเสร็จแล้วให้ปรบมือพร้อมกัน

3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (15 นาที)

นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม โดยพิจารณาและแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่อไปนี้

- 3.1 นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมอะไรบ้าง
- 3.2 เกิดอะไรขึ้นระหว่างการร่วมกิจกรรมของนักเรียน
- 3.3 นักเรียนได้ค้นพบสิ่งใดเพื่อกิจกรรมเสร็จสิ้น
- 3.4 เกิดความรู้สึกอย่างไรกับกิจกรรมนี้
- 3.5 สิ่งที่นักเรียนได้จากการต่อภาพตัดต่ออะไร (คำที่สระ ะ และสระ ะ) ซึ่งสระ ะ เป็นสระเสียงสั้น คู่กับสระ ะ ที่เป็นสระเสียงยาว
- 3.6 นักเรียนสังเกตตำแหน่งของสระ ะ และสระ ะ ว่าเขียนไว้ส่วนใดของพยัญชนะต้น (เขียนไว้บนพยัญชนะต้น)

3.7 คำที่ประสมด้วยสระ ะ ไม่มีตัวสะกด จะเขียน อ ตามหลังพยัญชนะต้น

4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของการจัดกิจกรรม โดยให้นักเรียน พิจารณานักเรียนได้เรียนรู้สิ่งใดในกิจกรรมนี้ โดยนักเรียนแต่ละคนเขียนสรุปความรู้เรื่องสระ ะ และสระ ะ เป็นแผนผังความคิดเรื่อง สระ ะ และสระ ะ

5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (10 นาที)

นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดเรื่องลักษณะของสระ ะ และสระ ะ โดยครูตรวจสอบความ

ถูกต้องและให้คะแนน เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. สื่อการเรียนรู้

- 5.1 บัตรคำปริศนาคำทาย
- 5.2 ภาพตัดต่อรูปคำศัพท์สระ — และสระ —
- 5.3 แบบฝึกหัดเรื่องลักษณะของสระ — และสระ —

6. การวัดและการประเมินผล

- 6.1 สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม
- 6.1 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกหัด

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

- 7.1 แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม
- 7.2 แบบฝึกหัด

8. เกณฑ์การวัดและการประเมินผล

- 8.1 การประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม นักเรียนแสดงพฤติกรรม 2 รายการขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์
- 8.2 ความถูกต้องของแบบฝึกหัดร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

ชั่วโมงที่ 2 เรื่องการจำแนกคำที่ประสมด้วยสระ — และสระ —

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

นักเรียนทุกคนร่วมเล่น เกมคนใบ้ทายคำ เมื่อครูให้สัญญาณเริ่ม ให้นักเรียนส่งต่อกล่องที่ใส่บัตรคำ โดยครูทำบัตรคำสระ — และสระ — เช่น ปลาหมึก ตึกแถว อึ้งอ่อง ตะลิง หนังสือ เป็นต้น ใส่นกกล่อง เมื่อให้สัญญาณหยุด กล่องอยู่ที่ใครให้นักเรียนคนนั้นจับบัตรคำขึ้นมาอ่านและแสดงท่าทางบอกใบ้ให้เพื่อนนักเรียนด้วยกันทาย ดำเนินการต่อไปประมาณ 5-6 ครั้ง

2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (15 นาที)

แบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มเลือกหนังสือนิทาน 1 เล่มจากนั้นร่วมกันค้นหาคำที่ประสมด้วยสระ — และสระ — ที่อยู่ในนิทานแต่ละเรื่องเขียนลงในกระดาษ A3 จากนั้นจึงร่วมกันตกแต่งคำและภาพนั้นให้สวยงาม

3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (15 นาที)

นักเรียนแต่ละกลุ่มนำผลงานนำเสนอหน้าชั้นเรียนและร่วมกันวิเคราะห์โดยพิจารณาและแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 3.1 ผลงานของนักเรียนแต่ละกลุ่มมีคำว่าอะไรบ้าง
- 3.2 คำที่นักเรียนเขียนประสมด้วยสระใดบ้าง
- 3.3 นักเรียนมีข้อสังเกตอย่างไรในการจำแนกคำสระ — และสระ —
- 3.4 คำแต่ละคำมีพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด วรรณยุกต์คือตัวใด
- 3.5 นักเรียนมีความรู้สึกอย่างไรกับกิจกรรมนี้

จากนั้นนักเรียนทุกคนร่วมกันอ่านคำในผลงานของแต่ละกลุ่ม

4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของการจัดกิจกรรมโดยให้นักเรียน พิจารณานักเรียนได้เรียนรู้สิ่งใดในกิจกรรมนี้ โดยนักเรียนแต่ละคนเขียนสรุปความรู้เรื่องการจำแนกคำสระ — และสระ — เป็นแผนผังความคิด

5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (10 นาที)

นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดเรื่องคำสระ — และสระ — โดยครูตรวจสอบความถูกต้องและให้คะแนน

ชั่วโมงที่ 3 เรื่องการอ่านและเขียนคำที่ประสมด้วยสระ — และสระ —

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (15 นาที)

นักเรียนแต่ละคนเล่นเกม โดมิโนคำศัพท์ โดยนักเรียนจะได้ตารางคำศัพท์สระ — และสระ — ขนาด 3x3 คนละ 1 ใบ ครูเป็นผู้อ่านคำศัพท์ ในตารางคำศัพท์ของนักเรียนคนใดคำศัพท์มีคำที่ครูอ่านให้คำสัญลักษณ์ไว้ ครูอ่านคำศัพท์ต่อไปเรื่อยๆ นักเรียนคนใดทำสัญลักษณ์คำศัพท์ในตารางได้เรียงต่อกัน 3 ช่องก่อนเป็นให้ปรบมือ 3 ครั้ง ดำเนินกิจกรรมลักษณะนี้ 1-2 ครั้ง

2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับ (15 นาที)

แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน ครูแจกกระดาษรูปใบไม้พร้อมเชือกให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ชุด นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันคิดคำที่ประสมด้วยสระ — และสระ — แล้วเขียนลงไปบนใบไม้ที่ครูจัดเตรียมให้ เมื่อเสร็จแต่ละใบ ให้นำไปผูกต่อกัน ให้ได้ยยะที่สุดในเวลาที่กำหนด

3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (10 นาที)

นักเรียนแต่ละกลุ่มนำผลงานนำเสนอหน้าชั้นเรียนและร่วมกันวิเคราะห์โดยพิจารณาและแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่อไปนี้

3.1 ผลงานของนักเรียนแต่ละกลุ่มมีคำว่าอะไรบ้าง

3.2 คำที่นักเรียนเขียนประสมด้วยสระใดบ้าง

3.3 นักเรียนแต่ละคนร่วมกันแสดงความคิดเห็นและตรวจสอบความถูกต้องของคำโดยมีครูคอยแนะนำ จากนั้นนักเรียนทุกคนร่วมกันอ่านคำในผลงานของแต่ละกลุ่ม

4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของการจัดกิจกรรม โดยให้นักเรียน พิจารณาว่านักเรียนได้เรียนรู้สิ่งใดในกิจกรรมนี้ โดยนักเรียนแต่ละคนเขียนสรุปความรู้เรื่องการอ่านและเขียน คำสระ ๕ และสระ ๕ เป็นแผนผังความคิด

5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (10 นาที)

นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดเรื่องคำสระ ๕ และสระ ๕ โดยครูตรวจสอบ

5. สื่อการเรียนรู้

5.1 ตารางคำศัพท์สระ ๕ และสระ ๕

5.2 กระดาษรูปใบไม้พร้อมเชือก

5.3 แบบฝึกหัดเรื่องคำสระ ๕ และสระ ๕

6. การวัดและการประเมินผล

6.1 สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

6.2 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกหัด

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

7.1 แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

7.2 แบบฝึกหัด

8. เกณฑ์การวัดและการประเมินผล

8.1 การประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม นักเรียนแสดงพฤติกรรม 2 รายการขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

8.2 ความถูกต้องของแบบฝึกหัดร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

ชั่วโมงที่ 4 เรื่องคำคล้องจองจากคำสระ ๕ และสระ ๕

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมร้องเพลง พร้อมกับปรบมือให้จังหวะ

หลับตาเสียอ่อนเพลียมาทั้งวัน

หลับตาฝันเห็นเทวดา

มาร่ำมาร่างามฆ่าโสกา

พอตื่นขึ้นมา.....หายไป

โดยเมื่อถึงเนื้อเพลงที่ร้องว่า พอตื่นขึ้นมา.....(ให้ตัวแทนนักเรียนคิดคำชื่อสัตว์หรือสิ่งของต่าง ๆ).....เมื่อนักเรียนตัวแทนกล่าวชื่อสิ่งของนั้นแล้วให้นักเรียนทุกคนที่มีสิ่งของนั้นนำสิ่งของนั้นไปซ่อนไว้ ดำเนินกิจกรรมในลักษณะนี้ไป 5-6 ครั้ง โดยสลับเปลี่ยนตัวแทนนักเรียนที่คิดคำไปเรื่อยๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (15 นาที)

แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน ครูนำบัตรคำคล้องจองให้นักเรียนสังเกต และพิจารณาถึงความเหมือนและความแตกต่างของคำทั้ง 2 คำ เช่น

กลางคืน   ผืนทน

หนังสือ   ถือของ

นอนดึก   ผีกฝน

โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันพิจารณาว่าคำคล้องจองว่ามีลักษณะอย่างไรบ้าง (คำที่มีสระ และตัวสะกดเหมือนกัน) นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันพิจารณาบทร้อยกรองที่ครูแจกให้แต่ละกลุ่ม กลุ่มละ 1 ตอน โดยให้ร่วมมือกันพิจารณาค้นหาคำคล้องจองในบทร้อยแก้วนั้น

3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (15 นาที)

นักเรียนแต่ละกลุ่มนำผลงานหน้าชั้นเรียนและร่วมกันวิเคราะห์โดยพิจารณาและแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่อไปนี้

3.1 บทร้อยกรองแต่ละตอนเขียนว่าอย่างไรและมีความหมายว่าอย่างไรบ้าง

3.2 มีคำใดในบทร้อยกรองที่คล้องจองกันบ้าง

3.3 นักเรียนมีข้อสังเกตอย่างไรในพิจารณาหาคำคล้องจองในบทร้อยกรอง

3.4 นักเรียนแต่ละคนร่วมกันแสดงความคิดเห็นและตรวจสอบความถูกต้อง โดยมีครูคอยแนะนำ

3.5 นักเรียนมีความรู้สึกอย่างไรกับกิจกรรมนี้

4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วย (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญเรื่องคำคล้องจอง โดยให้นักเรียนเขียนเป็นแผนผังความคิดเรื่องคำคล้องจอง

5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (10 นาที)

นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดเรื่องคำคล้องจองโดยครูตรวจสอบความถูกต้องและให้คะแนน

5. สื่อการเรียนรู้

5.1 บัตรคำคล้องจอง

5.2 บัตรบทร้อยกรอง

5.3 แบบฝึกหัดเรื่องคำคล้องจอง

6. การวัดและการประเมินผล

6.1 สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

6.1 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกหัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

7.1 แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

7.2 แบบฝึกหัด

8. เกณฑ์การวัดและการประเมินผล

8.1 การประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม นักเรียนแสดงพฤติกรรม 2 รายการขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

8.2 ความถูกต้องของแบบฝึกหัดร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

ชั่วโมงที่ 5 เรื่องการจับใจความจากเรื่องที่อ่าน

1. ขั้นลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (10 นาที)

ครูนำชุดบัตรคำที่เป็นประโยคเรียงสลับที่กัน ให้นักเรียนออกมาเรียงบัตรคำใหม่ให้เป็นประโยค โดยนักเรียนสลับกันออกมาเรียงบัตรคำให้เป็นประโยคในเวลาที่กำหนด

2. ขั้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น (20 นาที)

นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มเลือกหนังสือนิทานประจำกลุ่มกลุ่มละ 1 เรื่อง จากนั้นแต่ละกลุ่ม ร่วมกันศึกษาเนื้อเรื่อง ตัวละครและแบ่งหน้าที่รับผิดชอบเพื่อแสดงบทบาทสมมุติตามเนื้อเรื่องของนิทานประจำกลุ่ม

3. ขั้นการวิเคราะห์กิจกรรมการเรียนรู้ (15 นาที)

นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันวิเคราะห์และแสดงความคิดเห็น โดยพิจารณาในหัวข้อต่อไปนี้

3.1 บทบาทสมมุติชื่อเรื่องอย่างไร

3.2 แต่ละเรื่องมีตัวละครใดบ้าง และตัวละครมีนิสัยอย่างไร

3.3 บทบาทสมมุติแต่ละเรื่องเกิดเหตุการณ์ใดขึ้นบ้าง

3.4 ข้อคิดที่ได้จากนิทานแต่ละเรื่องเป็นอย่างไร

3.5 นักเรียนมีความรู้สึกอย่างไรกับกิจกรรมนี้

4. ขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วย (10 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของนิทานแต่ละเรื่องเป็นแผนผังความคิดบนกระดาน

5. ขั้นการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความหมาย (10 นาที)

นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดเรื่องการจับใจความโดยครูตรวจสอบความถูกต้องและให้คะแนน

5. สื่อการเรียนรู้

5.1 ชุดบัตรคำ

5.2 แบบฝึกหัดเรื่องการจับใจความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. การวัดและการประเมินผล

6.1 สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

6.1 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกหัด

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

7.1 แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม

7.2 แบบฝึกหัด

8. เกณฑ์การวัดและการประเมินผล

8.1 การประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในการร่วมกิจกรรม นักเรียนแสดงพฤติกรรม 2 รายการขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

8.2 ความถูกต้องของแบบฝึกหัดร้อยละ 60 ถือว่าผ่านเกณฑ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก
 ภาคผนวก ข แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1-3

จำนวนข้อ 30 ข้อ

เวลาสอบ 60 นาที

คะแนนเต็ม 30 คะแนน

ชื่อ/นามสกุล.....เลขที่.....ชั้น.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย (X) เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. ข้อใดคือคุณสมบัติของ สระ -า

- ก. เป็นสระเสียงสั้น
- ข. เป็นสระเสียงยาว
- ค. เป็นสระเสียงสั้นยาว

2. ข้อใดคือคุณสมบัติของสระ -ะ และสระ -า ที่เหมือนกัน

- ก. เป็นสระเสียงยาวเหมือนกัน
- ข. เขียนไว้หลังพยัญชนะต้นเหมือนกัน
- ค. เป็นสระประสมเหมือนกัน

3. คำว่า “ฟัง” เกิดจากการเปลี่ยนรูปของสระอย่างไร

- ก. สระ -า เปลี่ยนรูปเป็น ะ
- ข. สระ -ิ เปลี่ยนรูปเป็น ะ
- ค. สระ -ะ เปลี่ยนรูปเป็น ะ

4. “น้ำสะกิดถือตะกร้าไปตลาดซื้อ มะนาว ผักกาดและคะน้า มาทำกับข้าว”

จากประโยคที่กำหนดให้หาคำที่ประสมด้วยสระตัวใดมากที่สุด

- ก. สระ -ะ
- ข. สระ -า
- ค. สระ -ิ

5. คำในข้อใช้สระเหมือนกับคำว่า “หมั่นหมาย”

- ก. น้ำค้าง
- ข. ลิงค้ำ
- ค. อังคาร

6. คำว่า “กั๊ง” กับคำว่า “กาง” แตกต่างกันที่ใด

- ก. พยัญชนะต้น
- ข. สระ
- ค. ตัวสะกด

7. คำในข้อใดประสมด้วย สระ-ะ

- ก. โป๊ะ
- ข. มัน
- ค. เลาะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8. คำที่ขีดเส้นใต้คำใดออกเสียงสระต่างจากข้ออื่น

- ก. จักรยาน   ข. หลังบ้าน   ค. ตักบาตร

9. ข้อใดแจกถูกคำได้ถูกต้อง

- ก. กระจาบ อ่านว่า กอ-รอ-อะ-กระ-จอ-อา-บอ-จาบ
 ข. มะนาว อ่านว่า มอ-อะ-มะ-นอ-อาว-วอ-นาว
 ค. ประปา อ่านว่า ปอ-อะ-ประ-ปอ-อา-ปา

10. แม่ชอบปลูกผัก และ.....ต้นไม้

เลือกคำไปเติมให้เหมาะสมกับบทร้อยกรองด้านบน

- ก. เต็ด   ข. รัก   ค. เลือก

11. “บันไดของโรงเรียนนี้มีทั้งหมด ๒๐ .....”

- ก. คั่น   ข. ขึ้น   ค. คั่น, ขึ้น

12. คำในข้อใดพ้องเสียงกับคำว่า “ข้าง”

- ก. ข่าง   ข. ข้าง   ค. ข่าง

13. ข้อใดคือคุณสมบัติของ สระ -ิ และสระ -ี ที่เหมือนกัน

- ก. เป็นสระเสียงสั้นเหมือนกัน
 ข. เป็นสระประสมเหมือนกัน
 ค. เขียนไว้ด้านบนพยัญชนะต้นเหมือนกัน

14. นำคำมาเติมในประโยคให้ได้ใจความ “ขนมไทยมีหลายชนิด เช่น.....”

- ก. ทองหยิบ   ข. จำปี   ค. สິงโต

15. ข้อความใดมีคำที่ประสมสระ -ิ มากที่สุด

- ก. ลิงและชะนีเป็นสัตว์ที่มีสีใกล้เคียงกัน
 ข. วุ่นกะทิและทองหยิบเป็นขนมที่นิยมนำไปถวายพระ
 ค. การซื้ออาหารใส่ปิ่นโตเป็นการช่วยลดภาวะโลกร้อน

16. คำว่า “จิ้งหรีด” ประสมด้วยสระอะไรบ้าง

- ก. สระ -ิ และสระ -ี
 ข. สระ -ิ และสระ -ึ
 ค. สระ -ิ และสระ -ุ

26. คำใดคล้องจองกับคำว่า “ ดึกคืน.....”

ก. ขึ้นชื่อ

ข. ขึ้นบาน

ค. คือดิ่ง

27. น้อยอยู่บนตึก .....เสียงดัง

เลือกคำไปเติมให้เหมาะสมกับบทร้อยกรองด้านบน

ก. ขึ้น

ข. ตะโกน

ค. ตะอึก

อ่านเนื้อเรื่องที่กำหนดให้แล้วตอบคำถามให้ถูกต้อง

“แม่ของสมชายชื่อสมศรี ชายทอดมันอยู่น้ำตลาดสมฤดี พ่อของสมชาย
ชื่อสมปองเป็นช่างซ่อมรถอยู่ที่ร้านสมใจหลังป้อมยาม”

28. แม่ของสมชายประกอบอาชีพอะไร

ก. ค้าขาย

ข. รับจ้าง

ค. รับราชการ

29. สมปองมีความเกี่ยวข้องกับอย่างไรกับสมชาย

ก. มารดา

ข. บิดา

ค. พี่ชาย

30. “ สมใจ ” เป็นชื่อของอะไร

ก. ตลาด

ข. ร้านซ่อมรถ

ค. คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบวัดเจตคติต่อการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

- คำชี้แจง**
1. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนจะไม่นำเป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
  2. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยมีทั้งหมด 20 ข้อ
  3. ให้นักเรียน ✓ ในช่องว่างที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ลำดับ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (5)	เห็นด้วย (4)	ไม่ แน่ใจ (3)	ไม่ เห็นด้วย (2)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (1)
1	นักเรียนชอบเรียนวิชาภาษาไทย					
2	นักเรียนง่วงนอนเมื่อเรียนวิชาภาษาไทย					
3	นักเรียนสนุกสนานเมื่อเรียนวิชาภาษาไทย					
4	นักเรียนรู้สึกเครียดเมื่อเรียนวิชาภาษาไทย					
5	นักเรียนรู้สึกเบื่อเมื่อเรียนวิชาภาษาไทย					
6	นักเรียนมีความสุขเมื่อเรียนวิชาภาษาไทย					
7	นักเรียนอยากเรียนวิชาภาษาไทยทุกวัน					
8	การทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยเป็นเรื่องที่ยาก					
9	นักเรียนมักจะตอบคำถามเมื่อเรียนวิชาภาษาไทย					
10	นักเรียนจะตั้งใจเรียนเมื่อเรียนวิชาภาษาไทย					
11	นักเรียนมักจะพูดคุยเรื่องอื่นในเวลาเรียนวิชาภาษาไทย					
12	นักเรียนจะตอบคำถามเมื่อถูกบังคับเท่านั้น					
13	การอ่านหนังสือภาษาไทยอย่างถูกต้องทำให้นักเรียนภูมิใจ					
14	การเรียนวิชาภาษาไทยทำให้นักเรียนสื่อสารกับผู้อื่นดีขึ้น					
15	การเรียนวิชาภาษาไทยเป็นการเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์					
16	การเรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่ซ้ำซากจำเจ					
17	นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์จากการเรียนวิชาภาษาไทย					
18	การเรียนวิชาภาษาไทยทำให้เรียนวิชาอื่นได้เข้าใจง่ายขึ้น					
19	การเรียนวิชาภาษาไทยเป็นประโยชน์เฉพาะนักเรียนที่เรียนเก่งเท่านั้น					
20	การเรียนวิชาภาษาไทยทำให้นักเรียนฉลาดขึ้น					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำสั่งคณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ที่ ๐๕๕/๒๕๕๑

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและ
เค้าโครงวิทยานิพนธ์ ของ นางสาวชลิตา พักหว่าง

เพื่อให้การเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ของ นางสาวชลิตา พักหว่าง รหัสประจำตัว 49063256
เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพจึงแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อปรึกษาและพิจารณาหัวข้อ
และเค้าโครงวิทยานิพนธ์ ดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ศส.ดร.อำนาจ	ตั้งเจริญชัย	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
ศส.ดร.เลิศลักษณ์	กลินหอม	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

2. คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

ดร.ผดุงชัย	ภูพัฒน์	ประธานกรรมการ
ศส.ดร.อำนาจ	ตั้งเจริญชัย	กรรมการ
ศส.ดร.เลิศลักษณ์	กลินหอม	กรรมการ
ศส.ดร.ศิริรัตน์	เพชรแสงศรี	กรรมการ
ศส.ดร.อรสา	โกศลนันท์กุล	กรรมการ (กรรมการภายนอก)

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๑

(รองศาสตราจารย์ ธีระวุฒิ สุวรรณจันทร์)

คณบดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา ซึ่งได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2551 ให้ดำเนินการดังนี้

นางสาวชลิตา พักห่าง รหัสประจำตัว 49063256 ให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย (Effects of Multiple Intelligences Learning Approach Toward Academic Achievement and Attitude on Thai Subject Areas)” โดยมี ศศ.ดร.อานาง ตั้งเจริญชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ศศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ให้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

ประกาศ ณ วันที่ 11 มิถุนายน พ.ศ. 2551

(รศ.ดร.รวีวรรณ ชินะระกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0524.04/ 2417

คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๓๐ มิถุนายน 2551

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนจุมทองวิทยา

สิ่งที่ส่งมาด้วย

1. แบบทดสอบและแบบวัดเจตคติเพื่อการวิจัย
2. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นางสาวชลิตา พิกหว่าง นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย" โดยมี ผศ.ดร.อำนาจ ตั้งเจริญชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2551 คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวชลิตา พิกหว่าง ทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบและแบบวัดเจตคตินักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 1 เพื่อการวิจัยภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จระเสกข์ ตรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ กษ 0524.04/ ๐๑๑๐

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

14 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนเพื่อการวิจัย

เรียน ดร.วิเชียร อินทรสมพันธ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนเพื่อการวิจัย

ด้วย นางสาวชลิลา พิกหลวง นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย” โดยมี ผศ.ดร.อำนาจ ตั้งเจริญชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เกศลักษณ์ กิ่งนันทอม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการฯ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนดังกล่าวนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาวชลิลา พิกหลวง มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จระเสกข์ ศรีมิตรสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02-326-4325

ที่ ศษ 0524.04/ 2174

คณะกรรมการ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

4 สิงหาคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนเพื่อการวิจัย
เรียน รศ.ดร.สมพร ไชยะ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนเพื่อการวิจัย

ด้วย นางสาวชลิลา พัททหว่าง นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบหุ้ญญที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย” โดยมี ผศ.ดร.อำนาจ คังเจริญชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม คณะครุศาสตรบัณฑิต ศึกษารณแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาวชลิลา พัททหว่าง มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จระเสกข์ ศรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

ส่วนบริหารงานทั่วไป

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 0116

คณะกรรมการการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนลาดกระบัง เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร 10520

14 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนเพื่อการวิจัย

เรียน ผศ.ดร.เปรมสุริย์ เชื้อมทอง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนเพื่อการวิจัย

ด้วย นางสาวชลิลา พิภพหวั่ง นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย” โดยมี ผศ.ดร.อำนาจ ตั้งเจริญชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เกศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการการอุดมศึกษา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาวชลิลา พิภพหวั่ง มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรูญเสถียร ศรีมธุสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 2493

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๙ กรกฎาคม 2551

เรื่อง ขอบเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนเพื่อการวิจัย

เรียน ดร.ทวีศิลป์ กุลนภาค

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนเพื่อการวิจัย

ด้วย นางสาวชลิตา พิกหว่าง นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบหุ้ปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนและเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย” โดยมี ผศ.ดร.อำนาจ ตั้งเจริญชัย เป็น
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนดังที่
แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งาน
วิจัยของ นางสาวชลิตา พิกหว่าง มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณ
เป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรูญเสกข์ ตรีเนตรสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

หน่วยบัณฑิตศึกษา

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02-326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ สท 0524.04/ 2174

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนลาดกองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร 10520

4 สิงหาคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแผนการสอน แบบทดสอบและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนเพื่อการวิจัย
เรียน ศศ.สุพันธ์วีดี ไวยรูป

สิ่งที่ส่งมาด้วย แผนการสอน แบบทดสอบและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนเพื่อการวิจัย

ด้วย นางสาวชลิดา พิกหว่าง นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนและเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย” โดยมี ศศ.ดร.อำนาจ ตั้งเจริญชัย เป็น
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ศศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแผนการสอน แบบทดสอบและแบบวัดเจตคติ
ต่อการเรียนดังที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีความถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่าน
จะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาวชลิดา พิกหว่าง มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณ
เป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรัสเสกข์ ศรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

ส่วนบริหารงานทั่วไป

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 2174

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

4 สิงหาคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแผนการสอนเพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์สุเทพ ตรีห่าน / อาจารย์เกษมศรี วรธัสสิริ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แผนการสอนเพื่อการวิจัย

ด้วย นางสาวชลิดา พิภพว้าง นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนและเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย” โดยมี ศศ.ดร.อานาจ ตั้งเจริญชัย เป็น
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ศศ.ดร.เลิศลักษณ์ กลิ่นหอม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแผนการสอนตามที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อหา
ถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ
นางสาวชลิดา พิภพว้าง มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณ
เป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จระเสกข์ ศรีเมธสุนทร)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

ส่วนบริหารงานทั่วไป

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นามสกุล	นางสาวชลิดา พิกหว่าง
วัน เดือน ปีเกิด	22 กันยายน 2527
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่ปัจจุบัน	122 หมู่ 3 แขวง/เขต สะพานสูง กรุงเทพฯ 10240
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนชุมทองวิทยา
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2549 คณะครุศาสตร์ การศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พ.ศ. 2553 ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ประวัติการทำงาน	พ.ศ. 2549 โรงเรียนอนุบาลสัมมาร พ.ศ. 2551 โรงเรียนชุมทองวิทยา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้